

НОРА РОБЪРТС ГРАД НА ДЕМОНИ

Част 2 от „Знакът на седемте“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2009

chitanka.info

В памет на родителите ми

*„Нека огънят в домашното огнище
никога не гасне.“*

Лина Гилбърт Форд

*„Естествените полети на човешкото
съзнание*

*не са от наслада до наслада,
а от надежда до надежда“*

Самуел Джонсън

ПРОЛОГ

Хокинс Холоу

Юни 1994 г.

В едно прекрасно лятно утро малко пуделче се удави в басейна в задния двор на семейство Бестлър. Отначало Лин Бестлър, която бе решила да открадне малко време, за да поплува, преди децата ѝ да се събудят, го взе за мъртва катеричка. Но когато посегна с кепче към топката козина, тя разпозна любимото куче на съседите, Марсел.

По принцип катеричките нямаха нашийници с имитации на диаманти.

Виковете ѝ и цопването на безжизненото куче във водата, когато тя изпусна кепчето, така изплашиха съпруга ѝ, че той изтича навън по боксерки и скочи в басейна да извади животното. Ругатните му и риданията на жена му събудиха близнаците Бестлър, които излязоха на двора по еднаквите си пижами с щампирани понита и се разпищяха. Истерията бързо привлече вниманието на съседите и те се втурнаха към задния двор на Бестлър точно когато той излизаше от водата с кучето в ръце. Както много други мъже, Бестлър беше се привързал твърде към старото си бельо, за да се раздели с него, и когато то се напои с вода, разтегнатият ластик не издържа.

И така, Бестлър излезе от басейна с мъртвото куче в ръце и смъкнати боксерки.

Слънчевото лятно утро в малкото градче Хокинс Холоу започна трагикомично.

Фокс узна за тъжната участ на Марсел минути след като влезе в „При мамчето“, за да си купи половинлитрова бутилка кока-кола и кренвирши „Слим Джимс“.

Бе успял да измоли кратка почивка от баща си, на когото помагаше за преобзавеждане на кухнята в една от къщите на главната улица. Госпожа Ларсън искаше нови плотове, врати за шкафовете, нов паркет и преобоядисване. Наричаше ремонта „освежаване“, а Фокс виждаше в него възможност да припечели достатъчно пари, за да

заведе Алисън Брендън на пицария и кино в събота вечер. Надяваше се по този начин да я предразположи да се качи при него на задната седалка на стария му фолксваген калинка.

Нямаше нищо против да работи с баща си от време на време. Надяваше се да не прекара целия си живот да върти чука или да реже с циркуляра, но работата не му бе неприятна. Винаги чувстваше спокойствие и лекота в компанията на баща си, а и така успяваше да се отърве от задълженията в градината и грижите за животните в малката им ферма. Освен това получаваше лесен достъп до кока-кола и „Слим Джимс“ — две неща, които никога не можеха да се намерят в дома на семейство О'Дел-Бари.

Там властваше майка му.

Чу за кучето от Сюзън Кийфейфър, която чукна покупките му на касовия апарат, докато няколко души, не намерили по-добро занимание в юнския следобед, седяха на бара на кафе и клюки.

Не познаваше Марсел, но имаше слабост към животните и искрено съжали за нелепия край на злочестия пудел. Тъгата отшумя донякъде, когато си представи господин Бестлър, когото добре познаваше, „дибидюс гол“ по думите на Сюзън Кийфейфър, до басейна в задния двор.

Поне за момента не свърза тъжната новина, че горкото куче се е удавило в басейна, с кошмара, който той и двамата му най-близки приятели бяха изживели преди седем години.

През нощта бе сънувал кошмар, в който бе имало кръв и огън, и бе чул гласове, изричащи заклинания на непознат език. Но вечерта бе гледал два филма един след друг, „Живите мъртви“ и „Клането в Тексас“, с приятелите си Кал и Гейдж.

Не му хрумна, че може да има връзка между мъртвия френски пудел и съня или онова, което се бе разиграло в града след десетия им рожден ден, след нощта, в която тримата бяха прекарвали до Свещения камък в гората Хокинс Ууд и в която всичко се бе променило и за тях, и за града.

След няколко седмици щяха да навършат седемнадесет години и тази мисъл не излизаше от ума на Фокс. Тази година Балтимор предлагаше доста добри възможности, над които често се замисляше. Щеше най-сетне да бъде в последния клас на гимназията и да се подготвя за колеж.

Съзнанието на един шестнадесетгодишен младеж бе заето с неща, доста различни от тези, които вълнуваха десетгодишно момче. Сред тях бе търсенето на повод да наmine да се види с Алисън Брендън на път за дома.

Закрачи обратно по улицата. Фокс бе високо и слабо момче, едва преминало през хилавата фаза на пубертета, с кестеняви коси, небрежно вързани отзад на конска опашка, и златистокафяви очи, скрити зад слънчеви очила. За него бе просто един обикновен ден.

Градът изглеждаше както винаги. Спокоен, малко старомоден със старите си каменни къщи и магазини, боядисани тераси и високи бордюри. Хвърли поглед назад към „Боул-а-Рама“, най-голямата сграда в града. Там работеха Кал и Гейдж.

Когато приключат с работата за деня, помисли си той, щеше да отскочи да види какво става там.

Прекося улицата до дома на семейство Ларсън, влезе през отключената врата, където от кухнята се лееше мелодичният блус от Делтата на Бони Райт. Баща му припяваше с ясен и спокоен глас, докато нивелираше рафтовете, поръчани от госпожа Ларсън за килера. Въпреки че прозорците и задната врата стояха широко отворени, из стаята се носеше мирисът на стърготини, пот и лепилото, което бяха използвали сутринта за новия ламинат.

Баща му работеше по дънки и тениската си с надпис „Дайте шанс на мира“. Косата му бе с десет сантиметра по-дълга от тази на Фокс, вързана на опашка, на главата си носеше синя кърпа. Бе обръснал брадата и мустаците, които бе имал, откакто Фокс се помнеше, и той все още не бе свикнал да вижда лицето на баща си гладко обръснато и да съзнава колко много прилича на него.

— Някакво куче се удавило в басейна на семейство Бестлър на Лоръл Лейн — каза Фокс, а Брайън прекъсна работата си и се обърна.

— Жалко. Знае ли някой какво точно се е случило?

— Не бих казал. Някакво малко пуделче, сигурно е паднало във водата и не е могло да изплува.

— Странно, че никой не го е чул да лае. — Брайън остави инструментите и се усмихна на сина си. — Дай ми един от твоите „Слим Джимс“.

— Какви „Слим Джимс“?

— Тези в задния ти джоб. Не носиш чанта, а не се забави достатъчно, за да си се натъпкал със сладкиши. Обзалагам се, че си купил кренвирши. Дай един и майка ти няма да узнае, че сме хапвали химикали и месни продукти. Това се нарича изнудване, момчето ми.

Фокс изсумтя и извади пакета. Неслучайно бе купил два. Бащата и синът разкъсаха опаковките, отхапаха и задъвкаха в пълен синхрон.

— Плотът изглежда добре, татко.

— Да, вярно. — Брайън прокара ръка по гладката бежова повърхност. — Госпожа Ларсън не разбира от цветове, но свършихме добра работа. Не зная кого ще хвана за чирак, когато отидеш в колеж.

— Ред е на Ридж — каза Фокс, имайки предвид по-малкия си брат.

— Ридж няма да помни мерките дори две минути и може да си отреже някой пръст, като се размечтае, докато реже с триона. Не. — Брайън се усмихна, сви рамене. — Тази работа не е за Ридж, но не е и за теб. И за която и да е от сестрите ти. Мисля, че ще трябва да наема младеж, който иска да се занимава с дърводелство.

— Никога не съм казвал, че не искам. Поне не на глас.

Баща му го погледна по онзи особен начин, сякаш долавяше скрития зад думите смисъл.

— Имаш точно око и точна ръка. Няма да се нуждаеш от помощ, за да поправиш нещо, когато имаш собствена къща. Но няма да си изкарваш прехраната с чука и триона. А докато решиш какво искаш, можеш да отнесеш тези изрезки до контейнера.

Фокс събра изрезките и тръгна през тясното дворче към контейнера за отпадъци, който семейство Ларсън бяха наели за ремонта.

Погледна към съседния двор, откъдето се чуваше детска глъчка. И тогава замръзна на място, товарът в ръцете му се разпиля по земята.

Момченцата играеха с камиончета, кофички и лопатки на яркосин пясъчник. Но той не бе пълен с пясък. С омазани с кръв ръце те бутаха камиончетата си през лепкавата гадост в пясъчника. Той пристъпи назад, докато наблюдаваше как децата играеха и издаваха звуци, подобни на бръмчене, а червената течност преливаше над сините стени и течеше по зелената трева.

До оградата между двата двора, където цъфтяха хортензии, бе приклепнала дребна фигура, но това не беше дете.

Съществува оголи зъби в зловеща усмивка, когато Фокс тръгна заднешком към къщата.

— Татко! Татко!

Задущаващият ужас в гласа му накара Брайън бързо да дотича на двора.

— Какво? Какво има?

— Не... не виждаш ли?

Но още докато го изричаше, докато сочеше натам, дълбоко в себе си Фокс знаеше, че това не бе истинско.

— Какво? — Брайън енергично притисна раменете на сина си. — Какво виждаш?

Видението затанцува над телената ограда, докато пламъци поглъщаха хортензиите и ги превръщаха в купчини пепел.

— Трябва да отида да се видя с Кал и Гейдж. Веднага, татко. Трябва...

— Върви. — Брайън пусна Фокс и се отдръпна, без да задава въпроси. — Върви.

Фокс почти прелетя по тротоара към площада. Градът вече не изглеждаше както обикновено. В съзнанието си Фокс го виждаше както в онази кошмарна седмица през юли преди седем години.

Огън и кръв, спомни си той, мислейки за съня си.

Нахълта в „Боул-а-Рама“, там следобедните състезания на лятната лига бяха в разгара си. Тътенът на топки, повалящи кегли, отекваше в главата му, докато тичаше към рецепцията, където работеше Кал.

— Къде е Гейдж? — попита Фокс.

— Господи, какво те прихваща?

— Къде е Гейдж? — повтори Фокс и шеговитостта в сивите очи на Кал изведнъж изчезна.

— Работи в залата за видеоигри. Ще... ето го, идва.

По бърз сигнал на Кал, Гейдж се приближи.

— Здравейте, госпожици. Какво... — Самодоволната му усмивка изчезна, щом зърна лицето на Фокс. — Какво е станало?

— То се завръща — каза Фокс. — Отново е тук.

ПЪРВА ГЛАВА

Хокинс Холоу

Март 2008 г.

Фокс помнеше много подробности от онзи юнски ден преди толкова години. Протритите на лявото коляно дънки „Ливайс“ на баща си, мириса на кафе и лук в „При мамчето“, шумоленето на опаковките, докато двамата с баща му отваряха обяда си в кухнята на госпожа Ларсън.

Но въпреки шока и уплахата от гледката, разкрила се пред него в двора, най-ясно от всичко си спомняше пълното доверие на баща му.

Беше му повярвал и на сутринта на десетия му рожден ден, когато Фокс се бе прибрал вкъщи заедно с Гейдж, и двамата изпоцапани, изтощени и ужасени, с история, която никой възрастен не би приел за истина.

Имаше тревога, спомни си Фокс. Все още виждаше как родителите му се бяха спогледали след разказа му за нещо черно, мощно и зло, изригнало от земята край Свещения камък.

Не го отдадоха на твърде будно въображение и дори не го смъмриха, задето ги е излъгал, че ще преспи у Кал, когато с приятелите му бяха решили да прекарат нощта на десетия си рожден ден в гората на запад от града.

Търпеливо го изслушаха. Когато родителите на Кал пристигнаха, те направиха същото.

Фокс сведе поглед към тънкия белег на китката си. Беше му останал от разреза, който Кал бе направил със скаутския си нож преди двадесет и една години, за да станат тримата — с него и Гейдж, кръвни братя. Единственият белег по тялото му. Бе имал и други преди онази нощ, преди ритуала — кое палаво десетгодишно момче ги нямаше? Но всичките, освен този изчезваха бързо, както заздравяваше всяка рана от тогава насам. Без никаква следа.

Този белег, това смесване на кръвта бе освободило създанието, дремещо от векове. Седем нощи то беше вилняло в Хокинс Холоу.

Мислеха, че са го победили, три десетгодишни момчета срещу злата сила, обсебила града. Но седем години по-късно се бе завърнало за нов седем нощен ад. После още веднъж, в седмицата, през която бяха навършили двадесет и четири.

Щеше да се завърне и това лято. Вече отправяше предупреждения.

Но този път нещата бяха различни. Те се чувстваха по-подготвени, знаеха повече. Освен това вече не бяха само тримата с Кал и Гейдж, а шестима, с трите жени, пристигнали в Хокинс Холоу и оказали се свързани чрез потеклото си с демона, също както той, Кал и Гейдж — със силата, която го бе възпряла в миналото.

„Вече не сме деца“, помисли си Фокс, когато отби, за да паркира пред къщата на главната улица, където се намираха кантората и апартаментът му. Ако малката им победа три седмици по-рано до Свещения камък бе някакъв знак, демонът, някога носил името *Лазаръс Туис*, можеше да очаква още изненади.

Фокс грабна куфарчето си и прекоси тротоара. Вложи доста труд и финансови машинации, за да купи старата каменна къща. Първите две години бяха слаби... по дяволите, беше яко затягане на колана, помисли си той сега. Но си бе струвало усилията и безкрайните бизнес обеда и вечери, защото сега всеки сантиметър от сградата принадлежеше на него... и на „Хокинс Холоу Банк енд Тръст“.

На табелата на вратата пишеше „Фокс О’Дел, адвокат“. Все още се изненадваше, че бе избрал правото — по-точно, адвокатската работа в малкия град.

Законът не определяше само кое е правилно и кое грешно, а и всички междинни нюанси. Харесваше му да решава кой нюанс е най-подходящ във всяка ситуация.

Влезе вътре и през него премина тръпка, когато видя Лейла Дарнел, едната от жените в малката шестчленна група, зад бюрото в предния кабинет. За миг онемя, както всеки път, когато я зърнеше неочаквано.

— Ммм... — едва промълви той.

— Здравей. — Лейла плахо се усмихна. — Върна се по-скоро, отколкото очаквах.

Така ли? Не бе забелязал. Как да се съсредоточи, когато тук седеше тази невероятно секси брюнетка със зелени очи на морска

сирена, вместо възрастната госпожа Хоубейкър?

— Аз... ние спечелихме. Заседателите взеха решение за по-малко от час.

— Това е страхотно. — Усмивката ѝ стана малко по-уверена. — Поздравления. Делото за телесна повреда, нали? Катастрофата. Господин и госпожа Пулман?

— Да. — Той прехвърли куфарчето в другата си ръка и остана почти в противоположния край на уютния като домашен хол външен кабинет. — Къде е госпожа Хоубейкър?

— Имаше час при зъболекар. Записан е в графика ти.

Разбира се.

— Добре. Ще бъда в кабинета си.

— Обади се Шели Коулър. Два пъти. Решила е да съди сестра си за безчувственост и... Почакай... — Лейла повдигна бележника за съобщения. — За поведение на „мръсна долна пачавра“, наистина нарече сестра си така. При второто обаждане поиска да узнае дали ще получи като част от споразумението за развод точките на онзи задник, неверния си почти бивш съпруг, от някакво залагане на „Наскар“^[1], защото тя избрала състезателите вместо шибаняка. Честно казано, нямам представа какво означава последната част, освен думата „шибаняк“.

— Аха. Интересно. Ще ѝ се обадя.

— После се разплака.

— Мамка му! — Фокс все още лесно се разнежваше както заради животни, така и заради страдащи жени. — Ще ѝ се обадя веднага.

— Не, ще трябва да изчакаш около час. В момента е на терапевтичен сеанс. Обезумяла е от гняв. Може ли наистина да съди „онази мръсна долна пачавра“ сестра си за безчувственост?

— Човек може да заведе дело за каквото поиска, но ще я разубедя. Напомни ми да ѝ се обадя след час, моля те. Добре ли се чувстваш тук? — добави той. — Имаш ли нужда от нещо?

— Добре съм. Алис... госпожа Хоубейкър е добра учителка. Ако не вярваше, че мога да се справя сама, нямаше да ме остави. Освен това, като офис мениджър в период на обучение аз би трябвало да те питам дали имаш нужда от нещо.

Би предпочел офис мениджър, който не разпалва либидото му, но вече бе твърде късно.

— И аз съм добре. Ще бъда...

Посочи към кабинета си и се отдалечи.

Изкуши се да затвори плътно вратите, но му се струваше неучтиво. Не ги затваряше, освен когато е с клиент, който държи на поверителност.

Никога не се чувстваше добре с костюм и побърза да свали самото и да го метне на едната закачалка с форма на ухилено прасе. С облекчение разхлаби вратовръзката и бавно я окачи върху весела крава. Останаха пиле, коза и патица, всичките — издялкани от баща му, по чието мнение една адвокатска кантора не можеше да изглежда задушаваща, ако е обитавана от тайфа луди селскостопански животни.

Засега Фокс бе съгласен с това.

Кантората му изглеждаше точно както би искал, по-скоро като дом, отколкото като бизнес помещение, с изглед към жилищен квартал вместо към централните улици. На лавиците бяха подредени правните томове и принадлежности, от които се нуждаеше най-често, но до тях стояха и негови малки лични съкровища. Бейзболна топка с автограф от единствения и неповторим Кал Рипкен, калейдоскоп от изрисувано стъкло, който майка му бе направила за него, снимки в рамки, макет на космическия кораб от „Междузвездни войни“, старателно и прецизно изработен от дванайсетгодишния Фокс.

А на централно място бе сложена голяма стъкленница, която бързо се пълнеше с банкноти. По една за всеки път, когато Фокс се самозабравеше и изругаеше в офиса. Такова бе разпореждането на Алис Хоубейкър.

Той извади кока-кола от минибара, който се стараеше да зарежда редовно, и се запита какво ще прави, по дяволите, когато госпожа Хоубейкър замине за Минеаполис и той започне да се вижда с прелестната Лейла не само на сбирките на „отряда за борба с демони“, а и пет дни седмично в кантората си.

— Фокс?

— А? — Той рязко се обърна с гръб към прозореца и — ето я отново. — Какво има? Нещо не е наред?

— Не. Освен Голямото зло, няма друго. Нямах срещи през следващите два часа, и докато Алис не е тук, мисля, че можем да поговорим. Зная, че имаш друга работа, но...

— Няма проблем. — Голямото зло щеше да го накара да мисли за нещо друго, освен за тези прекрасни зелени очи и нежни розови устни. — Искаш ли кока-кола?

— Не, благодаря. Знаеш ли колко калории има в тази кутия?

— Струва си. Седни.

— Твърде нервна съм. — Сякаш за да го докаже, Лейла потърка ръце и закричи из стаята. — Ставам все по-нервна с всеки ден, в който не се случва нищо. Глупаво е, защото би трябвало да изпитвам облекчение. Но откакто всички отидохме до Свещения камък, нищо ново.

— Като например да хвърляхме съчки, камъни и заплахи по зъл демон.

— Да, и Гейдж да стреля по него. А Кал... — Тя замълча и застана с лице към него. — Все още потръпвам, когато си спомня как Кал се втурна към онази гърчеща се черна маса и заби ножа си в нея. А сега — нищо, близо две седмици. Преди почти всеки ден го виждахме, усещахме или сънувахме.

— Наранихме го — напомни й Фокс. — Отишъл е там, където демоните ближат раните си.

— Сибил нарича това затишие и мисли, че ще се върне по-освирепял. Всеки ден часове наред търси информация, а Куин пише. С това се занимават и изглежда, са го правили и преди, макар и не точно същото. Аз съм новачка, но забелязвам, че нямат никакъв напредък. — Лейла прокара ръка през тъмните си коси, поклати глава и филираните им секси краища се залюляха. — Искам да кажа... Преди няколко седмици Сибил попадна на нещо, което мислеше, че са ясни следи към мястото, където е отишла Ан Хокинс, за да роди бебетата си.

„Неговите предци, помисли си Фокс. Джайлс Дент, Ан Хокинс и синовете им.“

— Но следите не отведоха до никъде, зная. Вече го обсъдихме.

— Но мисля... чувствам, че са един от ключовете. Те са ваши предци — твои, на Кал и Гейдж. Може би е важно къде са родени, особено след като прочетохме някои от дневниците на Ан Хокинс и сме съгласни, че трябва да има още. Може би другите съдържат нещо повече за бащата на синовете й. За Джайлс Дент. Какъв е бил той, Фокс? Човек, магьосник, добър демон, ако съществуват такива? Как е

възпярл създаването на име Лазаръс Туис от онази нощ през хиляда шестстотин петдесет и втора до нощта, в която вие тримата...

— ... го освободихме — довърши Фокс и Лейла отново поклати глава.

— Било е писано да стане така — и по този въпрос сме съгласни. Част от плана или магията на Дент. Но сега не знаем повече, отколкото преди две седмици. Стигнахме до задънена улица.

— Вероятно Туис не е единственият, който се нуждае от презареждане. Наранихме го — повтори той. — Никога по-рано не бяхме постигали това. Изплашихме го. — При този спомен в златистокафявите му очи проблесна хладно задоволство. — На всеки седем години само се опитвахме да предпазим хората от него и разчиствахме бъркотията след това. Сега вече знаем, че можем да го нараним.

— Не е достатъчно.

— Права си, не е. — Ако се намираха в застой, призна Фокс пред себе си, част от вината бе негова. Протакаше. Намираше си оправдания да не подканва Лейла да усъвършенства дарбата си, същата като неговата. — За какво си мисля сега?

Тя примигна срещу него.

— Моля?

— За какво си мисля? — повтори Фокс и изрецитира азбуката наум.

— Вече ти казах, че не мога да чета мисли и не желая...

— А аз ти казах, че нещата не стоят точно така, но са близки. — Облегна се с хълбок на старото си масивно бюро и я погледна в очите. Консервативната му риза бе разкопчана на врата, а кестенявите коси се спускаха на вълни покрай скулестото му лице и отзад достигаха до яката. — Долавяш знаци, имаш усещания и дори видения в съзнанието си. Опитай отново.

— Да имаш изострени инстинкти, не е като да...

— Глупости. Предаваш се на страха от това, което носиш в себе си, защото знаеш откъде е дошло и защото те прави различна от...

— Нормалните хора?

— Не. Просто „различна“. — Разбираше сложните й чувства. И в него имаше нещо, което го правеше различен. На моменти му се струваше по-трудно да носи това бреме, отколкото костюм и

вратовръзка. Но за Фокс трудностите бяха просто част от живота. — Няма значение откъде си го получила, Лейла. Притежаваш дарба и неслучайно си такава, каквато си.

— Лесно е да го кажеш, когато нишката на рода ти води до ярка, чиста светлина, а моята — до демон, изнасилил злочесто шестнадесетгодишно момиче.

— Подобни мисли носят само точки в негова полза. Опитай отново — настоя Фокс и този път сграбчи ръката ѝ, преди Лейла да успее да се отдръпне.

— Не мога... престани да ме притискаш — сопна се тя и потърка слепоочието си със свободната си ръка.

Той знаеше, че е шок в ума ѝ да се прокрадне нещо, когато не е подготвена. Но не можеше да го избегне.

— За какво си мисля?

— Не зная. Виждам само някакви букви в главата си.

— Именно. — Одобрението пролича в усмивката му, а после и в израза на очите му. — Защото мислено изреждах букви. Не можеш да избягаш — ласкаво продължи той. — А и да можеше, не би го направила. Сърце не ти дава да събереш багажа си, да се върнеш в Ню Йорк и да помолиш шефката си да те приеме обратно на работа в бутика.

Лейла отскубна ръката си и страните ѝ пламнаха.

— Не искам да надничаш така нагло в мислите и чувствата ми.

— Имаш право. Няма да ми стане навик. Но, Лейла, ако не можеш или не желаеш да ми се довериш за онова, което се крие под повърхността, и двамата ще бъдем безполезни. Кал и Куин имат видения за минали събития, а Гейдж и Сибил виждат бъдещето или вероятности за него. Ние сме настоящето, ти и аз. И това настояще е дяволски важно. Казваш, че сме в застой. Е, нека направим крачка напред.

— За теб е по-лесно, по-лесно е да го приемеш, защото имаш тази дарба... — Лейла разтърка слепоочието си. — Имаш я от двадесет години.

— А ти? — отвърна той. — Доста вероятно е да я носиш в себе си, откакто си се родила.

— Заради демона в родословното ми дърво?

— Точно така. Доказан факт. Какво ще правиш с нея, зависи от теб. Преди две седмици, докато вървахме към Свещения камък, я използва. Сама направи този избор. Както вече ти казах, Лейла, трябва да бъдеш наясно със себе си.

— Вече реших. Отказах се от работата си. Преотстъпих апартамента си, защото няма да се върна в Ню Йорк, преди да приключи тази история. Работя тук, за да плащам наема, и прекарвам по-голямата част от времето, в което не съм на работа, в проучвания със Сибил и Куин за миналото и обсъждане на теории и догадки.

— И си обезверена, защото не постигате напредък. Трябва да вложиш нещо повече от време. И не е нужно да чета мислите ти, за да зная колко ти е неприятно да го чуеш.

— И аз бях в онази местност, Фокс. Изправих се срещу онова създание.

— Да. Защо това се оказа по-лесно за теб, отколкото да застанеш срещу дарбата, която носиш в себе си? Тя е инструмент, Лейла. Ако оставиш един инструмент да ръждяса, става безполезен. Ако не го използваш, забравяш как да си служиш с него.

— А ако този инструмент е остър и лъскав и не знаеш какво да правиш с него, можеш да нараниш някого.

— Ще ти помогна.

Той ѝ подаде ръка.

Лейла се поколеба. Когато телефонът във външния кабинет звънна, тръгна натам.

— Остави — каза Фокс. — Ще позвънят отново.

Но тя поклати глава и забърза към вратата. На излизане му напомни:

— Не забравяй да се обадиш на Шели.

„Добре“, помисли си той с раздразнение. Отвори куфарчето си и извади папката с делото за телесна повреда, което току-що бе спечелил. „Понякога печелим, понякога губим“, каза си Фокс.

Знаеше, че сама ще се чувства по-спокойна, и не излезе при нея през целия следобед. Лесно бе да ѝ даде указания по вътрешната интернет мрежа как да попълни стандартен документ с данните на клиента, да я помоли да оформи и изпрати фактура или да плати сметка. Зае се лично с нужните обаждания, вместо да ги възложи на нея. Това винаги му се бе струвало глупаво.

Знаеше как да използва проклетия телефон.

Успя да успокои Шели, да напредне с документацията и да спечели партия онлайн шах. Но когато реши да изпрати на Лейла още един имейл и да я освободи за деня, осъзна, че това е по-скоро избягване, отколкото просто запазване на мира.

Когато излезе в приемната, на бюрото седеше госпожа Хоубейкър.

— Не знаех, че сте се върнали — започна той.

— Дойдох преди малко. Тъкмо свършвах с преглеждането на документите, за които Лейла се е погрижила. Трябва да подпишеш тези писма.

— Добре. — Фокс взе химикалката и сложи подписа си. — Къде е Лейла?

— Отиде си. Справила се е добре сама.

Разбрал, че думите ѝ са едновременно изказано мнение и въпрос, Фокс кимна.

— Да, справи се.

С пъргавия си маниер, госпожа Хоубейкър сгъна подписаните писма.

— Не сме ти нужни тук и двете през целия работен ден, а и не можеш да си позволиш да плащаш двойна надница.

— Госпожо Хоубейкър...

— До края на седмицата ще идвам за половин ден — бързо заговори тя, докато пъхаше писмата в пликове и ги запечатваше. — Само за да се уверя, че всичко върви гладко и за теб, и за нея. При някакъв проблем мога да идвам да помагам. Но предполагам, че няма да се наложи. И ако всичко е наред, следващия петък ще дойда за последен път. Имаме много покъщнина за опаковане. Трябва да изпращаме мебели в Минеаполис, да показваме къщата на кандидат-купувачи...

— Мамка му!

Тя размаха пръст срещу него и присви очи.

— Когато замина, можеш да бълваш колкото искаш цинизми, но докато все още съм тук, внимавай с езика.

— Да, госпожо. Госпожо Хоубейкър...

— Не ме гледай като виновно кутре, Фокс О'Дел. Неведнъж сме говорили за това.

Така беше, и Фокс долавяше тъгата и уплахата ѝ. Нямаше смисъл да я товари със собствените си тревоги.

— Ще запазя касичката за глоби за неприлични думи, да ми напомня за вас.

Тя се усмихна.

— Както върви, докато се пенсионираш, ще натрупаш цяло състояние в тази касичка. Въпреки това ти си добро момче, Фокс. И добър адвокат. Е, няма нужда да стоиш повече тук. Нямах ангажменти до края на деня. Аз ще свърша още едно-две неща и ще заключа.

— Добре. — Но той се спря на прага и извърна глава към нея. Снежнобелите ѝ коси бяха свършено оформени, а синият костюм — безупречен. — Госпожо Хоубейкър... вече ми липсват.

Фокс затвори вратата след себе си и пъхна ръце в джобовете си, докато слизаше по стъпалата към тротоара. При изсвирването на клаксон извърна глава и махна с ръка на Дени Моузър, чието семейство държеше местната железария. Дени, който играеше на трета база в отбора на „Хокинс Холоу Бъкс“ в гимназията.

Дени Моузър, който през последните Седем бе подгонил Фокс с тръбен ключ и настървение на убиец.

Ще се случи отново, помисли си Фокс. След броени месеци щеше да се повтори, ако не успееш да го спрат. Сега Дени бе женен и имаше дете — и може би този път през юли щеше да хукне с тръбния ключ след съпругата или малкото си момиченце. А може би жена му, някогашна мажоретка и настояща лицензирана детегледачка, щеше да пререже гърлото на съпруга си, докато спи.

Вече се бе случвало, тази масова лудост бе обхващала обикновени и почтени хора. И щеше да се повтори още веднъж. Освен ако...

Фокс закрачи по широкия тротоар във ветровитата мартенска вечер, с мисълта, че за нищо на света не бива да допусне да се случи отново.

Навярно Кал все още се намираше в боулинг клуба. Щеше да отскочи до там, може би за ранна вечеря. Заедно щяха да поумуват в каква посока да поемат по-нататък.

Когато наближи площада, видя отсреща Лейла да излиза от „При мамчето“ с найлонова торбичка в ръка. Тя се поколеба, когато го

забеляза, и тогава го прониза остра тръпка на раздразнение. После нехайно му помаха, докато двамата вървяха към светофарите от двете страни.

Навярно заради раздразнението бе трудно да реши дали да постъпи както му се струва естествено — да изчака на своя тротоар тя да пресече и да я заговори, или както дори от разстояние почувства, че би предпочела — да продължи по главната улица, за да не се засекат. Така или иначе, почти бе стигнал до ъгъла, когато долови страха, внезапен и натрапчив. Спря и рязко вдигна глава.

Там, на жиците, които се кръстосваха над главната улица и Лоукъст, съзря гарваните.

Десетки бяха накацали плътно един до друг, напълно неподвижни. Стояха настръхнали, с прибрани криле, и той знаеше, че го наблюдават. Когато погледна отвъд улицата, разбра, че и Лейла ги вижда, сама усетила присъствието им или проследила неговия поглед.

Фокс не побягна, въпреки импулсивния порив да се втурне към нея. Просто прекоси широката улица с големи, енергични крачки дотам, където бе застанала, притискайки бялата найлонова торбичка.

— Истински са — едва прошепна Лейла. — Отначало помислих, че е поредната... но са истински.

— Да. — Той притисна ръката ѝ. — Да влезем вътре. Трябва да влезем. После...

Изведнъж замълча, усещайки първото раздвижване зад гърба си, само пърхане във въздуха. Широко отворените и огромни очи на Лейла издадоха, че вече е твърде късно.

Светкавичното размахване на криле ги връхлетя като торнадо. Фокс я побутна с гръб към стената и надолу. Когато лицето ѝ се озова до гърдите му, обви ръце около нея и я закри с тялото си.

Край него и зад него се разхвърчаха счупени стъкла. Спирачки изскърцаха сред шумотевицата от дрънчене на метал. Чуваше писъци и забързани стъпки, усещаше яростта, с която птиците се стоварваха върху гърба му, и острата болка при забиването на човките. Знаеше, че оглушителните удари и звукът от мокро свличане са от размазващите се в стени и прозорци птичи тела, които падаха безжизнени по улицата и тротоара.

Всичко отмина бързо, за не повече от минута. Някакво дете не преставаше да пици — един и същ дълъг пронизителен вик, отново и

отново.

— Стой тук. — Леко задъхан, Фокс се наведе назад и Лейла успя да види лицето му. — Не мърдай.

— Раните ти кървят. Фокс...

— Просто стой тук.

Той скочи на крака. На кръстовището се бяха сблъскали три коли. По предните им стъкла имаше пукнатини, подобни на паяжини — там, където птиците ги бяха връхлетели. Смачкани калници, забеляза той, докато бързаше към мястото на катастрофата, изкривени брони, разклатени нерви...

Можеше да е много по-страшно.

— Добре ли са всички?

Не чуваше думите. *Не видя ли какво стана? Спускаха се право към колата ми!* Вместо това слушаше мислите си. Натъртвания и синини, обтегнати нерви, някоя и друга драскотина, но не и сериозни наранявания. Остави на други да се погрижат за разчистването и се върна при Лейла.

Тя стоеше срещу група хора, наизскачали от „При мамчето“, от магазините и офисите от двете страни.

— Дяволска работа — каза Мег, главната готвачка и барманка, втренчила поглед в разбитото стъкло на гостилницата. — Наистина дяволска.

Свикнал с подобни гледки, че и по-ужасяващи, Фокс сграбчи ръката на Лейла.

— Да се махаме оттук.

— Не трябва ли да направим нещо?

— Няма с какво да помогнем. Ще те изпратя до дома, а после ще се обадим на Кал и Гейдж.

— Ръката ти... — В гласа ѝ прозвуча напрежение и почуда. — Раната на ръката ти вече зараства.

— Една от странностите — мрачно каза той и я повлече към отсрещната страна на главната улица.

— Аз не съм дарена с тази способност — тихо заговори тя, докато подтичваше, за да следва бързите му, широки крачки. — Ако не ме беше закрил, щяха да ме разкъсат. — Повдигна ръка към драскотината на лицето му, която бавно изчезваше. — Но те боли.

Когато се нараниш, и после, докато заздравява, боли. — Лейла сведе поглед към преплетените им пръсти. — Усецам го.

Но когато Фокс понечи да я пусне, тя притисна ръката му.

— Не, искам да го почувствам. Прав беше. — Погледна назад към трупове на гарвани, разпилени по площада, и малкото момиченце, което плачеше неудържимо в прегръдката на ужасената си майка. — Неприятно ми е да призная, че беше прав — трябва да положа усилия. Но това е истината. Няма да съм полезна, ако не приема дарбата, която нося в себе си, и не се науча да я използвам. — Отново се обърна към него и дълбоко си пое дъх. — Е, край на затишието.

---

[1] Серии автомобилни състезания. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Фокс пиеше бира до малката масичка с изящни железни столове, придаваща на наетата къща женска изтънченост. Поне според него. Малките саксии в ярки цветове на перваза, в които бяха засадени подправки, допълваха това впечатление, а тънката ваза с бели маргаритки, която някоя от жените бе избрала в цветарския магазин, го завършваше.

Куин, Сибил и Лейла бяха успели да превърнат тази къща в свой дом само за няколко седмици с мебели от разпродажби и множество пъстри постелки и покривки.

Бяха намерили време, въпреки неуморното ровене и проучване за източника на кошмара, който обсебваше Холоу за седем дни на всеки седем години.

Кошмар, започнал преди двадесет и една години, на общия му рожден ден с Кал и Гейдж. Онази нощ бе променила завинаги него и приятелите му, неговите кръвни братя. Нова промяна бе настъпила, когато Куин бе пристигнала в града, за да събере материал за следващата си книга, посветена на Холоу и легендите около него.

Вече бе станало нещо повече от книга за блондинката с изваяни форми и слабост към мистичната страна на живота, която бе хлътнала по Кал. Нещо повече от поредния проект за приятелката ѝ от колежа Сибил Кински, изследователка с екзотична външност. И той чувстваше, че е нещо повече от проблем за Лейла Дарнел.

Той, Кал и Гейдж бяха близки, откакто се помнеха — дори от по-рано, когато майките им посещаваха заедно курсове за безболезнено раждане. Куин и Сибил, делили стая в общежитието на колежа, бяха приятелки оттогава. А Лейла бе пристигнала в Холоу сама и бе станала част от тази история.

Напомняше си го всеки път, когато започнеше да губи търпение. Колкото и да се беше сближила с другите жени, колкото и да бе свързана с всичко това, беше дошла сама.

Сибил влезе с бележник в ръка. Стовари го на масата и взе бутилка вино. Дългите ѝ коси бяха прихванати назад със сребристи шноли, които проблясваха сред черните къдрици. Носеше прилепнал бял панталон и къса блуза в бонбоненорозово. Ноктите на босите ѝ крака бяха лакирани в тон с блузата.

Фокс винаги забелязваше подобни подробности. Той самият едва успяваше да съчетае два еднакви чорапа.

— Е... — Тъмнокафявите ѝ очи срещнаха погледа му. — Дойдох да запиша показанията ти.

— Няма ли да прочетеш правата ми? — Когато Сибил се усмихна, той сви рамене. — Казахме ти най-важното, когато пристигнахме.

— Подробности, господин адвокат. — Гласът ѝ бе равен като пласт сметана. — Куин особено държи на подробностите в бележките си за книга, а и са нужни на всички ни, за да добием цялостна представа. Куин разпитва Лейла, докато тя се преоблича. Имаше кръв по ризата. Твоя, предполагам, защото по нея няма нито драскотина.

— По мен вече също няма.

— Да, необикновената ти изцелителна сила. Ще ми опишеш ли всичко, красавецо? Зная, че е досадно, защото, когато дойдат другите, и те ще поискат да чуят. Но нали така казват в криминалните сериали? Повтаряй, преповтаряй и може да си спомниш още нещо.

Имаше право, и Фокс започна от мига, в който бе вдигнал поглед и бе видял гарваните.

— Какво правеше, преди да погледнеш нагоре?

— Вървах по Главната. Отивах да се видя с Кал. Да пийна бира. — Дяволито присви устни и повдигна бутилката. — Тук получих безплатна.

— Ти я купи, доколкото си спомням. Щом си вървял към площада и тези птици са се събирали върху жиците над кръстовището като във филма на Хичкок, би трябвало да ги забележиш по-рано.

— Бях разсеян, мислех си за... работа и други неща. — Прокара пръсти през косите си, все още влажни, след като бе отмил птичите нечистотии от тях на мивката. — Гледах по-скоро към другата страна на улицата, отколкото напред. Лейла тъкмо излизаше от „При мамчето“.

— Отскочи да купи за Куин от ужасното нискомаслено мляко. Дали е късмет, добър или лош, че и двамата сте се оказали там в онзи момент? — Сибил наклони глава встрани и повдигна вежди. — Или не е било случайно?

Допадаше му нейната проницателност и пъргавият ѝ ум.

— По-склонен съм да вярвам, че не е случайност. Ако Голямото зло е искало да ни покаже, че отново е готово за подвизи, би постигнало по-силно въздействие, ако поне един от нас е на мястото. Не би било толкова забавно, ако просто чуем за случилото се.

— И аз мисля така. Заедно стигнахме до извода, че може да въздейства по-бързо върху животни или хора в състояние, което ги прави уязвими. Значи гарвани. Това вече се е случвало.

— Да. Гарвани или други птици да се спускат към прозорци, хора и сгради. Когато отново се случи, дори хора, които са били тук предишния път, се изненадват. Сякаш за първи път виждат подобно нещо. Това е един от симптомите, така да ги наречем.

— Имало е и други хора. Пешеходци, шофьори...

— Разбира се.

— И никой не се е спрял да каже: „По дяволите, вижте тези гарвани там горе“.

— Не. — Фокс кимна, следейки мисълта ѝ. — Никой не ги видя и не забеляза нищо странно. И друг път е ставало така. Някои хора виждат несъществуващи неща, други не виждат съществуващи. Но никога не е започвало толкова рано преди Седемте.

— Какво направи ти, след като видя Лейла?

— Продължих по тротоара. — Обзет от любопитство, наклони глава в опит да прочете бележките ѝ наопаки. Когато видя неразбираеми завъртулки и знаци, се запита как изобщо някой може да ги разгадае. — Спрях за секунда, както би сторил всеки, и продължих. Тогава... първо го почувствах, както винаги. Нещо като осъзнаване. Сякаш космите на тила ти настръхват или усещаш гъдел между плещите. Видях ги, първо в главата си, а после погледнах нагоре и ги зърнах с очите си. Лейла също ги видя.

— И никой друг?

— Никой. — Той отново зарови пръсти в косите си. — Едва ли. Искях да влезем вътре, но нямаше време.

Сибил не го прекъсна с въпрос, докато ѝ доразказа останалото. Щом свърши, остави молива си и му се усмихна.

— Голям сладур си, Фокс.

— Вярно. Такъв съм. Защо?

Усмивката ѝ не изчезна, когато стана и заобиколи масичката. Обхвана лицето му с ръце и леко го целуна по устните.

— Видях якето ти. Разкъсано е и цялото е в птича кръв и бог знае още какво. Това можеше да сполети Лейла.

— Мога да си купя друго яке.

— Както казах, голям сладур си.

Отново го целуна.

— Извинявайте, че прекъсвам този трогателен момент.

Гейдж влезе с разрошени от вятъра тъмни коси и циничен израз на зелените си очи. Сложи стека бира, който носеше в хладилника и си взе една.

— Моментът свърши — заяви Сибил. — Жалко, че изпусна най-вълнуващата част.

Той отвори кутията.

— Ще има още предостатъчно такива, докато всичко приключи. Добре ли си? — обърна се той към Фокс.

— Да. Скоро няма да си пусна диска с „Птиците“, но иначе всичко е наред.

— Кал каза, че Лейла не е пострадала.

— Не, добре е. Преоблича се горе. Поизцапахме се.

Сибил срещна погледа на Фокс и сви рамене.

— Е, ще отида да я нагледам и ще ви оставя да си поговорите по мъжки.

Гейдж я проследи с поглед, докато излизаше.

— Секси, както винаги. — Отпивайки голяма глътка, той седна срещу Фокс. — Заглеждаш ли се по нея?

— Какво? По Сибил? Не. — Бе оставила след себе си аромат, осъзна Фокс, който бе и загадъчен, и примамлив. Но... — Не. А ти?

— Гледането е безплатно. Страшно ли беше днес?

— Виждал съм и по-страшни сцени. Главно материални щети. Може би някоя и друга рана и драскотина. — Всичко в него се стегна. — Щяха да я обезобразят, Гейдж, ако не се бях озовал там. Нямах да

успее да се скрие вътре навреме. Не се спускаха към колите или сградите. Бяха устремени право към нея.

— Можеше да е всеки от нас. — Гейдж остана замислен за миг. — Миналия месец изплаши Куин, когато беше сама във фитнес клуба.

— Напада жените — кимна Фокс, — особено когато някоя от тях е сама. Изхожда от предположението... от погрешното предположение, че сама жена е по-уязвима.

— Не съвсем погрешно. Нашите рани зарастват бързо, но не и техните. — Гейдж се оттласна назад на стола си. — Няма начин да опазим три жени, докато търсим начин да убием стар и силно разгневен демон. Освен това имаме нужда от тях.

Фокс чу входната врата да се отваря и затваря и се завъртя на стола си към Кал, който влезе, натоварен с пакети готова храна.

— Бургери, филе... — каза Кал, остави ги на плота и изпитателно се вгледа във Фокс. — Добре ли си? А Лейла?

— Единственият пострадал е горкото ми кожено яке. Как е навън?

Кал си взе бира и седна при приятелите си. Сивите му очи издаваха хладен гняв.

— Десетина счупени прозореца на Главната и тройна катастрофа до площада. Няма сериозно ранени този път. Кметът и баща ми повикаха хора да разчистят. Шериф Хоубейкър взема показания.

— И ако всичко върви както обикновено, след няколко дни никой няма да помни. Вероятно така е по-добре. Ако подобни неща оставаха в съзнанието на хората, Холоу щеше да се превърне в град на призраци.

— Може би така щеше да е по-добре. Не ми излизай със стария местен патриотизъм — обърна се Гейдж към Кал, преди той да каже нещо. — Това е просто място, точка на картата.

— Но обитавано от хора — възрази Кал, въпреки че нямаше смисъл да спорят. — Тук има семейства, фирми и домове. И е нашият град, по дяволите. Туис, или с каквото и име да го наричаме, няма да го завладее.

— Не ти ли хрумва, че много по-лесно щяхме да го надвием, ако не се тревожихме за трите хиляди жители на Холоу? — сопна се Гейдж в отговор. — Какво правим всеки път през Седемте, Кал? Опитваме се да попречим на хората да се избият сами или помежду си и

осигуряваме медицинска помощ. Как да се борим с него, когато сме твърде заети да се справяме с онова, което причинява?

— Има право. — Фокс повдигна ръка за помирение. — И на мен ми се е искало просто да изведем всички от града и да застанем лице в лице с него. Да се свърши веднъж завинаги. Но не можеш да накараш три хиляди души да изоставят домовете и бизнеса си за една седмица. Не можеш да опразниш цял град.

— Анасаците^[1] са го направили. — Куин прекрачи прага и отиде право при Кал. Дългите ѝ руси коси се спуснаха отпред, когато се наведе над стола му, за да го целуне. — Здравей.

Когато се изправи, ръцете ѝ останаха на раменете му. Фокс не бе сигурен дали е жест на нежност или утеха. Но когато Кал сложи ръката си върху нейната, знаеше, че това означава взаимност.

— И други градове и села са опустявали поради загадъчни и необясними причини — продължи тя. — Древните анасази, построили сложните пясъчни комплекси в каньоните на Аризона и Ню Мексико, заселниците от колонията Роаноук. Възможните причини са война, болест или нещо друго. Питам се дали в някои случаи това „друго“ не е било същото, с което ние си имаме работа?

— Мислиш, че Лазаръс Туис е прогонил анасаците и жителите на Роаноук? — попита Кал.

— Може би анасаците, преди да приеме името, което знаем. В Роаноук се е случило след хиляда шестстотин петдесет и втора, така че не можем да го припишем на нашето Голямо зло. Просто теория, която обмислям. — Обърна се и надникна в пакетите на плота. — Но сега трябва да ядем.

Докато пренасяха храната и чиниите в трапезарията, Фокс придърпа Лейла настрана.

— Добре ли си?

— Да. — Тя хвана ръката му, завъртя я и огледа ненакърнената кожа. — Виждам, че и ти.

— Слушай, ако искаш два дни почивка, имам предвид отпуск, няма проблем.

Тя пусна ръката му, наклони глава и дълго се визира в лицето му.

— Нима наистина ме смяташ за толкова... мекушава?

— Не. Просто...

— Да, така е. Мислиш, че щом не приемам напълно идеята за... бойната закалка на ума, значи съм страхливка.

— Не. Предполагам, че си разтърсена, всеки би се чувствал така. Точки за цитата от Спок, въпреки че беше неточен.

— Така ли?

Тя мина покрай него, за да заеме мястото си на масата.

— Добре. — Куин жално хвърли поглед към бургера на Кал, преди да започне със своето пиле на грил. — Всички сме осведомени за случилото се на площада. Зли птици. Ще го опишем подробно и утре ще поговоря със случайните свидетели. Не е зле да изпратим един от птичите трупове за анализ. Може би при аутопсията ще открият признак на физическо изменение, инфекция или нещо необичайно.

— Оставяме това на теб. — Сибил направи гримаса, докато набощдаше от пуешкото филе, което бе нарязала. — Нека не говорим за аутопсии по време на вечеря. Ето кое ми се струва интересно във връзка с днешния инцидент. Доколкото разбрах, и Лейла, и Фокс са усетили и видели птиците едновременно. Или почти. Е, дали е защото шестимата сме свързани по някакъв начин с тъмната и светлата страна на нещата, които са се случвали и продължават да се случват в Хокинс Холоу? Или заради дарбата, която и двамата притежават?

— Бих казал, и двете — изрази мнението си Кал. — Но по-скоро второто.

— Съгласна съм. Е — продължи Сибил, — тогава как ще използваме тази дарба?

— Никак. — Фокс набоде един пържен картоф. — Не можем, докато Лейла се дърпа и не желае да се научи да си служи с това, което притежава. Така стоят нещата — продължи той, когато Лейла прикова поглед в него. — Колкото и да не ти харесва, истина е. Нито ти, нито някой друг от екипа ще има полза от дарбата ти, ако отказваш да я използваш или да се научиш как.

— Не съм казала, че не желая, но престани да ми го натякваш. Няма да постигнеш нищо и с опити да ме засрамиш.

— А как? — отвърна Фокс. — Очаквам предложения.

Сибил повдигна ръка.

— Аз запалих фитила, така че нека опитам. Явно имаш скрупули, Лейла. Ще споделиш ли с нас какви?

— Чувствам се сякаш губя части от себе си, или поне от това, което мислех, че съм. Да добавим и че никога вече няма да бъда същата като преди.

— Може би — нехайно каза Гейдж. — Но не се знае дали изобщо ще те има след юли.

— Разбира се. — С лек смях, Лейла повдигна чашата си с вино. — Трябва да гледам оптимистично.

— Да опитаме нещо. — Кал поклати глава срещу Гейдж. — Било е доста вероятно да пострадаш сериозно днес, ако между теб и Фокс не бе щракнало нещо. И то без никой от двамата ви да направи съзнателен опит. Какво? — попита той, когато Куин понечи да каже нещо, но замълча.

— Не. Нищо. — Куин се спогледа със Сибил. — Да кажем, че разбирам каква е ролята на всеки и защо е важна. Лейла, опитай се да погледнеш нещата от друг ъгъл. Да не мислиш какво ще загубиш, а какво можеш да спечелиш. Междувременно, продължаваме да преглеждаме дневниците на Ан Хокинс и другите книги, които ни даде прабабата на Кал. Сибил ще се опита да открие къде е отишла Ан в нощта, когато Джайлс Дент се е изправил срещу Лазаръс Туис до Свещения камък, къде е родила синовете си и е живяла до завръщането си тук, когато те са били около двегодишни. Все още се надяваме, че ако намерим мястото, там ще се натъкнем на още дневници. Освен това Сибил потвърди своята родствена връзка.

— По-младо разклонение от всички ваши, мога да кажа — продължи Сибил. — Моя далечна прабаба, Надя Сигарски, пристигнала тук със семейството си и други хора през деветнайсети век. Омъжила се за Джона Адамс, потомък на Хестър Дийл. Всъщност имам два клона, защото около петдесет години по-късно друг от предците ми, от рода Кински, също дошъл тук и се събрал с внучка на Надя и Джона. Така че както Куин и Лейла, и аз съм потомка на Хестър Дийл и демона, който я е изнасил.

— Значи всички сме едно голямо, щастливо семейство — отбеляза Гейдж.

— Тази връзка означава нещо. Не е особено приятно — добави Сибил, обръщайки се право към Лейла — да зная, че част от това, което имам, от това, което съм, произтича от някакво зло създание, нечовешка и жестока сила. Всъщност то ме вбесява. До такава степен,

че съм готова да използвам всичко в себе си, цялата си същност, за да сритам задника му.

— Страхуваш ли се, че то може да използва дарбата и същността ти?

Сибил отново повдигна чашата си и тъмните ѝ очи останаха хладни, когато отпи.

— Нека опита.

— Аз се страхувам. — Лейла огледа лицата на хората, към които се бе привързала. — Страхувам се, че нося в себе си нещо, което не разбирам и не мога да контролирам напълно. Страхувам се, че в един момент, всеки момент, то може да ме обсеби. — Поклати глава, преди Куин да проговори. — Все още не зная дали сама съм направила избора да дойда тук, или нещо друго ме е накарало. По-мъчително е да не зная дали всичко, което правя, е мой избор или част от някакъв грандиозен план, създаден от тези сили на мрака и светлината. Това ме тревожи. Това е трудното.

— Никой не те държи окована на този стол — изтъкна Гейдж.

— Остави я — каза Фокс, но Гейдж само сви рамене.

— Не мисля. Тя има проблем, както и всички ние. Трябва да се справим с него. Защо просто не събереш багажа си и не заминеш обратно за Ню Йорк? Там имаш работа... каква беше, да продаваш скъпи обувки на отегчени жени с излишни пари за харчене?

— Стига, Гейдж.

— Не. — Лейла докосна ръката на Фокс, когато той понечи да стане. — Нямам нужда някой да ме спасява или закриля. Защо няма да си замина? Защото би означавало, че съм страхлива, а никога не съм била такава. Няма да побягна, защото създанието, изнасило Хестър Дийл, и създадо копеле полудемон, а после довело момичето до лудост и самоубийство, би изпитало безкрайно задоволство. По-добре от всеки тук зная какво ѝ е причинило, защото то ме накара да го изживея. Може би затова се страхувам повече от останалите, може би е било част от плана. Няма да ходя никъде, но не се срамувам да призная, че се боя. От онова, което ни дебне, и от това, което е в мен. Във всички нас.

— Ако не се боеше, би означавало, че си глупава. — Гейдж повдигна чашата си за тост. — Умните и самоуверените са по-трудни за манипулиране от глупаците.

— На всеки седем години добри хора в този град, обикновени хора, умни и самоуверени, се нараняват взаимно или посягат на себе си. Вършат неща, които иначе никога не биха им хрумнали.

— Мислиш, че може да е заразно? — попита Фокс. — Че може да обезумееш и да нараниш някого? Един от нас?

— Как да бъда сигурна, че съм застрахована? А Сибил и Куин? Не трябва ли да имаме предвид, че поради потеклото си ние може да сме още по-уязвими?

— Добър въпрос. Обезпокоителен — добави Куин, — но добър.

— Не се връзва. — Фокс се обърна така, че Лейла да срещне погледа му. — Нещата не са се развили както е планирал или очаквал Туис, защото Джайлс Дент е бил подготвен. Попречил му е да бъде там, когато Хестър е родила, възпрял го е да не създава повече потомство и родът се е загубил. Вие не сте такива, каквито е искал, и всъщност, съдейки по всичко, което знаем или можем да предположим, трите сте част от това, което ще даде предимство на нас с Кал и Гейдж този път. Страхуваш се от него, от онова, което е в теб? Знай, че Туис се страхува от теб, от онова, което носиш в себе си. Защо иначе ще се опитва да те изплаши и прогони?

— Добър отговор.

Куин потърка ръката на Кал със своята.

— Въпросът е — продължи Фокс — не само дали сте застраховани срещу силата, която притежава той да подтиква хората към агресивно, необяснимо поведение, а и дали носите част от тази сила, макар и дремеща, която, ако се слее в едно, ще го унищожи веднъж завинаги.

Лейла се вгледа в лицето на Фокс.

— Вярваш ли в това?

Той понечи да отговори, но после само хвана ръката ѝ и я притисна, когато тя се опита да я издърпа.

— Ти ми кажи.

Лейла се бореше, виждаше и усещаше тази своя инстинктивна реакция на нежелание да приеме връзката с него. Трудно бе просто да отвори съзнанието си. Дори когато почувства щракването, изчака.

— Вярваш — бавно каза Лейла. — Ти... виждаш всички ни като шест лъча, сплетени във въже.

— И с него ще обесим Туис.

— Толкова ги обичаш. Просто...

— А... — Този път Фокс дръпна ръката си, объркан и смутен, че тя видя повече, проникна по-дълбоко, отколкото бе очаквал. — Е, след като изяснихме това, искам още една бира.

Тръгна към кухнята и когато застана с гръб към хладилника с бира в ръка, Лейла влезе.

— Съжалявам. Не исках да...

— Нищо. Не е важно.

— Напротив. Аз... Сякаш надникнах в главата ти, в сърцето ти и видях... или почувствах тази вълна на любов, тази връзка с Гейдж и Кал. Не ме бе помолил за това, беше вмешателство.

— Слушай, процесът е сложен. Отворих съзнанието си малко повече, отколкото би трябвало, защото мислех, че е необходимо. Истината е, че не се нуждаеш от толкова помощ, колкото предполагаш. Колкото и ти предполагаше.

— Не, грешиш. Наистина се нуждаеш от помощ. Трябва да ме научиш. — Тя застана до прозореца и се загледа в мрака навън. — Защото Гейдж е прав. Ако допускам това да бъде проблем за мен, ще бъде проблем за всички ни. А за да използвам тази способност, трябва да мога да я контролирам, за да не се ровя в мислите на всички околни.

— Ще се заловим за работа утре.

Тя кимна.

— Ще бъда готова. — Обърна се. — Ще кажеш ли на другите, че съм се качила в стаята си? Беше много странен ден.

— Разбира се.

За миг Лейла остана загледана в него.

— Искам да го кажа и извинявай, ако те смути, но мисля, че има нещо изключително в мъж, способен на толкова силна обич. Кал и Гейдж са късметлии с приятел като теб. Всеки би бил.

— Аз съм и твой приятел, Лейла.

— Надявам се. Лека нощ.

Фокс не помръдна от мястото си, след като тя излезе, и си напомни, че трябва да остане неин приятел. Да бъде това, което ѝ е нужно, когато ѝ е нужно.

---

[1] Индианско племе. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В съня беше лято. Дланите лепнеха от пот и жегата изцеждаше силите като вода от парцал. В Хокинс Ууд разлистените дървета хвърляха дебела сянка, но слънцето проникваше през короните им като лазерни лъчи и заслепяваше очите му. По трънливите храсти зрееха къпини, а дивите лилии сияеха в неземно оранжево.

Той знаеше пътя. Струваше му се, че може да се придвижи и със затворени очи по тези пътеки. Майка му би нарекла това *сетивна памет*, помисли си Фокс. *Или проблясъци от минал живот.*

Обичаше тишината в тази гора, тихото жужене на насекоми, шумоленето на катерички или зайци, мелодичния хор на птици, които нямаха друга работа в горещия летен ден, освен да пеят и размахват криле.

Да, познаваше пътя, звуците и въздуха през всеки сезон, защото бе идвал тук през всички сезони. Знойни лета, буйни зелени пролети, хладни есени и сурови зими. Затова позна внезапната тръпка, която прибягна по гърба му, и промяната на светлината, сивотата, която не бе просто от преминал под слънцето облак. Позна и тихото ръмжене, което идваше отпред, отзад, отвсякъде, и заглушаваше птичите трели.

Продължи по пътеката към Хестърс Пул.

Страхът го последва. Пропълзя по кожата му като пот, накара го да побегне. Фокс нямаше оръжие, и в съня не се запита защо е дошъл тук сам и невъоръжен. Когато от дърветата — внезапно оголели — потече кръв, продължи напред. Тази кръв бе измама, тази кръв бе страх.

Спря се едва когато видя жената. Стоеше до малкото тъмно езеро, с гръб към него. Навеждаше се, събираше камъни и пълнеше джобовете си с тях.

Хестър. Хестър Дийл. В съня си извика името ѝ, макар да знаеше, че е обречена. Не можеше да върне времето стотици години назад и да ѝ попречи да се удави. Но не можеше и да се сдържи да не опита.

Затова отново извика, докато бързаше напред, а ръмженето премина във влажен смях на пъклено задоволство.

Недей. Недей. Нямаш вина. Нямаш вина за нищо.

Когато тя се обърна и го погледна в очите, не беше Хестър, а Лейла. Сълзите ѝ се стичаха като горчив дъжд по восъчнобледото ѝ лице.

Не мога да спра. Не искам да умра. Помогни ми. Не можеш ли да ми помогнеш?

Втурна се към нея, тичаше бързо, но пътеката ставаше все по-дълга, а смехът — все по-силен. Тя протегна ръце към него в отчаяна молба, преди да потъне в езерото и да изчезне.

Фокс скочи във водата. Бе ужасно, убийствено студена. Гмурна се и търси, докато паренето в дробовете го накара да изплува за глътка въздух. В гората бушуваше буря, със страховити червени светкавици, тътен на гръмотевици, огън, който поглъщаше цели дървета. Отново се гмурна, викайки Лейла със съзнанието си.

Когато я видя, се спусна по-дълбоко.

Още веднъж очите им се срещнаха, още веднъж ръцете ѝ се протегнаха към него.

Прегърна го. Устните ѝ се впиха в неговите в целувка, студена като водата. После го повлече със себе си надолу.

Събуди се задъхан, с пресъхнало и парещо гърло. Усети мъчителна болка в гърдите, когато посегна към ключа на лампата, и се надигна, за да седне на ръба на леглото и да успокои тежкото си дишане.

„Не съм в гората, не съм в езерото“, каза си той. Беше в собственото си легло, в собствения си апартамент. Потърквайки очи с длани, си напомни, че вече би трябвало да е свикнал с кошмарите. Той, Кал и Гейдж бяха измъчвани от тях на всеки седем години от десетия си рожден ден. Трябваше да е свикнал и с усещанията, които се пренасяха наяве.

Все още трепереше от студ, кожата му бе настръхнала върху скованите кости. Металният вкус на водата в езерото бе останал в гърлото му. Не е истински, помисли си Фокс. Не по-истински от

кървящите дървета или огъня, който не гореше. Просто поредното сплашване от злия демон. Никакви трайни следи.

Стана, излезе от спалнята и продължи през хола към кухнята. Извади бутилка студена вода от хладилника и изпи половината на един дъх.

Когато телефонът звънна, отново го обзе тревога. На дисплея бе изписан номерът на Лейла.

— Какво има?

— Ти си добре. — Прозвуча дълга, накъсана въздишка. — Добре си.

— Защо да не съм?

— Аз... боже, три сутринта е. Съжалявам. Пристъп на паника. Събудих те. Извинявай.

— Не ме събуди. Защо да не съм добре, Лейла?

— Беше просто сън. Не биваше да ти се обаждам.

— Бяхме до Хестърс Пул.

Последва миг мълчание.

— Аз те убих.

— Като адвокат, бих казал, че за обвинението делото ще е трудно, защото жертвата е жива и здрава и стои в собствената си кухня.

— Фокс...

— Беше сън. Лош, но все пак само сън. Той се възползва от слабостта ти, Лейла. — И от моята, осъзна Фокс, защото исках да спася момичето. — Мога да дойда там. Ще...

— Не, не, чувствам се достатъчно глупаво, че ти се обадох. Изглеждаше толкова реално, знаеш как е.

— Да, зная.

— Не мислех, просто грабнах телефона. Вече съм по-спокойна. Ще поговорим утре.

— Добре. Опитай се да поспиш.

— Ти също. Фокс, радвам се, че не съм те удавила в Хестърс Пул.

— Аз също съм много щастлив от този факт. Лека нощ.

Фокс отнесе бутилката в спалнята си. Там се спря до прозореца, който гледаше към улицата. Холоу бе тих и застинал като на снимка.

Нищо не помръдваше. Хората, които обичаше, хората, които познаваше, се намираха в безопасност в леглата си.

Но той остана там, вперил поглед в мрака и замислен за целувката, която бе мъртвешки студена. И все пак възбуждаща.

— Можеш ли да си спомниш още подробности?

Сибил водеше записки за съня на Лейла, докато тя допиваше кафето си.

— Мисля, че ти казах всичко.

— Добре. — Сибил се облегна назад на стола в кухнята и потупа с молива по бележника си. — Изглежда, двамата с Фокс сте сънували един и същи сън. Ще бъде интересно да видим дали подробностите съвпадат, или има разлики.

— Интересно.

— И поучително. Можеше да ме събудиш, Лейла. Всички знаем какво е да сънуваш тези кошмари.

— Почувствах се по-спокойна, след като разговарях с Фокс и се уверих, че не е мъртъв. — Лейла успя да се усмихне. — Пък и нямам нужда от психоанализа, за да разбера, че донякъде сънят ми е породен от онова, за което говорихме снощи. Страхът ми да не нараня някого от вас.

— Особено Фокс.

— Може би. Работя за него все пак. И трябва да действаме заедно. Ние с теб и Куин плуваме в едни и същи води. Не се тревожа толкова за вас двете. Ти ще кажеш на Куин за съня ми.

— Веднага щом се върне от тренировка. Предполагам, че е замъкнала и Кал във фитнес клуба и сигурно ще го придума да намине за кафе. Мога да кажа и на двамата, а някой ще осведоми Гейдж. Гейдж се държа малко грубо с теб снощи.

— Да.

— Ти имаше нужда.

— Може би. — „Няма смисъл да хленча“, помисли си Лейла. — Нека те попитам нещо. Скоро ще се наложи и вие с Гейдж да обедините силите си. Как според тебе ще стане?

— Ще се справя някак, когато настъпи моментът. Мисля, че ще намерим начин да се сработим, без никой от нас да пострада.

— Щом казваш. Ще отида да се преоблека за работа.

— Искаш ли да те откарам?

— Не, благодаря. Разходката ще ми се отрази добре.

Лейла не виждаше смисъл да бърза. Алис Хоубейкър бе в офиса, пък и нямаше много работа. Не ѝ се струваше разумно да си бърби с Фокс за общия им сън, докато Алис е там. Не беше и най-подходящият момент за урок по развиване и, по-важното според нея, контролиране на способностите ѝ.

Щеше да свърши това-онова за няколко часа, да изпълни някоя и друга поръчка на Алис. Трябваша ѝ само няколко дни, за да свикне с ритъма в офиса. Ако имаше интерес или желание за постоянна работа като мениджър на адвокатска кантора, практиката при Фокс щеше да е от полза.

Но знаеше, че за няколко седмици ще ѝ омръзне до смърт.

Това няма значение, напомни си Лейла, когато решително се отпрати към площада. Важното бе да помага на Фокс, да получава заплата и да е заета с нещо.

Спря на площада, откривайки още един важен факт. Можеше да стои тук и без страх да се взира в счупените стъкла или закованите с дъски прозорци. Имаше воля да застане срещу последиците от случилото се предишната вечер и да си обещае, че ще направи всичко възможно да спре това зло.

Зави по главната улица, за да измине няколкото преки до кантората на Фокс.

Беше приятно градче, ако човек можеше да забрави за онова, което се случваше в него на всеки седем години. Имаше прекрасни стари къщи покрай главната улица и кокетни малки магазини. Изглеждаше доста оживено за малко градче. Стабилно, пълно със стари познайници, които вършеха всекидневната си работа. Това би трябвало да ѝ носи известна утеха.

Харесваха ѝ широките тераси, орнаментите на парапетите, красивите дворчета и тротоари. Струваше ѝ се приятно, красиво място, поне привидно, и не твърде идилично, за да е скучно.

Бързо бе свикнала и с неговия ритъм. Тук хората ходеха пеша, спираха се да побърбят със съсед или приятел. Ако пресечеше улицата и влезеше в „При мамчето“, щяха да я поздравят по име и да попитат как е.

На половината път спря пред малкия магазин за сувенири, от който бе избрала няколко дребни украшения за къщата. Собственичката стоеше отпред и се взираше в счупените си прозорци. Когато се обърна, в очите ѝ имаше сълзи.

— Съжалявам. — Лейла се приближи към нея. — Мога ли с нещо да помогна...

Жената поклати глава.

— Просто някакви стъкла, нали? Стъкла и предмети. Много изпочупени неща. Няколко от онези проклети птици влязоха вътре, съсипаха половината ми стока. Бяха така настървени, като пияници на купон. Не зная какво да правя.

— Толкова съжалявам.

— Казвам си: „Имаш застраховка. И господин Хокинс ще се погрижи за прозорците. Той е добър хазяин, бързо ги поправят“. Но това сякаш няма значение.

— И аз бих страдала — каза Лейла и сложи ръка на рамото ѝ за утеха. — Имахте много красиви неща.

— Сега са изпочупени. Преди седем години някакви хлапаци, поне така предполагаме, влязоха с взлом и съсипаха всичко. Не оставиха нищо, нашариха стените с цинизми. Трудно се съвзехме, но все пак се справихме. Не зная дали сега имам силата отново да стъпя на крака. Не зная дали имам тази сила.

Жената тръгна към вратата на магазина и влезе зад счупеното стъкло.

„Не само изпочупени стъкла и предмети, помисли си Лейла, когато продължи, а и разбити мечти.“ Един акт на злоба можеше да съсипе толкова много.

С натежало сърце влезе в офиса. Госпожа Хоубейкър седеше на бюрото и чаткаше с пръсти по клавишите.

— Добро утро! — Тя прекъсна работата си и се усмихна на Лейла. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. — Лейла свали сакото си и го окачи в гардероба. — Една приятелка от Ню Йорк опакова дрехите ми и ми ги изпрати. Да ви донеса ли кафе, или има нещо, с което искате да започна веднага?

— Фокс каза да влезеш при него, когато дойдеш. Има около тридесет минути преди уговорена среща, така че върви.

— Добре.

— Днес ще си тръгна в един. Не забравяй да напомниш на Фокс, че трябва да отиде в съда утре сутринта. Отбелязано е в графика му, а и му изпратих съобщение, но не е зле да му кажеш още веднъж към края на деня.

— Няма проблем.

Вървейки по коридора, Лейла си каза, че всъщност Фокс няма навик да забравя и съвсем не е толкова разсеян, колкото си въобразява Алис. Вратите на кабинета му бяха отворени и тъкмо да почука на касата, тя изведнъж спря и остана с втренчен поглед.

Той стоеше гърбом към бюрото си пред прозореца, с дънките, които носеше, когато нямаше работа в съда, и измъкната риза и жонглираше с три червени топки. Краката му бяха разтворени, изражението — съвършено спокойно, а тигровите очи се въртяха, следейки кръга, докато ръцете му хващаха и хвърляха, хващаха и хвърляха...

— Можеш да жонглираш.

Гласът ѝ наруши ритъма му, но той успя да хване две топки с една ръка и третата с другата, преди да полетят из стаята.

— Да. Помага ми да мисля.

— Можеш да жонглираш! — повтори тя, смаяна и развеселена.

Фокс толкова рядко я виждаше да се усмихва така, че отново подхвърли топките във въздуха.

— Въпрос на бързина. — Когато Лейла се засмя, той ги тласна по-високо и започна да ходи и да се върти, докато ги хвърля. — Три предмета, дори четири, с еднаква големина и тегло не са голямо предизвикателство. Ако искам нещо по-трудно, бих избрал смесени. Това е просто жонглиране за подпомагане на мисълта.

— За подпомагане на мисълта — повтори Лейла, когато Фокс отново улови топките.

— Да. — Той отвори чекмеджето на бюрото и ги прибра вътре. — Прояснява ума ми, когато... — Едва сега успя да я огледа. — Ооо! Изглеждаш... добре.

— Благодаря. — Бе облякла пола и късо вталено сако и сега се питаше дали не е твърде официално за тази ѝ длъжност. — Получих останалите си дрехи и си помислих, че щом са тук... Е, казал си да дойда.

— Така ли? А, да — спомни си той. — Почакай. — Приблѝжи се до вратите и ги затвори. — Искаш ли нещо?

— Не.

— Добре. — Проясненият му от жонглирането ум отново се замъгли, щом зърна краката ѝ, така че отиде до минибара и извади кока-кола. — Хрумна ми, че можем да използваме малкото свободно време, което имам тази сутрин, за да сравним подробностите от сънищата си. Да седнем.

Тя се настани на единия от столовете за посетители, а Фокс — на другия.

— Ти започни пръв — каза Лейла.

Когато завърши разказа си, той стана, отвори малкия хладилник и извади бутилка диетично пепси. Сложи го в ръката ѝ и отново я накара да остане втрѝнчена, докато се връщаше на мястото си.

— Това пиеш, нали? Заредила си хладилника си у дома.

— Да. Благодаря.

— Искаш ли чаша?

Лейла поклати глава. Този малък жест не биваше да я изненадва и все пак я трогна.

— Сигурно имаш и диетичен спрайт за Алис.

— Разбира се. Защо не?

— Защо не — промълви тя и отпи. — И аз бях в гората — започна Лейла. — Но не сама. Тя беше в главата ми или аз в нейната. Трудно е да се каже. Чувствах отчаянието ѝ, страха ѝ, сякаш са мои. Аз... никога не съм забременявала, не съм раждала, но усещах тялото си различно. — Поколеба се, но си напомни, че бе успяла да опише тези подробности пред Сибил. Можеше да ги сподели и с Фокс. — Гърдите ми бяха натежали и разбирах, знаех, че съм кърмила. По същия начин изживях изнасилването ѝ. Беше същото осъзнаване. Знаех къде отивам.

Отново замълча и се обърна така, че да вижда лицето му. Фокс я слушаше по особен начин и тя знаеше, че чува не само думите ѝ, а и какво се крие зад тях.

— Не познавам тази гора, била съм там само веднъж, но знаех къде се намирам и че вървя към езерото. Знаех защо. Не исках да отивам. Не исках да отивам там, но не можех да се спра. Не можех да

спра нея. Всичко в мен крещеше, защото не исках да умра, но тя искаше. Не можеше да понесе повече.

— Какво не можеше да понесе?

— Тя помнеше. Помнеше изнасилването, ужаса, онова, което бе в нея. Помнеше нощта до камъка. Той... онова създание е имало власт над нея и я е принудило да обвини Джайлс Дент в изнасилването си, да заклеми него и Ан Хокинс като магьосници. Мислеше, че са мъртви. Не можеше да живее с чувството за вина. Казал ѝ е да бяга.

— Кой?

— Дент. На поляната, малко преди пожара, той я погледнал с искрено съжаление и ѝ простил. Казал ѝ да бяга. Побягнала. Била е само на шестнадесет. Всички мислели, че детето е на Дент, и я съжалявали. Тя знаела истината, но се бояла да проговори.

Лейла усещаше пронизваща болка, докато разказваше. Усещаше онзи страх, онзи ужас и отчаяние.

— През цялото време се е страхувала, Фокс, и е обезумяла от страха, от вината и спомените, още преди да роди детето. Почувствах всичко това, бушуваше в нея... и в мен. Искаше да сложи край. Да повлече детето със себе си и да унищожи и него, но сърце не ѝ даде да го стори.

Съсредоточените му състрадателни очи се присвиха срещу Лейла.

— Мислела е да убие бебето?

Лейла кимна и бавно си пое дъх.

— Страхуваше се от него, мразеше го и все пак го обичаше. Създанието. Не дъщеря си. Искам да кажа...

— Хестър не е гледала на детето си като на човешко същество.

— Да. Да. Но все пак не е могла да го убие. Ако го бе сторила... помислих си, че ако го бе сторила, аз нямаше да съм тук. Дала ми е живот, като е пощадила детето, а сега щеше да ме убие, защото съм свързана с нея. Вървахме и ако ме е чувала, навярно си е помислила, че съм един от множеството гласове в главата ѝ, които я подлудяват. Не успях да я накарам да ме послуша, да разбере. Тогава те видях. — Замълча, за да отпие още глътка, да добие кураж. — Видях те и си помислих: „Слава богу! Слава богу, че той е тук“. Усещах камъните в ръката си, когато ги вземах, усещах натежалите джобове на роклята, с която бях облечена. Не можех да сторя нищо, но си помислих...

— Помислила си, че аз ще я спра. — „Както и аз“, спомни си Фокс. Беше се втурнал да спасява момичето.

— Ти я викаше, казваше й, че няма вина. Побягна към нея... към мен. И мисля, че тя те чу. Почувствах, че иска да ти повярва. После се озовахме във водата, потъвахме. Не мога да кажа дали тя падна, или скочи, но бяхме под водата. Опитах да не изпадам в паника. *Не се паникьосвай.* Добра плувкиня съм.

— Капитан на плувния отбор.

— Казвала съм ти това? — Лейла успя да се засмее и отново накваси гърлото си. — Казах си, че мога да стигна до повърхността, дори с камъните в джобовете. Силна съм. Но не успях. По-лошо, не можах дори да опитам. Не само камъните ме теглеха надолу.

— А и Хестър.

— Да. Видях те да се гмуркаш във водата, а после...

Лейла затвори очи и стисна устни.

— Всичко е наред. — Той протегна ръка и я сложи върху нейната. — И двамата сме добре.

— Фокс, не зная дали беше тя, или аз... не зная. Двете те сграбчихме.

— Целунахте ме.

— Убихме те.

— Във всеки случай краят беше лош, но не се случи наистина. Макар и толкова ярък и осезаем, беше просто сън. Труден начин да проникнем в съзнанието на Хестър Дийл, но вече знаем повече за нея.

— Защо ти беше там?

— Как мислиш? Ние с теб сме свързани по особен начин. Имал съм общи сънища и с Кал и Гейдж. Същото е. Но този път е нещо повече, друг вид връзка. В съня виждах теб, Лейла, не Хестър. Чувах те. Това е интересно, нещо, върху което си заслужава да помислим.

— Докато жонглираш?

Той се усмихна широко.

— Не би навредило. Трябва да...

Прозвуча сигналът на интеркома му.

— Господин Едуардс е тук.

Фокс се изправи и натисна бутона на бюрото си.

— Добре. Нека почака само минута. — Обърна се към Лейла, когато и тя стана. — Трябва ни още малко време. Последната ми среща

за днес е в...

— Четири. Госпожа Халидей.

— Точно така. Добра си. Ако нямаш никаква уговорка, може да се качим горе, след като приключа, и да продължим.

„Време е за първия урок“, помисли си Лейла.

— Добре.

Фокс я придружи до вратата и я отвори.

— Може да вечеряме — започна той.

— Не искам да те затруднявам.

— Имам номера на всяко заведение, предлагащо храна за вкъщи в радиус от десет километра.

Лейла се усмихна.

— Добър план.

Фокс излезе с нея в предния кабинет, където сто и двадесет килограмовия Едуардс едва се побираше на стола. Шкембето му, скрито под бяла тениска, се издуваше над колана на дънките като възглавница. Орделите му прошарени коси се подаваха под бейзболна шапка с надпис на марка трактори. Мъжът бавно се изправи и хвана подадената ръка на Фокс.

— Как сте? — попита Фокс.

— Ти ми кажи.

— Да влезем, господин Едуардс. Ще поговорим вътре.

„Този мъж работи на открито“, реши Лейла, когато Фокс поведе клиента към кабинета си. Може би бе фермер, строител или озеленител. Малко над шестдесетте и отчаян.

— Каква е неговата история, Алис? Можеш ли да ми кажеш?

— Спор за имот — отвърна Алис, докато събираше запечатани пликкове. — Тим Едуардс има ферма на няколко километра южно от града. Строителни предприемачи купиха част от съседната земя. Оказа се, че са преминали границата на имота на Тим с около осем акра. Предприемачът ги иска, Тим — също. Ще отскоча до пощата.

— Мога да отида аз.

Алис размаха пръст.

— Ще ме лишиш от разходката и клюките. Тук са бележките по споразумение за тръст, което Фокс изготви. Можеш да ги набереш на компютъра, докато се върна.

Веднага щом остана сама, Лейла се залови за работа. След десет минути започна да се пита защо на хората им е нужен толкова сложен и високопарен език, за да изразят очевидното. Ровеше се в компютъра, вдигаше телефона, уговаряше срещи. Когато Алис се върна, Лейла имаше няколко въпроса. Забеляза, че Едуардс си тръгна далеч пообнадежден.

В един часа отново бе сама и доволна от споразумението, което Алис бе прегледала и одобрила. На втората страница запримигва сигналната лампичка на принтера, че мастилницата му е празна. Отиде до шкафа за консумативи срещу малката библиотека със специализирана литература, надявайки се Фокс да има резервни. Забеляза кутията на горния рафт.

„Защо винаги това, което ти е нужно, се оказва нависоко?“, запита се тя. Защо изобщо имаше толкова високи рафтове, когато не всеки бе метър и осемдесет? Повдигна се на пръсти, протегна ръка и успя да побутне ъгъла на кутията над ръба. Подпирайки се с една ръка на долния рафт, я придвижи с още няколко сантиметра напред.

— Ще отида да си взема нещо за обяд — каза Фокс зад нея. — Ако искаш... Чакай, аз ще я сваля.

— Почти се справих.

— Да, и всеки момент ще падне на главата ти.

Той се приближи и протегна ръце нагоре точно когато Лейла се обърна.

При допира, при сблъсъка на телата им, тя повдигна глава и погледът и уханието ѝ го обгърнаха като сатенени панделки. Очите на морска сирена го накараха да се почувства леко замаян и обзет от желание. Помисли си: „Успокой топката, О’Дел“. Но допусна грешката да плъзне поглед надолу към устните ѝ. И загуби самообладание.

Бавно се наведе и я чу да затаява дъх. Устните ѝ се разтвориха и последните сантиметри, които ги деляха, изчезнаха. Кратък допир, лек като перце, после отново. Миглите ѝ се спуснаха над неустоимите ѝ очи и тя потърка устните му със своите.

Целувката стана по-дълбока, бавно проникване до топлината, която замъгли сетивата му и ги изпълни с нейното очарование, и единственото му желание бе да потъва все по-дълбоко и по-дълбоко. Докато се удави.

Лейла издаде някакъв звук, на наслада или уплаха, не можеше да бъде сигурен при нахлуващата кръв, от която ушите му бучаха. Но му напомни къде се намират. И в какво положение. Прекъсна целувката, осъзнал, че тласка Лейла навътре в отворения шкаф.

— Извинявай. Съжалявам. — Тя работеше за него, за бога! — Не биваше. Беше непочтено. Беше... — *Невероятно*. — Беше...

— Фокс?

Фокс светкавично се отдръпна крачка назад, щом чу гласа зад себе си. Когато се обърна, краката му се подкосиха.

— Мамо!

— Извинявайте, че ви прекъзвам.

Жената погледна сина си с лъчезарна усмивка. После Лейла.

— Здравей. Аз съм Джоан Бари. Майката на Фокс.

„Защо никога няма удобна дупка в пода, когато на човек му се иска да потъне в земята от срам?“ — помисли си Лейла.

— Казах ти, че Лейла ми помага в кантората. Тъкмо...

— Да, видях. — Все още усмихната, майка му не каза нищо повече.

Беше от жените, които биха накарали всеки да ги зяпа, дори и да не е жалък глупак. С тези буйни кафяви коси, които се виеха покрай скулестото лице с плътни устни без червило и издължени бадемови очи, чийто израз сякаш издаваше едновременно насмешка, любопитство и търпение. Джоан имаше високо, стройно тяло, на което дънките с ниска талия, ботушите и прилепналият пуловер стояха съвършено.

Явно Фокс бе загубил ума и дума и Лейла смутено прочисти гърлото си.

— Трябваше ми... нов пълнител за принтера. Кутията е на горния рафт.

— Да, да. Щях да я сваля. — Фокс се обърна и отново се сблъска с нея. — Извинявай. Боже!

Миг след като взе кутията, Лейла я грабна и бързо се отдалечи.

— Благодаря!

— Можеш ли да ми отделиш минута? — попита Джоан с напевен тон. — Или бързате да продължите онова, което прекъснах, когато влязох?

— Стига, мамо!

Фокс тръгна приведен пред нея към кабинета си.

— Хубавица е. Кой би могъл да ви упрекне за малката игра на шеф и секретарка?

— Мамо... — Той прокара пръсти през косите си. — Не беше това, което изглеждаше. Просто... Няма значение. — Седна на стола си. — Какво има?

— Трябваше да свърша няколко неща в града. Едното беше да се отбия при сестра ти за обяд. Спероу казва, че не те е виждала от две седмици.

— Канех се да намина.

Джоан се облегна на бюрото му.

— Няма да умреш, ако поне веднъж в седмицата хапваш нещо, което не е пържено и натъпкано с химикали, Фокс. А и би трябвало да подпомагаш бизнеса на сестра си.

— Добре. Днес ще отида.

— Освен това отидох да занеса няколко керамични сувенира при Лори. Сигурно си видял какво е станало с магазина ѝ.

— Не конкретно. — Спомни си за изпочупените витрини и труповете на гарвани по главната улица. — Какви са щетите?

— Големи. — Джоан повдигна ръка към трите кристала, които висяха на верижка на шията ѝ. — Фокс, тя говори за затваряне. За преместване в друг град. Сърцето ми се къса. И съм изплашена. Страхувам се за теб.

Той стана, обви ръце около шията ѝ и потърка буза в нейната.

— Всичко ще се оправи. Работим по въпроса.

— Искам да направя нещо. Аз, баща ти, цялото семейство искаме да помогнем.

— Помагала си ми през всеки ден от живота ми. — Притисна я. — Ти си моето мамче.

Тя се отдръпна назад и обхвана лицето му с ръце.

— Наследил си този въздействащ чар от баща си. Поглеждаш ме и ме уверяваш, че всичко ще е наред.

Без колебание или умиление, очите му срещнаха нейните.

— Ще бъде. Повярвай ми.

— Вярвам. — Тя го целуна по челото, по бузата, после по другата и леко докосна устните му със своите. — Но все още си моето

бебче. Очаквам да се грижиш добре за себе си. Сега отивам да обядвам при сестра ти. Специалитет на деня е салатата ѝ с патладжани.

— Ммм!

Разбирайки, тя го смушка в корема.

— Защо не затвориш кантората и не заведеш онова хубаво момиче на обяд?

— Хубавото момиче работи за мен.

— Как съм могла да възпитам такъв праведник? Отчайващо е. — Джоан го смушка още веднъж, преди да тръгне към вратата. — Обичам те, Фокс.

— И аз те обичам, мамо. И ще те изпратя — бързо добави той, сигурен, че майка му без никакви скрупули ще се спре до бюрото на Лейла и ще я заразпитва.

— Ще имам друга възможност да си поговоря насаме с нея — нехайно отбеляза Джоан.

— Да. Но не днес.

Салатата не бе никак лоша и докато се хранеше на бара, Фокс успя да си побъбри с по-малката си сестра. Както винаги в добро настроение след разговора с нея, закрачи обратно към кантората, наслаждавайки се на изпълнения с оживление слънчев ден. Би му се порадвал повече, ако не бе налетял на заместник-шерифа Дерик Напър, смъртния си враг от детство, който излезе от бръснарницата.

— О, по дяволите, какво ли води О'Дел насам? — Напър сложи тъмните си очила и огледа улицата в двете посоки. — Странно, не виждам никакви линейки за гонене.

— Готина подстрижка, за сметка на градския бюджет. Получил си тлъста премия, а?

На суровото ъгловато лице на Напър се появи широка усмивка.

— Чух, че си бил до площада снощи по време на инцидента. Не остана да дадеш показания и не се яви като свидетел. Като адвокат би трябвало да знаеш добре гражданските си задължения.

— Греша, и не за първи път. Отбих се при шерифа тази сутрин. Явно не казва всичко на жалкото си кутре.

— Не помниш ли колко пъти това кутре е сритвало задника ти в миналото, О'Дел?

— Помня много неща.

Фокс отмина. Някогашен побойник, помисли си той, вечен гадняр. Бе сигурен, че преди края на Седемте с Напър отново ще се спречкат. Но засега го прогони от мислите си.

Имаше работа и докато отваряше вратата на офиса си, призна, че има проблем за решаване. Най-добре бе веднага да се заеме с това.

Когато влезе, Лейла носеше вазата с цветя, която Алис Хоубейкър винаги слагаше в офиса. Изведнъж застина.

— Налях им чиста вода. Никой не се обади, докато те нямаше, но довърших споразумението за тръста и го распечатах. На бюрото ти е.

— Добре. Слушай, Лейла...

— Не знаех дали има нещо за оформяне по делото на господин Едуардс, или...

— Добре, добре. Остави тези цветя.

Взе вазата от ръцете ѝ и я сложи на най-близката масичка.

— Наистина са поувехнали...

— Престани. Увлякох се и се извинявам.

— Вече го направи.

— Отново поднасям извиненията си. Не искам да се чувстваш неудобно, защото в кантората сме работодател и служител, а си позволих волност с теб. Нямах намерение... Просто устните ти бяха там.

— А къде да бъдат? — Смущението ѝ изчезна и тонът ѝ стана опасно невинен. — Ако не на лицето ми, между носа и брадичката?

— Не. — Фокс потърка с пръсти челото си. — Да, но не. Устните ти бяха... забравих, че не бива, че е крайно непочтено при тези обстоятелства. Мога само да цитирам Шестата поправка или да пледирам за временна невменяемост.

— Можеш да пледираш, за каквото искаш, но нима видя устните ми, които бяха на мястото си, да изричат думи като „не“, „спри“ или „разкарай се, по дяволите“? А имаха пълната възможност.

— Добре. — Той замълча за миг. — Много е неловко.

— Преди или след като споменем и за майка ти?

— Тогава се превръща в истински фарс. — Пъхна ръце в джобовете си. — Да смятам ли, че няма да ме съдиш за сексуален тормоз на работното място?

Тя наклони глава встрани.

— Да смятам ли, че няма да ме уволниш?

— Гласувам „за“ и по двата въпроса. Значи всичко между нас е наред?

— Тип-топ е. — Лейла взе вазата и я отнесе до масата, на която обикновено стоеше. — Впрочем, поръчах нова резервна мастилница за принтера.

После хвърли поглед към него и леко присви устни.

— Добре си се сетила. Ще бъда... — Той посочи към кабинета си.

— А аз ще бъда... — Тя посочи към бюрото си.

— Добре. — Фокс продължи навътре. — Добре — повтори той и погледна към шкафа. — Господи!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В четири и четиридесет и пет Фокс изпрати последния си клиент до вратата. Навън мартенският вятър подмяташе кафяви листа по тротоара и две хлапета с качулки едва се придвижваха напред през него. Може би отиваха към залата за видеоигри в боулинг центъра, предположи Фокс. Да откраднат малко време за забавления преди вечеря.

Имаше дни, в които и той бе готов да се бори с вятъра по пътя дотам за няколко игри „Галаксия“. Всъщност беше го направил и миналата седмица. Ако това говореше, че е незрял, не бе болка за умирање. Някои неща не се променяха.

Чу Лейла да говори по телефона и да казва на клиент, че утре господин О’Дел има работа в съда, но тя може да запише приеман час за друг ден през седмицата.

Когато се обърна, я видя да попълва графика на монитора по свой ефективен начин. От този ъгъл виждаше краката ѝ под плота на бюрото и забеляза, че потраква със стъпало, докато работи. Сребърните ѝ обици проблеснаха, когато се завъртя, за да затвори телефона, и очите ѝ срещнаха неговите. Мускулите на корема му трепнаха.

Определено не бе незрял в това отношение. Слава богу, че имаше и неща, които се променят.

Навярно глуповатата усмивка на лицето му я накара да го погледне учудено.

— Какво има?

— Нищо. Просто малко философски размисъл. За нещо важно ли беше обаждането?

— Не е спешно. Относно договор за съавторство. Две жени, които пишат готварски книги и вярват, че творенията им ще се превърнат в бестселъри. Рейчъл Рей, както се представи, иска да узаконят сътрудничеството си преди големия успех. Имаш натоварен график за тази седмица.

— Значи ще мога да си позволя китайска храна за вечеря, ако не си размислила.

— Само да изключа компютъра.

— Давай. И аз ще изключа своя. Може да се качим горе през кухнята.

Фокс угаси компютъра в кабинета си, нарами куфарчето си и се опита да си спомни в какво състояние е оставил апартамента си.

Ох! Осъзна, че има още едно нещо, в което не се е променил от дванадесетгодишен.

Най-добре да не мисли за това, реши той, защото бе твърде късно да направи нещо по въпроса. Всъщност колко зле можеше да бъде?

Влезе в кухнята, където госпожа Хоубейкър държеше кафемашината, микровълновата печка и съдовете, които според нея бяха подходящи за клиенти. Знаеше, че зарежда и бисквити, защото той редовно ги опустошаваше. Там бяха и вазите ѝ, и кутиите с ароматни чайове.

Кой щеше да зарежда бисквити след напускането ѝ? Внезапно обзет от тъга, Фокс се обърна, когато Лейла взе.

— Тя купува провизии с постъпленията в касичката ми за глоби, която никога не остава празна. Сигурно ти е казала за нея.

— Долар за всяка ругатня, честна система. Солидното съдържание на касичката ти издава, че не си никак пестелив на цинизми и честно си плащаш. — „Толкова е тъжен“, помисли си Лейла, изпитвайки желание да го прегърне и да погали тези разрошени чупливи коси. — Зная, че ще ти липсва.

— Може би ще се върне. Така или иначе, животът продължава. — Той отвори вратата към стълбището. — Държа да те предупредя, че госпожа Хоубейкър не се занимава с апартамента ми и дори отказва да се качва в него след един злощастен инцидент, свързан със спане до късно и забравено пране... сигурно горе е безпорядък.

— Виждала съм разхвърляни жилища.

Но когато премина от безупречно поддържаната кухня на кантората в неговата лична, Лейла се натъкна на гледка, надхвърляща представите ѝ за безпорядък.

Имаше съдове в мивката, върху плота и малката маса, която бе затрупана и с вестници, навярно събирани няколко дни. Две кутии от зърнени закуски с какао (нима и порасналите момчета ядяха зърнени

закуски?), пакети чипс, бутилка червено вино, шишенца с подправки и празна бутилка от безалкохолно се бореха за място върху късия плот до хладилника, почти целия облепен с бележки и снимки.

Имаше три чифта обувки на пода, изтъркано яке, праметното върху единия от двата стола, и куп списания, които едва се крепяха, на другия.

— Искаш ли да поизлезеш за час, или може би за седмица, докато се справя с това?

— Не, не. И другите стаи ли са толкова зле?

— Не помня. Мога да проверя, преди...

Но тя вече вървеше към спалнята, прескачайки обувките.

„Не е чак толкова зле“, помисли си Фокс. Пъргаво мина покрай нея и се залови да събира дребните неща от пода.

— Зная, зная, живея в кочина. Чувал съм го неведнъж.

Той натъпка цял товар дрехи в забравения килер в дъното на коридора.

В изражението и гласа ѝ пролича искрено озадачение.

— Защо не наемеш домашна помощница, която да идва веднъж седмично и да се занимава с това?

— Защото побягват и вече не се връщат. Слушай, да хапнем някъде навън. — Не толкова срам... за бога, беше в дома си... колкото страх от назидателна лекция го накара да грабне празна бутилка от бира и почти празна купа пуканки от масичката. — Ще намерим хубав, чист ресторант.

— Имах две съквартирантки в колежа. В края на семестъра трябваше да се обадя на фирма за почистване. — Лейла повдигна чифт чорапи от един стол, преди той да стигне дотам, и му ги подаде. — Но ако ти се намира чиста чаша, бих пийнала от онова вино.

— Ще стерилизирам една.

Фокс събра още неща, докато вървеше към кухнята. Обзета от любопитство, Лейла огледа стаята и се опита да добие представа, без да обръща внимание на безпорядъка. Стените бяха в доста приятен сивкаво-зеленикав цвят, с широка дървена дограма на прозорците. Върху едрия паркет бе постлана красива тъкана пътека, навярно мината с прахосмукачка за последен път преди десетина години. Картините по стените бяха впечатляващи — акварели, графики, фотографии. Огромен телевизор с плосък екран и куп друга техника

заемаха голяма част от пространството, но имаше място и за няколко изящни керамични изделия.

Творения на брат му, помисли си Лейла, или на майка му. Веднъж ѝ бе показал работилницата на брат си от пътя. Тя се обърна, когато усети Фокс да влиза.

— Харесват ми картините и керамиката. Това тук... — Плъзна пръст по висока ваза с тънка шийка в преливащи се загадъчни нюанси на синьо. — Толкова е красиво.

— Подарък от майка ми. Брат ми Ридж изработи онази купа на масичката под прозореца.

Тя се приближи към нея и проследи плавната извивка на ръба ѝ.

— Великолепна е. Тези цветове и шарки... наподобява гора в широка чаша. — Обърна се и взе чашата вино. — А картините?

— На майка ми, на брат ми, на снаха ми. Фотографиите са на Спероу, малката ми сестра.

— Много таланти в едно семейство.

— Другите сме адвокати, по-голямата ми сестра и аз.

— Не е ли нужен талант, за да практикуваш право?

— Донякъде.

Лейла отпи глътка вино.

— Баща ти е дърводелец, нали?

— Дърводелство, проектиране на мебели... Той направи масичката, върху която е купата на Ридж.

— Интересна изработка. — Лейла приклепна и се вгледа отблизо. — Оригинална.

— Никакви пирони или дюбели. Сам я е резбовал. Има вълшебни ръце.

Тя плъзна пръст по повърхността през праха.

— Гладка е като сатен. Прекрасни неща. — Повдигна вежди и изтри пръста си в ръкава на ризата му. — Не мога да не кажа, че трябва да се грижиш по-добре за тях и за стаята.

— Не си първата. Ще се опитам да отвлека вниманието ти с нещо за хапване. — Фокс ѝ подаде брошура с меню. — „Китайската кухня на Хан Лий“.

— Малко е рано за вечеря.

— Ще се обадя сега, за доставка в седем. Така ще успеем да свършим малко работа.

— Свинско със сладко-кисел сос — реши Лейла, след като прегледа менюто.

— Само това ли? — попита Фокс, когато тя му върна брошурата. — Твърде скромно. Свинско със сладко-кисел сос. Аз ще се погрижа за останалото.

Отново я остави сама, за да даде поръчката. След няколко минути Лейла чу шуртене на вода и тракане на съдове. Завъртя очи и влезе в кухнята, където Фокс атакуваше съдовете.

— Добре, остави на мен.

Лейла свали сакото си.

— Не. Моля те.

— Да. — Запретна ръкави. — Честно е, след като ти поръча вечерята.

— Нужно ли е да се извиня още веднъж?

— Този път не. — Тя повдигна вежди. — Нямах ли съдомиялна машина?

— Понякога ми хрумва да махна този долен шкаф и да поръчам съдомиялна, но после си мисля: „Сам съм, а и често използвам картонени чинийки“.

— Не достатъчно често. Има ли някъде чиста кърпа?

— Е, добре. — Фокс се смути видимо. — Връщам се веднага.

Поклащайки глава, Лейла застана до пълната мивка и се зае със съдовете. Нямахше нищо против. Беше досадна дейност, която носеше странно успокоение и удовлетворение. Освен това през прозореца над мивката се разкриваше прекрасен изглед към планините, където слънчевата светлина обсипваше сивеещите заснежени върхове.

Вятърът все още брулеше дърветата и развяваше белите чаршафи на простора в двора. Постлани на леглото, щяха да ухаят на планински хлад.

Малко момче и голямо черно куче тичаха в съседния двор с такава радост и енергия, че почти я накараха да усети вятъра, който сякаш докосваше бузите ѝ и развяваше косите ѝ. Когато момчето с яркосиньо яке скочи и застана изправено на люлката, здраво хванато за синджирите, Лейла почувства опиянението му от височината и скоростта като тръпка, която премина през тялото ѝ.

„Дали майка му приготвя вечеря в кухнята?“ — сънено се запита тя. „Или може би е ред на таткото.“ Навярно по-добре готвеха заедно.

Разбъркваха, кълцаха и разговаряха за деня си, докато малкото им момче летеше срещу вятъра със сияещо лице.

— *Кой би предположил, че миенето на съдове може да бъде толкова секси?*

Тя се засмя и извърна глава към Фокс.

— Не си въобразявай, че така ще ме убедиш да ти направя тази услуга втори път.

Той остана на мястото си, с ужасно смачкана кърпа за съдове в ръка.

— Какво?

— Миенето на съдове е секси само когато не твоите ръце са целите в сапунена вода.

Той пристъпи напред и сложи ръка на рамото ѝ. Очите му се взираха в нейните.

— Не казах това на глас.

— Чух те.

— Очевидно, но просто си го помислих, не го изрекох. Бях разсеян — продължи той, когато Лейла се отдръпна на крачка от него. — Вниманието ми бе отвлечено от теб, от светлината, която огряваше косите ти, гърба ти, извивката на раменете ти. Бях разсеян — повтори той. — И уязвим. Как стана, Лейла? Не размишлявай, не анализирай. Просто ми кажи какво чувстваше, когато ме „чу“.

— Спокойствие. Гледах малкото момче на люлката в двора. Бях спокойна.

— А сега не си. — Той взе една чиния и започна да я подсушава. — Затова ще изчакаме, докато отново се успокоиш.

— И при теб ли е така? Чуваш ли мислите ми?

— Емоциите се долавят по-лесно от думите. Но не бих дръзнал, без да ми позволиш.

— Можеш да го направиш с всеки.

Той я погледна в очите.

— Но се въздържам.

— Защото си човек, който пуска по един долар в касичката, дори когато никой не го е чул да ругае.

— Щом съм дал дума, държа на нея.

Лейла изми следващата чиния. Магията на разветите от вятъра чаршафи, малкото момче и голямото куче изчезна.

— Винаги ли си го контролирал? Винаги ли устояваш на изкушението?

— Не. Бях десетгодишен, когато получих тази дарба. През първите Седем беше страшно и едва успях да я овладя. Но помагаше. Когато първия път всичко отмина, помислих, че дарбата ще изчезне.

— Не е изчезнала.

— Не. Беше страхотно да си на десет и да усещаш какво си мислят или чувстват хората. Не само защото си казвах: „О, притежавам тази сила, аз съм суперхлапе“. Беше ценно, защото, когато исках да изкарам отлична оценка, например на теста по история, ставах малък исторически гений. Защо да не надникна и да зърна отговорите?

Щом се бе заел да подсушава съдовете, реши да се потруди още малко и да ги прибира в шкафовете. Тя щеше да е по-спокойна, ако продължат с досадната домакинска работа, ако ръцете им са заети.

— След като няколко пъти се представих блестящо, започнах да се чувствам виновен. И някак неловко, защото понякога надничаях в мислите на учителката, за да разбера какво ни е подготвила, и случайно достигах до неща, които не биваше да узнавам. Семейни проблеми или нещо подобно. Бях възпитаван да уважавам правото на личен живот на другите, а навлизах в личното пространство на всеки срещнат. Затова престанах. — Леко се усмихна. — Почти.

— Не е хубаво да си прекален светец.

— Трябваше ми време, за да намеря начин да го овладявам. Понякога не бях достатъчно внимателен и без да искам, долавях разни неща. Понякога внимавах твърде много и се получаваше същото. А понякога го правех нарочно. Няколко пъти използвах дарбата си, за да се справя с негодника, който ме тормозеше. А... когато поотраснах и си падах по едно момиче, надзърнах за миг, да видя дали имам шанс да плъзна ръка под полата ѝ.

— Успя ли?

Фокс само се усмихна и пъкна поредната чиния в шкафа.

— После, две седмици преди да навърша седемнадесет, нещата започнаха да се повтарят. Разбрах... всички разбрахме, че не е свършило. Тогава проумях, че не бива да си играя с дарбата си. Престанах.

— Почти...

— Почти напълно. Носим я в себе си, Лейла, тя е част от нас. Не мога да контролирам факта, че долавям настроенята на околните. Но успявам да се владея и да не прониквам твърде дълбоко.

— На това трябва да ме научиш.

— А може би трябва да се научиш да проникваш. В случай че стане нужда да навлезеш в нечие лично пространство.

— Но как да знаеш кога... кога и в чие?

— Ще порботим върху тази част.

— През повечето време не мога да се отпусна в твое присъствие.

— Забелязвам. Защо?

Лейла се обърна да вземе още съдове и сложи една купа в мивката. Малкото момче се бе прибрало, осъзна тя. Да вечеря. Кучето му лежеше сгушено на верандата до задната врата и си почиваше след изтощителната игра.

— Защото зная, че можеш да проникваш в мислите и чувствата ми. Това ме плаши и изнервя. Но не го правиш — владееш се или пък моята нервност те възпира. Може би и двете. Не разбра какво си помислих и почувствах, когато ме целуна.

— Сетивата ми блокираха в този момент.

— Между нас има взаимно привличане. Правилно ли е тълкуванието ми?

— От моя гледна точка — напълно.

— Но ме изпълва с тревога. Толкова е смуцаващо, защото не зная до каква степен е телепатия и до каква чиста химия. — Лейла изми купата и я подаде на Фокс. — Не зная дали това е още един проблем, с който трябва да се справим, освен всички други.

— Нека изясним нещо. Заради моето влечение към теб ли си нервна, или защото е взаимно?

— Второто. И не е нужно да прониквам в главата ти, след като лицето ти издава, че това ти харесва.

— Най-хубавото нещо, което съм чувал от седмици. Може би дори от години.

Тя опря мократа си, сапунисана ръка на ризата му, когато Фокс се наведе към нея.

— Не мога да се отпусна, ако фантазирам, че спя с теб. Мисълта за секс обикновено ме прави неспокойна.

— После ще се отпуснем. Всъщност, мога да те уверя, че след неспокойната част и двамата ще се чувстваме много по-отпуснати.

Лейла не само задържа ръката си върху ризата му, а и силно го побутна назад.

— Не се и съмнявам. Но имам навик да разграничавам нещата. Така съм устроена. Това между нас трябва да почака в друго кътче на съзнанието ми известно време. Да поразмишлявам, да се тревожа и питам. Щом ще се уча от теб, за да помогна да сложим край на онова, което иска да ни унищожи, трябва да бъде съсредоточена.

Със сериозно и трезво изражение, Фокс кимна.

— При мен жонглирането помага.

— Зная.

— Както и обсъждането. И... — Той подсуши ръката ѝ и я повдигна към устните си. — ... зная кога трябва да дам време на другата страна да прецени всички възможности. Желая те. Гола. В леглото, в стая, изпълнена със сенки и тиха музика. Искам да усещам как сърцето ти бие учестено под ръката ми, докато разпалвам страстта ти. Запази това в някое кътче на съзнанието си. — Той остави кърпата, докато тя го гледаше втренчено. — Ще отида да ти донеса вино. Ще ти помогне да се отпуснеш малко, преди да се заловим за работа.

Лейла остана загледана след него. Сложи ръка на гърдите си и, да, сърцето ѝ биеше учестено.

Очевидно тя имаше много да учи, щом не бе доловила, че Фокс таи това в себе си.

Сега ѝ трябваше нещо повече от чаша вино, за да се отпусне.

Тя допи виното си, а Фокс разчисти масата в кухнята и ѝ наля още една чаша. Лейла не каза нито дума и той я остави да помълчи, да събере мислите си, докато седне.

— Добре. Знаеш ли как се медитира?

— Имам представа.

В тона ѝ прозираше лека нотка на раздразнение. Това не го ядоса.

— Трябва да седнеш, за да започнем. Проблемът при медитацията — заговори той, когато Лейла седна до него — е, че повечето хора не успяват истински да достигнат до ниво, на което напълно да престанат да мислят за работата си, за часа при зъболекаря или болката в гърба. Но можем да се доближим до това състояние. С

дихателни упражнения... ще използваме дишането. Затвори очи... представи си чиста бяла стена...

— И да запя монотонно: „Оммм“. Как ще ми помогне това да контролирам дарбата си? Не мога да вървя по улиците, медитирайки.

— Целта е да ти помогне да се пречистиш. Да... започвам да говоря като майка си — да проясниш ума си, аурата си, да постигнеш баланс на „ци“.

— Моля те.

— Това е дълъг процес, Лейла. Досега си се докоснала само до повърхността, или си потопила пръстите си. Колкото по-дълбоко навлизаш, толкова по-опасно е.

— Какво може да ми се случи?

— Ако навлезеш твърде дълбоко за твърде дълго? Да получиш главоболие, гадене, кръвотечение от носа. Може да боли. Да се чувстваш изцедена.

Тя се намръщи и прокара пръст надолу по чашата си.

— На тавана на старата библиотека Куин получи проблясък за Ан Хокинс. После не беше на себе си. Остро главоболие, световъртеж, гадене. — Лейла шумно въздъхна. — Добре. Много съм зле с медитацията. Когато стигаме до онази поза на пълна релаксация в курса по йога, успявах да отпусна тялото си, но не преставах да мисля за задълженията си по-нататък през деня или пък дали да си купя страхотното кожено яке, което съм видяла. Ще се упражнявам. Може да потренирам със Сибил.

„Защото с нея е по-безопасно, отколкото с мен“, помисли си Фокс, но не каза нищо.

— Добре, засега ще останем на повърхността. Успокой се и освободи ума си от незначителни неща. Както докато миеше съдовете.

— По-трудно е, когато е съзнателно. Изплуват какви ли не мисли.

— Да. Скътай ги някъде — предложи той с шеговита усмивка. — Прибери ги в някой ъгъл. Погледни ме. — Фокс сложи ръката си върху нейната. — Само ме погледни и се съсредоточи. Познаваш ме.

Лейла се почувства малко странно, сякаш виното изведнъж бе нахлуло в главата ѝ.

— Не те разбирам.

— И това ще стане. Погледни ме. Представи си, че отваряш врата. Завърти дръжката, Лейла. Хвани я и я завърти, само няколко сантиметра. Погледни ме. За какво си мисля?

— Надяваш се да не изям всичките оризови пръчици. — Тя долови шегата му, беше като топло синьо сияние. — Ти ми помогна.

— Направихме го заедно. Остани до вратата. Остани съсредоточена. Открехни я още малко и ми кажи какво чувствам.

— Долавям... спокойствие. Толкова си спокоен. Не зная как успяваш. Не мисля, че аз някога съм била толкова спокойна, а сега, след всичко, което се случи и продължава да се случва, не зная дали някога ще бъда. И... малко си гладен.

— Насила изядох почти порция салата от патладжани на обяд. Затова поръчах...

— Телешко „Кунг Пао“, грах, студени спагети, дванайсет яйчени рулца, оризови пръчици. Дванайсет рулца?

— Ако остане нещо, ще го хапна на закуска.

— Отвратително. А сега си мислиш, че би хапнал и мен на закуска — добави тя и издърпа ръката си под неговата.

— Съжалявам, не успях да го скрия. Добре ли си?

— Малко ми се вие свят, но да, добре съм. Все пак, с твоята помощ е по-лесно, нали? Защото знаеш как да подходиш към мен.

Той взе недопитата си бира и се облегна на стола си.

— Ако в магазина ти в Ню Йорк влиза жена и просто разглежда... Как разбираш накъде да я насочиш, как да подходиш към нея?

— Как да я предположа? Донякъде преценявам по външността, по облеклото, чантата и обувките, които носи. Тези неща са повърхностни и могат да се окажат подвеждащи, но са начало. Освен това съм отраснала в този бранш, така че имам усет за типове клиенти.

— Залагам девет на едно, че си знаела кога да извадиш екстравагантна кожена чанта от склада и кога да се насочиш към консервативна черна. И дори клиентката да казва, че търси бизнес тоалет, си отгатвала кога всъщност би предпочела малка секси рокля и лъскави сандали.

— Имах набито око... Да. — Лейла въздъхна, сърдита на себе си. — Не зная защо продължавам да отричам. Да, често долавях нагласите.

Собственичката наричаше това вълшебен усет. Мисля, че не е била далеч от истината.

— Как го правеше?

— Ако консултирам клиентка, просто се съсредоточавам върху нея, върху желанията и предпочитанията ѝ... и мисля какво бих могла да ѝ предложа. Вслушвам се в думите ѝ, в езика на тялото и в собствената си преценка какво би ѝ стояло добре. И понякога, винаги съм си мислела, че е инстинкт, получавах образ в съзнанието си за обувките или роклята, която търси. Казвах си, че просто съм прочела между редовете на казаното от нея, но всъщност чувах това гласче. Може би съм долавяла мисиите им. Не зная.

„Най-сетне го приема, помисли си той, свиква с това, което носи в себе си.“

— Била си уверена в способностите си, сигурна в здравата почва под краката си, която също носи спокойствие. Но си била съвестна. Искала си да намериш това, което истински ще им хареса, за да останат доволни. И да продадеш нещо. Нали?

— Разбира се.

— Същата програма, но на друг канал. — Фокс пъкна ръка в джоба си и извади няколко дребни монети. Преброи ги върху дланта си, закривайки я с другата си ръка. — Колко са?

— Аз...

— Сумата е в главата ми. Отвори вратата.

— Господи! Почакай. — Лейла отпи още глътка вино. Твърде много мисли се въртяха в собствената ѝ глава, осъзна тя. Трябваше да се отърси от тях. — Не ми помагай! — каза рязко, когато Фокс посегна към ръката ѝ. — Просто... недей.

„Скътай ги някъде, повтаряше си Лейла. Проясни ума си. Отпусни се. Съсредоточи се.“ Защо Фокс мислеше, че тя може да се справи с това? Откъде бе толкова сигурен? Колко мъже на света имаха толкова красиви мигли? Опа! Не се разсейвай. Лейла затвори очи и визуализира вратата.

— Долар и тридесет и осем. — Изведнъж очите ѝ се отвориха широко. — О!

— Добре се справи.

Тя подскочи при почукването на вратата.

— Доставчикът. Опитай с него.

— Какво?

— Докато разговарям с момчето и му плащам, прочети мислите му.

— Но това е...

— Грубо вмешателство, разбира се. Ще пожертваме принципите в името на напредъка. Прочети мислите му — изкомандва Фокс, стана и тръгна към вратата. — Хей, Каз, как я караш?

Хлапакът беше на около шестнадесет, предположи Лейла. Дънки, памучен пуловер, високи маратонки „Найк“, които изглеждаха сравнително нови. Стърчаща кафява коса, малка сребърна халка на дясното ухо. Кафявите му очи я огледаха от главата до петите, спирайки се на моменти, докато торбичките и парите преминаваха от ръка на ръка.

Лейла си пое дълбоко дъх и побутна онази врата.

Фокс я чу да издава някакъв звук зад гърба му, нещо средно между въздишка и изсумтяване. Той размени още няколко думи с момчето, подхвърляйки и нещо за баскетбол.

После затвори вратата и остави торбичките на масата.

— Е?

— Мисли, че си задръстен.

— Такъв съм.

— Мисли, че съм горещо парче.

— Вярно е.

— Запита се дали ще ти излезе късметът тази вечер. Самият той не би имал нищо против апетитна хапка. Нямаше предвид яйчените рулца.

Фокс отвори торбичките.

— Каз е на седемнадесет години. Всяко момче на тази възраст непрекъснато мисли за апетитни хапки. Имаш ли главоболие?

— Не. Беше лесен. По-лесен от теб.

Фокс се усмихна.

— И момчетата на моята възраст мислят за същото, но обикновено знаят кога трябва да се задоволят само с яйчени рулца. Да вечеряме.

Не се опита да я целуне отново, дори когато я откара до квартирата. Лейла не знаеше дали си е помислил за това, но реши, че е най-добре да не се опитва да разбере. Собствените ѝ мисли и чувства бяха като омотано кълбо с много възли, което я накара да се вслуша в съвета на Фокс да медитира. Откри Сибил на дивана в хола с книга и чаша чай.

— Здравей. Как мина?

— Добре. — Лейла се отпусна на един фотьойл. — Изненадващо добре. Всъщност, чувствам се малко замаяна. Сякаш съм изпила два скоча.

— Искаш ли чай? Има още в чайника.

— Може.

— Аз ще ти донеса чаша — каза Сибил, когато Лейла понечи да стане. — Изглеждаш капнала.

— Благодаря. — Със затворени очи, Лейла опита да започне йога дишане, да си представи отпускането, от пръстите на краката нагоре. Едва стигна до глезените, и се предаде. — Фокс казва, че трябва да медитирам — каза тя на Сибил, която се върна с изящна чашка върху чинийка. — Медитацията ме отегчава.

— Значи не я правиш както трябва. Първо опитай чая — каза Сибил, когато ѝ наля. — И сподели мислите си, за да освободиш ума си от тях и да можеш да медитираш.

— Той ме целуна.

— Шокирана и изумена съм. — Сибил подаде чашата на Лейла и отново седна със свити крака на дивана. — Скъпа, момчето не сваля онези свои блестящи очи от теб нито за миг. Гледа те, когато излизаш от стаята, гледа те, когато се връщаш. Здравата е хлътнал.

— Каза... Къде е Куин?

— У Кал. Гейдж си е уредил игра на покер, така че къщата на Кал е празна и те се възползват.

— О! Радвам се за тях. Страхотна двойка са, нали? Добре си пасват.

— Той е идеалният за нея, няма спор. С всички предишни е било заблуда.

— Така ли?

— Подобие на любов. Кал е истинският. По-лесно ти е да говорим за тях, отколкото за теб?

Лейла въздъхна.

— Смущаващо е да се чувствам така и да опитвам да не долавям това, което изпитва той. Защото чувствата му още повече ме объркват. Да добавим и факта, че работим заедно в много отношения, което неизбежно води до близост, и тази близост трябва да бъде уважавана, дори защитавана, защото залогът е дяволски висок. Ако смесиш различните форми на физическа и емоционална близост и те прераснат в интимна връзка, как да поддържаш реда, който е необходим, за да успеем в това, с което сме се заели?

— Ооо! — Сибил присви устни и отпи от чая си. — Много поводи за размисъл.

— Зная.

— Задай си следния въпрос. Прост и директен. Падаш ли си по него?

— О, да, за бога. Но...

— Не, без увъртания. Не анализирай. Страстта е стихийна сила, зареждаща с енергия. Наслаждавай ѝ се. Независимо дали ще я изживееш или не, раздвижва кръвта. Останалото рано или късно ще се подреди. Ти си човек, жена. Ние трупаме емоции, грижи, последици. Но се възползвай от възможността и цени това, което имаш сега. — Тъмните очи на Сибил проблеснаха закачливо. — Наслаждавай се на страстта.

Лейла се замисли, докато опитваше чая.

— Щом поставяш нещата така. Изглежда чудесно.

— Допий чая си и ще използваме страстта ти като фокусна точка за медитация. — Сибил се усмихна над ръба на чашата си. — Не мисля, че ще се отегчиш.

ПЕТА ГЛАВА

Отначало идеята на Сибил за медитация, основана върху страст, разсмя Лейла, но по-късно ѝ се стори доста добра. Определено по-добра от обичайната ѝ тактика да се преструва в курса по йога. Вдъхна страстта от пъпа до гърба, следвайки указанията, и с издишването се освободи от напрежението, от стреса. Съсредоточи се върху този „гъдел в корема“, както го нарече Сибил. Прие го себе си.

Някъде покрай смеха, дишането и гъдела, успя да се отпусне и да се заслуша в пулса си. И това бе началото.

Спа дълбоко, без да сънува. Събуди се бодро и, трябваше да признае, заредена с енергия. Очевидно медитацията невинаги бе отегчителна.

Щом Фокс бе в съда, а Алис — в кантората, нямаше причина Лейла да отива на работа сутринта. „Време за настройване на режим *проучване със Сибил и Куин*“, помисли си тя, докато вземаше душ. Трябваше да вложи тази енергия в търсенето на още отговори. Все още не бе добавила в схемите си нито инцидента до площада, нито общия си сън с Фокс.

Облече се за сутринта с дънки и пуловер, преди да избере следобедния тоалет за секретарката Лейла. Не можеше да отрече, че и това бе забавно. Да се старее да изглежда представителна в кантората, внимателно да подбира дрехи и аксесоари. В седмиците от пристигането си до започването на работа при Фокс определено бе заета. Трябваше да уреди толкова неща, да реши толкова проблеми. Но ѝ липсваше работата, липсваше ѝ мисълта, че някой я очаква на определено място в определен час, за да ѝ възложи задача.

Освен това, колкото и повърхностно да изглеждаше, липсваше ѝ повод да обуе страхотните си ботуши.

Докато излизаше от стаята с намерението да тръгне право към кухнята за кафе, чу тракането на клавиатурата от кабинета, в каквото бяха превърнали четвъртата спалня.

Куин седеше с кръстосани крака на стола и пишеше. Дългите ѝ руси коси, вързани на конска опашка, се полюшваха, докато клатеше глава в ритъма на песен, която звучеше в главата ѝ.

— Не знаех, че си се прибрала.

— Прибрах се. — Куин натисна още няколко клавиша, спря за миг и погледна към нея. — Отбих се във фитнес залата да изгоря няколкостотин калории, но ги наваксах с огромна кифла с боровинков конфитюр от сладкарницата. Все пак мисля, че нямам нищо в излишък след вълнуващия изтощителен секс снощи. Пийнах кафе, взех душ и сега набирам записките на Сибил за съня ти. — Куин протегна ръце нагоре. — И се чувствам в достатъчно добра форма за Бостънския марафон.

— Явно сексът е бил страхотен.

— И още как. — Куин раздвижи задните си части на стола и избухна в силен похотлив смях. — Винаги съм мислила, че любовните романи преувеличават, че удоволствието от секса е по-голямо, когато си влюбена, но аз съм живо и невероятно щастливо доказателство. Е, стига толкова за мен. Ти как си?

Ако не се бе събудила изпълнена с енергия, помисли си Лейла, този кратък разговор с Куин несъмнено щеше да я ободри.

— Макар и не невероятно щастлива, и аз се чувствам доста бодра. Сибил стана ли?

— В кухнята е, със сутрешното си кафе и вестник. При кратката ни среща спомена, че си постигнала известен напредък с Фокс вчера.

— Спомена ли, че случайно бяхме хванати да се мляскаме в шкафа, при това от майка му?

Куин ококори яркосините си очи.

— Не беше много словоохотлива. Ти ще ми кажеш.

— Току-що го направих.

— Искам подробности.

— А аз искам кафе. Идвам веднага.

Още нещо, което ѝ бе липсвало, осъзна Лейла. Забавното споделяне на лични подробности с приятелки.

В кухнята Сибил хапваше половин соленка, докато четеше разстлания на масата вестник.

— Нито дума за гарваните в днешния брой — заяви тя, когато Лейла влезе. — Странно наистина. Вчера имаше само кратка статия,

без много подробности и никакъв коментар.

— Типично, нали? — Лейла замислено си наля кафе. — Никой не обръща голямо внимание на това, което се случва тук. А когато има разкази на очевидци или въпроси, те бързо отшумяват или се превръщат в легенди.

— Дори хората, които са го преживели и все още живеят тук, са забравили. Или то ги кара да забравят.

— Онези, които имат ясни спомени, напускат града. — Лейла си взе кофичка кисело мляко. — Като Алис Хоубейкър.

— Изумително е. Засега няма други сведения за нападения на животни или необясними случки. Поне днес. Е — Сибил вяло сви рамене и започна да сгъва вестника, — ще проследя две много тънки нишки към мястото, където Ан е прекарала липсващите две години. Бясна съм — добави Сибил, докато ставаше. — През седемнайсети век тук не е имало толкова много хора. Защо не можем да открием тези, които търсим, по дяволите?

До обяд Лейла успя да поработи със съквартирантките си. После облече сив панталон и обу ботуши с висок ток за следобеда в кантората.

По пътя забеляза, че стъклата на магазинчето за сувенири са сменени. Бащата на Кал бе съвестен хазяин, който явно много се гордееше с града си. Но забеляза голямата, надписана на ръка табела „Ликвидация“ на витрината.

„Жалко“, помисли си тя, когато продължи. Животът, който хората бяха изградили или се опитваха да изградят, рухваше, без да имат никаква вина. Някои го оставяха да лежи в руини, загубили надежда и воля за възстановяване, а други запретваха ръкави и започваха отначало.

Нови стъкла бяха сложени и на „При мамчето“, и на съседните магазини и къщи. Хора с плътно закопчани якета заради студа влизаха и излизаха от тях. Хора, които оставаха. Видя мъж с избеляло дънково яке и колан с инструменти на кръста да сменя вратата на книжарницата. Вчера, спомни си Лейла, тази врата бе издраскана, със счупено стъкло. Сега щеше да има нова.

„Хората остават, отново си помисли тя, други грабват инструментите и им помагат с възстановяването.“

Когато мъжът се обърна, срещна погледа ѝ и се усмихна, сърцето ѝ подскочи от радост и изненада. Беше усмивката на Фокс. За миг реши, че халюцинира, но се досети. Баща му беше дърводелец. Бащата на Фокс сменяше вратата на книжарницата и ѝ се усмихваше от другата страна на главната улица.

Лейла махна с ръка за поздрав и продължи. Интересен начин да добие представа как може би ще изглежда Фокс Б. О’Дел след двадесет години.

Доста добре.

Все още развеселена от тази мисъл, влезе в кантората на Фокс и смени Алис за следобеда.

Щом остана сама, зареди един компактдиск и се зае с работата, която Алис ѝ бе оставила, под тихите звуци на Мишел Грант, заглушавайки ги, когато телефонът звъннаше.

След час бе разчистила бюрото и актуализирала графика на Фокс. Все още смяташе чекмеджетата за територия на Алис и устоя на изкушението да убие още час в преподреждането им.

Вместо това извади една книга от обемистата си чанта, която тълкуваше местна версия на легендата за Свещения камък.

Видя го в съзнанието си да властва над откритата местност сред Хокинс Ууд. Издигаше се от обгорялата земя като олтар, мрачен и сив. „Солиден“, помисли си тя, докато прелистваше книгата. Древен и непоклатим. Нищо чудно, че бе получил такова име, защото поразително приличаше на нещо, сътворено от боговете в чест на по-висша сила, на която са служили.

Център на сила, предположи тя, не на висок планински връх, а сред тихата, сънена гора.

Не откри нищо ново в книгата, която прегледа — малкото пуританско селище, разтърсено от обвинения в магьосничество, трагичен пожар и внезапно разрази се буря. Съжали, че не е взела някой от дневниците на Ан Хокинс, но ѝ бе съвестно да ги изнася от къщата.

Остави книгата и пробва в интернет. Но и там попадна само на познати вече факти. Бе прекарала безкрайно дълго време в четене и препрочитане, в което Куин и Сибил несъмнено бяха по-добри от нея.

Силата ѝ бе в организирането и свързването на точките в една логическа нишка. Сега просто нямаше никакви точки за свързване.

Твърде неспокойна, за да седи на едно място, стана и закрачи към прозореца. Трябваше да върши нещо, да има ясна задача, с която ръцете и умът ѝ да бъдат заети. Трябваше да си намери занимание. Веднага.

Обърна се с намерението да се обади на Куин и да я помоли да ѝ възложи работа, макар и чирашка.

Жената стоеше пред бюрото със скръстени ръце. Носеше рокля в нежно сиво, с дълга пола и ръкави, с висока яка. Златисторусите ѝ коси бяха навити на обикновен кок над тила.

— Зная какво е да си нетърпелива и неспокойна — каза тя. — И аз не издържах дълго без занимание. Той все казваше, че е важно да си почивам, но чакането бе непоносимо.

„Призраци“, помисли си Лейла. Защо един призрак накара сърцето ѝ да замре, когато само преди малко си бе мислила за богове?

— Ти ли си, Ан?

— Знаеш коя съм. Все още се учиш да се доверяваш на инстинктите и дарбата си. Но знаеш.

— Кажете ми какво да правя, кажете ми как да го спрем. Как да го унищожим.

— Не е по силите ми. Дори той, любимият ми, не би могъл. Вие трябва да откриете начина, вие, които сте част от него и от мен и децата ми.

— Има ли в мен част от онова зло? — О, тази мисъл изгаряше Лейла отвътре. — Можеш ли да ми кажеш?

— Зависи как ще я използваш. Познаваш ли красотата на настоящето? Искаш ли да бъде съхранена? — От лицето и гласа на Ан струеше и радост, и мъка. — Миг след миг то се променя и развива. Същото трябва да се случва и с вас. Щом успяваш да проникваш в сърцето и ума на другите, да знаеш кое е истинско и кое фалшиво, нима не можеш да надникнеш в себе си и да потърсиш отговори?

— Това е настоящето, но само ме караш да си задавам още въпроси. Кажете ми къде отиде преди нощта на пожара до Свещения камък.

— Да съхраня живота, както искаше той. Да даря живот, който е ценен. Те бяха моята вяра, надежда, истина и бяха заченати с любов.

Сега вие сте надеждата ми. Не бива да губите своята. Той никога не я е губил.

— Кой? Джайлс Дент? Фокс — осъзна Лейла. — Говориш за Фокс.

— Той вярва в справедливостта, в естествения ред на нещата. — Ан се усмихна с искрена обич. — Това е неговата сила и уязвимост. Не забравяйте, то търси слабостите ви.

— Какво мога... По дяволите!

Ан изчезна и телефонът зазвъня.

Трябваше да запише това, помисли си Лейла, докато бързаше към бюрото. Всяка дума, всяка подробност. Сега определено имаше с какво да се залови.

Посегна към телефона. И хвана съскаща змия.

От гърлото ѝ се изтръгна писък, когато хвърли гърчещата се черна маса настрана. Политна назад и едва сдържайки още писъци, я видя да се извива като кобра с издължени изцъклени очи, приковали поглед в нейните. После създанието се сниши и запълзя по пода към нея. Молитви и отчаяни молби се бореха в главата на Лейла, докато бавно пристъпваше назад към вратата. Очите на влечугото засвяткаха в червено, когато светкавично се надигна и спусна, за да се свие на кълбо между нея и изхода.

Лейла чуваше учестеното си дишане, стоновете, които се надигаха в гърлото ѝ и я задушаваша. Искаше да се обърне и побегне, но страхът да застане с гръб към съществуването бе твърде голям. Змията започна да се размотава сантиметър по сантиметър и злоещо да се вие към нея.

Нима бе станала по-дълга? „О, господи! Мили боже!“ Кожата ѝ бе лъскава, катраненочерна и мазна. Съскането се усили, когато Лейла опря гръб на стената. Когато вече нямаше път за бягство.

— Ти не си реалност. — Но съмнението в гласа ѝ бе доловимо дори за самата нея и не изчезваше. — Не си истинска — повтори тя, борейки се за глътка въздух. „Погледни я, заповяда си Лейла. Погледни я и виж. Повярвай.“ — Ти си измама. Да, влечуго. — Със стиснати зъби, тя се оттласна от стената. — Давай. Пълзи, нападай, не си реалност.

При последната дума стовари крак и заби тока на ботуша си в мазното черно тяло. За миг усети допир на плът, видя кръв да потича

от раната и бе едновременно ужасена и отвратена. Когато енергично завъртя крака си, почувства яростта на създанието и за нейна наслада, болката му.

— Да, точно така, точно така. И преди сме те наранявали и не ще престанем. Върви по дяволите, проклето...

Внезапно прозря истината. За миг, в един миг на заслепение, болката бе нейна. Накара я да политне напред. Преди да се надигне, за да се бори и защитава, змията изчезна.

Лейла трескаво повдигна крачола на панталона си и потърси рана. Кожата бе здрава, без драскотина. „Болката е била илюзия“, каза си тя, докато пълзеше към чантата си. То я бе накарало да почувства болка, имаше тази сила. Но не бе достатъчна, за да я нарани. Ръцете ѝ затрепериха, докато изваждаше телефона си.

„В съда“, спомни си тя. Фокс се намираще в съда. Не можеше да ѝ се притече на помощ. Натисна бутона за бързо избиране и позвъни на Куин.

— Ела — промълви тя, когато Куин вдигна. — Трябва да дойдеш. Бързо.

— Тъкмо излизахме, когато се обади — каза Куин. — Ти не отговаряше нито на мобилния, нито на телефона в кантората.

— Телефонът звънна. — Лейла седеше на дивана в предния кабинет. Бе възстановила дишането си и почти бе престанала да трепери. — Звънна, но когато вдигнах... — Взе бутилката вода, която Сибил ѝ бе донесла от кухнята. — Хвърлих го натам.

Когато посочи, Сибил тръгна към бюрото и повдигна телефона от зарядното устройство.

— Все още е тук.

— Защото всъщност не съм вдигнала — бавно каза Лейла. — Не съм докоснала нищо. Просто ме е накарало да си помисля, че го докосвам.

— Но си го почувствала.

— Не зная. Чувах го. Виждах го. Мислех, че съм усетила допира му.

Погледна ръката си и не можа да потисне тръпката.

— Кал идва — каза Сибил, когато хвърли поглед през прозореца.

— Обадихме му се. — Куин потърка ръката на Лейла. —
Решихме да съберем цялото войнство.

— Фокс е в съда.

— Добре.

Куин се надигна от дивана пред Лейла, когато Кал влезе.

— Добре ли са всички? Нали няма пострадали?

— Няма. — Не сваляйки очи от него, Куин сложи ръка на рамото на Лейла. — Само изплашени.

— Какво се е случило?

— Тъкмо обсъждахме това. Фокс е в съда.

— Опитах да се свържа с него, но се включи гласовата поща. Не оставих съобщение. Реших, че ако е тръгнал, не бива да чува, че се е случило нещо, докато шофира. Гейдж идва насам. — Кал се приближи и потърка ръката на Куин, преди да седне до Лейла. — Какво стана тук? Какво преживя?

— Имах посещения и от двата отбора.

Тя им разказа за Ан Хокинс, с две паузи — когато Куин извади диктофона си и когато влезе Гейдж.

— Казваш, че си я чула да говори? — попита Кал.

— Разговаряхме точно тук. Само аз и жената, която е мъртва от триста години.

— Но наистина ли говореше?

— Току-що казах... О! Колко съм глупава. — Лейла отпи от водата и потърка клепачи. — Трябва да бъде съсредоточена върху настоящето, да обръщам внимание на всичко в него, а не забелязах...

— Може би е било твърде голяма изненада да се обърнеш и да видиш покойница, застанала до бюрото ти — изтъкна Сибил.

— Търсех си занимание, за да не скучая, но човек трябва да внимава какво си пожелава. Нека помисля. — Затвори очи и опита да извика образа в съзнанието си. — В главата ми — промълви тя. — Чувах я в главата си, почти съм сигурна. Значи съм провела телепатичен разговор с покойната. Става все по-интересно.

— Очевидно просто е искала да ни вдъхне кураж — изтъкна Гейдж. — Никаква съществена информация, само послание до екипа чрез теб.

— Навярно точно това съм имала нужда да чуя. Мога да ви уверя, че насърчението от нея оказва влияние после, когато се появи

другият посетител. Телефонът звънна. Сигурно си била ти — обърна се тя към Куин. — Тогава...

Замълча, когато вратата се отвори. Фокс влезе като хала.

— Някой си прави купон и не ме е... Лейла! — Той се втурна през стаята така бързо, че Куин трябваше да отскочи, за да не я помете. — Какво се е случило? — Сграбчи двете ѝ ръце. — Змия? Мамка му! Не си пострадала.

Повдигна крачола ѝ, преди тя да отговори.

— Престани. Не е нужно. Нищо ми няма. Казвам ти. Не прониквай така грубо в мислите ми.

— Извинявай, моментът е твърде напрегнат за съобразяване с етикета. Беше сама. Можеше...

— Престани! — изкомандва Лейла и съзнателно издърпа ръката си от неговата, докато също толкова съзнателно се опитваше да блокира достъпа му до мислите си. — Стига. Не мога да ти имам доверие, ако се бъркаш така в ума ми. Няма да ти имам доверие.

Той се отдръпна.

— Добре. Добре. Да чуем.

— Първо я е посетила Ан Хокинс — заговори Куин, — но покъсно ще се върнем на това, ако си съгласен. Лейла току-що ни разказа тази част.

— Тогава продължавай.

— Телефонът звънна — повтори Лейла и описа преживяването си.

— Наранила си го — изтъкна Куин. — Сама, със собствени сили. Това е добра новина. И ботушите си ги бива.

— Отскоро са любимите ми обувки.

— Но си почувствала болка — Кал посочи към прасеца ѝ, — което не е на добро.

— Беше само за секунда и не зная... честна дума, не зная доколко се дължеше на паника или очакване на болка. Бях толкова изплашена, по очевидни причини, а добавете и змията. Отначало дъхът ми секна и щях да припадна, ако не се страхувах още повече, че ще ме полази, докато лежа в безсъзнание. Изпитвам страх...

Сибил наклони глава.

— От змии? Страдаш от офидиофобия? Фобия от змии — обясни тя, когато Лейла я изгледа с недоумение.

— Знае доста за тези неща — гордо каза Куин.

— Не зная дали е истинска фобия. Просто ненавиждам... е, добре, страхувам се от змии. От пълзящи същества.

Сибил погледна Куин.

— Гигантският плужек, който двете с Лейла сте видели в ресторанта на хотела в деня на пристигането ѝ.

— Възползва се от страховете ѝ. Браво на теб, Сиб.

— Когато сте били заедно на купона за Свети Валентин, над главите ви са се посипали паяци. — Сибил повдигна вежди. — Ти бягаш от паяци, Кю.

— Да, по-скоро от отвращение, отколкото от страх. Затова не казах, че страдаш от арахнофобия.

— Това е проблемът на Фокс — намеси се Кал.

— Не. Не обичам паяци, но...

— Кой не искаше да гледа филма „Арахнофобия“? Кой се разпищя като момиче, когато голям сив паяк пропълзя в спалния му чувал на онзи...

— Бях на дванадесет години, за бога! — С изражение на срам и негодувание, Фокс пъкна ръце в джобовете си. — Не обичам паяци, което е различно от фобия. Имат твърде много крака, за разлика от змиите, които са безкраки и ми се струват някак интересни. Стръскам се само от паяци, по-големи от ръката ми, по дяволите.

— Такива бяха — потвърди Лейла.

Фокс въздъхна дълбоко.

— Да, огромни.

— Тя... Ан каза, че то търси слабостите ни.

— Паяци и змии — предположи Кал.

— Не само това — изтъкна Гейдж и получи лека усмивка от Сибил.

— Ти от какво се плашиш? — попита го тя.

— От данъчните и от жени, които изстрелват думи като „офидиофобия“.

— Всеки има страхове, слаби места. — Лейла вяло потърка тила си. — То ще ги използва срещу нас.

— Трябва да си починем и да те откараме у дома. — Фокс се вгледа в лицето на Лейла. — Имаш главоболие, виждам го в очите ти

— сковано каза той, когато гърбът ѝ се стегна. — Ще затворя кантората за днес.

— Добра идея — отвърна Куин, преди Лейла да възрази. — Ще се приберем в квартирата. Лейла ще пийне аспирин, може да вземе и гореща вана. Сиб ще сготви.

— Така ли? — суховато промърмори Сибил, но завъртя очи, когато Куин се усмихна. — Добре, добре. Ще сготвя.

Щом жените излязоха, Фокс застана в средата на стаята и я огледа.

— Няма никаква следа, синко — изтъкна Гейдж.

— Но е имало нещо, всички го усетихме.

Фокс погледна Кал, който кимна за потвърждение.

— Да. Никой не се усъмни, че си е въобразила.

— Не е — съгласи се Гейдж. — И се е справила. Никоя от трите не е малодушна. Това е предимство.

— Била е сама. — Фокс се залюля назад. — Трябвало е да се справи сама.

— Ние сме шестима, Фокс. — Тонът на Кал бе спокоен и решителен. — Не можем да бъдем заедно или дори по двойки двадесет и четири часа в денонощието. Трябва да работим, да спим, да живеем, това е. Така е било винаги.

— Тя знае, че положението е такова. — Гейдж разпери ръце. — Както и всеки друг от нас.

— Не е някаква скапана игра на хоккей.

— А и тя не е Карли.

След думите на Кал настъпи пълна тишина.

— Не е Карли — тихо повтори той. — Нямаш никаква вина за днешната случка тук, както и за станалото преди седем години. Ако влачиш това бреме, не правиш добро нито на себе си, нито на Лейла.

— Никой от вас не е загубил любим човек в тази битка — сопна се Фокс в отговор. — Не знаете какво е.

— Бяхме до теб — изтъкна Гейдж. — Така че отлично знаем. Знаем. — Той повдигна ръкава си над тънкия светъл белег на китката. — Винаги сме били до теб.

Това бе самата истина и Фокс въздъхна. Гневът му отшумя.

— Трябва да измислим система за свързване, та ако някой от нас е в беда, да изпрати сигнал до всички.

— Трябва да измислим нещо — присъедини се Фокс. — Но първо ще се затворя, за да се отърва от този костюм, после искам бира.

Когато стигнаха до квартирата, Куин вече приготвяше вечерята, впрегната на работа под строгите наставления на Сибил.

— Какво готвиш?

Кал се наведе, повдигна брадичката на Куин и я целуна по устните.

— Зная само, че трябва да обеля тези моркови и картофи.

— Твоя идея беше да готвим вечеря за шестима — напомни й Сибил и се усмихна на Кал. — Вкусно е, ще ти хареса. Сега се разкарай оттук.

— Той може да обели морковите — възрази Куин.

— Фокс ще ги обели — предложи Кал. — Добре се справя със зеленчуци, защото в неговата къща се ядеше само това.

— А ти се нуждаеш от практика — сопна се Фокс в отговор. — Искам да поговоря с Лейла. Къде е тя?

— Горе. Всъщност... хм — промърмори Куин, когато Фокс просто се обърна и излезе. — Сигурно ще бъде интересно. Жалко, че ще пропуснем сцената.

Фокс тръгна нагоре по стълбите. Познаваше разположението на втория етаж, защото бе мъкнал доста мебели дотам при настаняването на жените. Тръгна право към спалнята й и през отворената врата видя Лейла само по сутиен и изрязани бикини.

— Трябва да поговоря с теб.

— Вън! Изчезвай! Господи! — Тя грабна блузата от леглото си и се закри с нея.

— Няма да трае дълго.

— Все едно колко ще трае, гола съм.

— За бога, виждал съм жени по бельо. — Но Лейла просто повдигна ръка и посочи към вратата, и той направи компромиса да се обърне. — Ако имаш морални скрупули, трябваше да затвориш вратата си.

— Тук живеят само жени и... няма значение.

Фокс чу шумолене на дрехи, отваряне и затваряне на чекмеджета.

— Как е главоболието?

— Добре... искам да кажа, отмина. Добре съм, така че ако си дошъл само за това...

— Можеш да престанеш да фучиш.

— Моля?

— Успокой се. И не очаквай да се извиня за преди, когато прочетох мислите ти. Излъчваше страх, който ме връхлетя. Реакцията ми беше инстинктивна и не ме превръща в невъздържан психопат.

— Можеш да владееш инстинктите си и го правиш. Сам ми каза това.

— Малко по-трудно е, когато някой, на когото държа, е изпаднал в беда. Така че се примири. Впрочем може да започнеш да си търсиш друга работа.

— Уволняваш ме?

Предполагайки, че е имала достатъчно време да облече нещо, Фокс се обърна. Бе запечатал в съзнанието си ясен образ на Лейла по сутиен и бикини, но трябваше да признае, че е не по-малко забележителна с дънки, пуловер и гневно изражение.

— Съветвам те да си потърсиш работа, където ще бъдеш сред хора и няма да оставаш сама. Аз влизам и излизам от кантората, а след като госпожа Хоубейкър...

— Мислиш, че имам нужда от бавачка?

— Не, точно сега смятам, че си склонна да преувеличаваш. Мисълта ми е, че не бива да се чувстваш длъжна да идваш отново в кантората. Ако там си неспокойна, ще проявя разбиране и ще намеря друго решение.

— Живея и работя в град, където на всеки седем години се развилнява демон. Имам далеч по-страшни неща, за които да се тревожа, от твоята документация.

— Има други работни места, на които няма да се налага често да стоиш сама и да се ровиш в нечия документация. Сама в офис, където си била нападната.

— В офис, където отблъснах нападателя и успях да го нараня.

— Не омаловажавам това, Лейла.

— Така ми се струва.

— Не искам да се чувствам отговорен, ако ти се случи нещо. Не го казвай. — Фокс протегна ръка напред. — Говорим за моята кантора,

моя график, моите чувства.

Тя наклони глава в жест на разбиране и предизвикателност.

— Тогава ще трябва да ме уволниш или да запазиш съветите за себе си. Точка.

— Добре... точка. Опитваме се да измислим някаква аларма или сигнал, който може да достигне до всички едновременно. Без да разчитаме на телефони.

— Какъв, като сигнала на Батман?

Фокс не сдържа усмивката си.

— Страшно би ми харесало. Ще поговорим. — Когато тръгнаха заедно, той попита: — Изяснихме ли нещата?

— Да.

Въпреки нарежданията на Сибил, всички се събраха в кухнята. Каквото и да имаше в менюто за вечеря, вече ухаеше апетитно. Кучето на Кал, Лъмп, лежеше изтегнато под малката масичка и похъркваше.

— В тази къща има уютен хол — изтъкна Сибил. — Удобен за мъже и кучета, при сегашния интериор.

— Сибил все още не е свикнала с изобилието от уникални антики от битпазара. — Куин се усмихна и задъвка стрък целина. — По-добре ли си, Лейла?

— Много. Само ще си взема чаша вино и ще отида горе да опиша последните събития. Впрочем, защо си ми звъняла? Каза, че си ме търсила на служебния и на мобилния телефон.

— О, господи, покрай цялата суматоха забравихме. — Куин се спогледа със Сибил. — Нашата ненадмината хакерка попадна на друга нишка към място, където може би е живяла Ан Хокинс след нощта до Свещения камък.

— При семейство на име Елсуърт, чийто дом бил на няколко километра извън селището през хиляда шестстотин петдесет и втора. Пристигнали скоро след Хокинс, около три месеца по-късно, както открих.

— Има ли връзка? — попита Кал.

— И двете семейства са дошли от Англия. Флетчър Елсуърт. Ан е кръстила единия от синовете си Флетчър. Съпругата на Елсуърт, Онър, била трета братовчедка на съпругата на Хокинс.

— Според мен това определено е връзка — заяви Куин.

— Откри ли точното място?

— Работя по въпроса — отговори Сибил на въпроса на Кал. — Добрах се до това благодарение на потомък на рода Елсуърт, написал книга за семейната история. Свързах се с него... голям бърбинец.

— Всеки развързва езика си пред Сибил.

Куин отхапа още малко от стръка целина.

— Да, всеки. Този човек потвърди, че въпросното семейство Елсуърт е имало ферма на запад от града, на място, наречено Холоу Крийк.

— Значи просто трябва да... — Куин замълча, когато забеляза изражението на Кал. — Какво има? — Бе вперил поглед във Фокс и тя се обърна към него и повтори: — Какво има?

— Някои местни все още го наричат така — обясни Фокс. — Или са го наричали, когато родителите ми са купили земята преди тридесет и три години. Това е семейната ни ферма.

ШЕСТА ГЛАВА

Цареше пълен мрак, когато Фокс паркира зад пикапа на баща си. Беше сам. Късният час бе една от причините в дома на родителите му да не нахълтат шестима неканени гости, като среднощни нашественици.

Родителите му нямаше да имат нищо против, Фокс знаеше. Вратите на къщата бяха отворени за всеки, по всяко време. Роднини, стари приятели, нови приятели, понякога дори непознати намираха подслон, храна и убежище при семейство Бари-О'Дел. Отплатата за гостоприемството бе хранене на кокошки, доене на кози, плевене на градината или цепене на дърва.

През цялото му детство тук се носеше глъчка и цареше оживление, и все още често бе така. Обитателите на къщата бяха насърчавани да поемат по свой път, а правилата бяха гъвкави, индивидуални и създадени така, че всеки да допринесе за общото благо.

„Това все още е моят дом, помисли си Фокс, с каменни зидове, дървена дограма и широка веранда отпред с интересни капаци на прозорците сега боядисани в яркочервено.“ Знаеше, че дори ако някога има възможност да построи свое жилище и създаде семейство, тук, в тази къща ще се чувства у дома си.

Звучеше музика, когато влезе в големия хол с ексцентрична смесица от приложно изкуство, смели цветосъчетания и подбор на материи. Мебелите бяха ръчно изработени, повечето — от баща му. Лампи, картини, вази, купи, покривки, възглавнички, свещи — всичко бе творение на някого от семейството или на близък приятел.

Дали като малък бе оценявал това, запита се той. Навярно не. Тогава беше просто дом.

Две кучета дотичаха от задната част на къщата да го посрещнат с весел лай и въртене на опашки. Тук винаги бе имало кучета. Мик и Дилън бяха смесена порода — както и всички предишни — спасени от

кучкарника. Фокс приклепна да ги погали и видя баща му да крачи след тях.

— Здравей. — Ослепителната усмивка на Брайън бе израз на искрена радост. — Как е? Ял ли си?

— Да.

— Влизай. Ние довършваме вечерята, а чух, че имало ябълков кекс. — Той преметна ръка върху раменете на Фокс, докато вървяха към кухнята. — Днес работех в града и щях да намина — продължи той, — но ме задържаха. Виж кого ти вода — каза Брайън на Джоан. — Сигурно е чул за кекса.

— В целия град се говори. — Фокс заобиколи голямата маса, тежка като месарски тезгях, и целуна майка си. Кухнята ухаеше на подправките и свещите на майка му и гъстата супа от тенджерата на печката. — Преди да попиташ, вечерял съм. — Седна на стола, при чието изработване бе помогнал, когато бе тринадесетгодишен. — Дойдох да поговоря с двама ви за къщата... за фермата.

— Решил си да се пренесеш обратно при нас? — попита Брайън и хвана лъжицата си, за да загребе отново от добре познатата на Фокс супа с леща и кафяв ориз на майка му.

— Не. — Макар и да знаеше, че вратата винаги ще бъде отворена. — Основната част от къщата е от преди Гражданската война, нали?

— Хиляда осемстотин петдесет и някоя — потвърди Джоан. — Знаеш това.

— Да, но се питах дали вие не знаете да е изградена върху основите на по-стара постройка.

— Възможно е — отвърна баща му. — Каменната колиба в задния двор е от по-рано. Логично е да се предположи, че е имало и други постройки.

— Да. Интересувахте се от историята на фермата, сега си спомням.

— Точно така. — Джоан го изгледа изпитателно. — Земята тук се е обработвала и преди нашествието на белия човек.

— Не говоря за коренните жители и жестокостта на белите хора към тях. — Фокс не искаше да подхваща тази тема. — Повече се интересувам какво знаете за времето на първите заселници.

— Когато е основано селището Холоу? — уточни Джоан. — Когато е пристигнал Лазаръс Туис?

— Да.

— Зная, че тогава земята е била обработваема и местността се е наричала Холоу Крийк. Имам писмени сведения. Защо, Фокс? Не сме близо до Свещения камък и сме извън града.

— Мислим, че може би Ан Хокинс е отседнала и родила синовете си тук.

— В тази ферма? — Брайън се замисли. — Откъде ви хрумна?

— Писала е дневници, вече ви казах за това и за празниците в тях. Не сме открили нито един от времето, когато е напуснала Холоу... или поне се предполага, че го е напуснала, до завръщането ѝ две години по-късно. Ако ги намерим...

— Било е преди триста години — изтъкна майка му.

— Зная, но трябва да опитаме. Ако можем да наминем утре сутринта, рано, преди да дойдат първите клиенти...

— Знаеш, че не е нужно да питаш — каза Брайън. — Ще бъдем тук.

Джоан остана мълчалива за миг.

— Ще донеса прословутия кекс.

После стана и погали пътьом сина си по рамото, докато вървеше към шкафа.

Фокс искаше да държи всичко това далече от семейството си, от дома си. Когато на разсъмване отново пое по познатия път към фермата, си каза, че тършуването не би ги въвлякло повече. Дори ако докажеха, че Ан е отседнала тук, на тяхната земя, и дори ако откриеха дневниците ѝ, нямаше да променят факта, че фермата е една от защитените зони.

Семейството на никого от тримата досега не бе пострадало или дори изложено на опасност. Това нямаше да се промени. Той просто нямаше да го допусне. Заплахата идваше по-рано и по-мощно, неоспорим факт. Но семейството му се намирало в безопасност.

Спря пред къщата миг преди Кал и Гейдж.

— Имам два часа — каза той, когато слязоха. — Ако ни е нужно повече време, ще опитам да направя малки размествания в графика.

Иначе ще трябва да почака до утре. В събота съм свободен.

— Ще успеем.

Кал се отдръпна и позволи на Лъмп и другите две кучета да се подушат и опознаят отново.

— Ето го и нежния пол. — Гейдж повдигна брадичка към пътя. — Твоята готова ли е за толкова ранен сеанс, Хокинс?

— Казва, че е готова, значи е. — Но Кал отиде до колата и притегли Куин настрана, когато жените слязоха. — Не зная дали ще мога да ти помогна този път.

— Кал...

— Зная, снощи се разбрахме, но имам право да се тревожа за любимата си.

— Безспорно. — Тя обви ръце около врата му и ярките ѝ сини очи се усмигнаха срещу неговите. — Моят закрилник.

После отвърна на целувката му със същата страст.

— Ще направя каквото мога, знаеш. Но истината е, че съм идвал тук през целия си живот, спал съм в тази къща, ял съм, играл съм в нея, тичал съм из фермата, помагал съм за досадната всекидневна работа. Беше моят втори дом, а никога не съм имал проблясък от миналото тук.

— Джайлс Дент не е идвал, нито другите „пазители“ преди него. Поне доколкото знаем. Ако Ан е дошла в тази къща, дошла е без него и е останала, когато Дент вече го е нямало. Аз трябва да успея, Кал.

— Зная. — Той отново докосна устните ѝ със своите. — Само не се пресилвай, Русокоске.

— Прекрасна къща — каза Лейла на Фокс. — Прекрасно място. Нали, Сибил?

— Като картина на Писаро. Каква ферма е, Фокс?

— Екологична, би могло да се каже. По това време вече са на крак и се занимават с животните.

— Крави?

Лейла го настигна.

— Не, кози — за мляко. Кокошки — за яйца. Пчели — за мед. Зеленчуци, подправки, цветя. Всичко влиза в употреба, а което е в излишък, продаваме или разменяме.

Миризмата на животните се долавяше във въздуха, екзотична за сетивата ѝ на градско момиче. Забеляза автомобилна гума, която

висеше като люлка от дебел, олющен клон на дърво, навярно чинар.

— Сигурно е било страхотно да растеш тук.

— Беше. Навремето не мислех така, когато трябваше да рина птичи тор или да кося плевели, но беше страхотно.

Кокошките кудкудякаха непрестанно и гръмогласно. Когато заобиколиха къщата, Фокс видя майка си да им хвърля храна. Носеше дънки, старите си гумени ботуши и избеляла карирана риза върху ватиран пуловер. Косите ѝ се спускаха на гърба на дълга, дебела плитка.

Сега бе неговият ред за проблясък от миналото. Видя я в съзнанието си, заета със същата всекидневна дейност в слънчево лятно утро, но тогава бе с дълга синя рокля и широка препаска на рамото, в която бе сгושена малката му сестричка.

Пееше, спомни си той. Толкова често пееше, докато работи. Чуваше я и сега, както тогава: „Ще отлетя, о, радост, аз ще отлетя на сутринта“.

В близкото заграждение баща му доеше козите майки и пееше заедно с нея.

А Фокс изпитваше към тях безгранична любов.

Тя го видя и му се усмихна.

— Тъкмо навреме, за да избегнеш досадните задължения.

— Винаги съм бил добър в това.

Майка му хвърли последните семена, остави кофата на земята и тръгна към него. Целуна го — по челото, по едната буза, по другата, по устните.

— Добро утро. — Обърна се към Кал и стори същото. — Кейлъб, чух, че имаш новини.

— Да. Ето я. Куин, това е Джоан Бари, голямата ми детска любов.

— Не мога да се сравнявам с нея. Приятно ми е.

— На мен също. — Джоан докосна рамото на Куин и се приближи към Гейдж. — Къде се изгуби и защо не дойде да ме видиш?

Целуна го, а после го сграбчи в прегръдка. Той отвърна — това забеляза Сибил. Притисна я към себе си и затвори очи.

— Липсваше ми — промълви Гейдж.

— Тогава си идвай по-често. — Тя се отдръпна. — Здравей, Лейла, радвам се да те видя отново. А това трябва да е Сибил.

— Същата. Имате внушителна ферма, госпожо Бари.

— Благодаря. Ето го и съпруга ми.

— Козите са от порода „Ла Манча“ — отбеляза Сибил и Джоан я изгледа учудено.

— Точно така. Нямах вид на козарка.

— Видях такива преди няколко години в Орегон. Тези заострени и повдигнати краища на ушите са характерни. Млякото е с висока масленост, нали?

— Да. Искаш ли да опиташ?

— Пила съм. Чудесно е и идеално за сладкиши.

— Така е. Брай, това са Сибил, Куин и Лейла. Радвам се... хей, вече сме се срещали. — Брайън се усмихна на Лейла. — Може да се каже. Вчера те видях да вървиш по главната улица.

— Сменяхте вратата на книжарницата. Помислих си каква утеха е за хората да знаят, че има кой да им помогне с възстановяването на щетите.

— Стараем се. Радвам се за теб и русокоската, Кал — добави той и прегърна Кал с една ръка. — Крайно време е. — Обърна се към Гейдж и прегърна и него. — Искате ли закуска?

— Нямаме много време — отвърна Фокс. — Съжалявам.

— Няма проблем. Ще внеса млякото вътре, Джо.

— Аз ще събера яйцата. Сложи чайника, Брай. Хладно е тази сутрин. — Тя отново се обърна към Фокс. — Кажете ни, ако имате нужда от нещо или ако можем да помогнем.

— Благодаря. — Фокс даде знак на приятелите си да се отдръпнат, когато Джоан започна да слага яйцата в кошница. — Откъде искате да започнете? От вътре?

— Нали къщата е построена по-късно?

Куин погледна Фокс за потвърждение.

— След стотина години, но може би върху основите на друга. Не зная. А онази колиба... по-скоро, останки на колиба, обрасли с влачеци растения — те са по-стари.

— Била е твърде малка. — Лейла огледа запазените стени. — Дори по онова време не е ставала за жилище. Щом говорим за малко семейство, приютило жена с три бебета, не е била достатъчно голяма.

— Навярно е било хамбар — предположи Сибил — или обор. Но е интересно, че все още е почти цяла. Може би неслучайно.

— Нека първо опитам с къщата. — Куин огледа бараката, земята, голямата каменна сграда. — Може би ако заобиколим отгук, ще открия нещо. Ако не, ще я обходим отвътре, стига родителите на Фокс да нямам нищо против. Ако и там не се натъкнем на нищо... остават земите, горичката, лехите и определено — тези руини. Да стискаме палци. — Тя вдигна палец за късмет с лявата си ръка и подаде дясната на Кал. — Откритата местност сред гората е свещено място, магическо. А камъкът събуди онези проблясъци. На тавана на старата библиотека също се получи. Не беше нужно да правя нещо. Не зная какво би трябвало да направя сега.

— Мисли за Ан — каза ѝ Кал. — Виждала си я, чувал си я. Мисли за нея.

Куин си представи Ан Хокинс, както я бе видяла първия път, с разпуснати коси и ведра с вода от потока в ръце, с наедрял от бременността корем и лице, сияещо от любов към мъжа, който я очакваше. Представи си я каквато бе втория път, отново стройна, със строго облекло. По-възрастна и по-тъжна.

Куин запристъпва по сухите зимни треви, едрият чакъл и каменните пътеки. Въздухът бе хладен, режещ и изпълнен с мирис на животни и пръст. Здравно държеше ръката на Кал, знаейки... чувствайки... че той ѝ дава всичко, което има, за да слее способностите си с нейните, както са слети ръцете им.

— Не просто вървя натам. Виждам теб — обърна се тя към Кал със смях. — Хлапак, все още очилат. Симпатяга. Виждам трима ви да тичате, и по-малко момче... и момиче. Още едно дете, едва проходило момиченце. Толкова е сладко.

— Трябва да навлезеш по-дълбоко. — Кал стисна ръката ѝ. — С теб съм.

— Може би точно това е проблемът. Възможно е да ми предаваш свои спомени, образи от миналото си. — Тя стисна ръката му за миг и освободи своята. — Мисля, че трябва да опитам сама. Дайте ми малко пространство. Чухте ли всички? Отдръпнете се.

Обърна се, достигна до ъгъла на къщата и продължи покрай стените ѝ. Изглеждаше толкова стабилна, помисли си тя, и както бе отбелязала Сибил, внушителна. Камъните, капациите, стъклата. Имаше спящи цветни лехи, а в други се показваха свежи издънки, навярно

нарциси, лалета и зюмбюли, след които на свой ред щяха да поникнат летните лилии.

Дебели стари дървета пазеха сянка и Куин си представи — може би видя — сенколюбивите цветя, цъфтящи под нея.

Долавяше се мирис на дим. Сигурно вътре горяха камини. Разбира се, нима можеше тази чудесна стара фермерска къща да няма камина, пред която да се сгушиш в студена вечер? Пламъци, чиито сенки танцуват по стените, и примамлива топлина.

Седеше в стая, осветена от огън и една-единствена лоена свещ. Не плачеше, въпреки че в сърцето ѝ напираше порой от сълзи. С перо и мастило, Ан пишеше със старателна ръка върху страниците на дневника си.

„Синовете ни са на осем месеца. Прекрасни са и здрави. Виждам те в тях, любими. Виждам те в очите им и това ми носи и утеха, и скръб. Аз съм добре. Добротата на братовчедка ми и съпруга ѝ е безгранична. Разбира се, че съм бремена за тях, но никога не ми го показват. В седмиците преди раждането на синовете ни и първите няколко след това не можех много да помагам на братовчедка си, но тя никога не се оплака. Дори сега, когато трябва да се грижа за момчетата, не мога да върша достатъчно, за да се отплащам на нея и братовчеда Флетчър.

Кърпя дрехи. С Онър правим сапун и свещи, които Флетчър разменя.

Никак не ми се иска да пиша за това и е толкова трудно да редя думите върху хартия. Братовчедка ми каза, че младата Хестър Дийл се удавила в езерото в Хокинс Ууд и оставила невръстната си дъщеря сираче. Тя те заклемила в онази нощ, както сам предсказа. Заклемила и мен. Знаем, че не е било по нейна воля, както и че не по своя воля е заченала детето.

Звярът живее в него, Джайлс. Ти неведнъж си ми казал, че онова, което ще сториш, ще промени реда, ще пречисти кръвта. Жертвата, която направи, и раздялата с мен и децата ни беше необходима. В нощи като тази, когато

съм толкова сама, сърцето ми се изпълва с жалост към злочестото момиче, което познавах... страхувам се, че случилото се и онова, което ще се случи дълги години след тази нощ, не ще бъде достатъчно. Скърбя, че ти се пожертва напразно и децата ни няма нито да видят лицето на баща си, нито да почувстват целувката му.

Моля се да имам силата и смелостта, които ти вярваше, че притежавам. Ще се моля да ги намеря отново, когато слънцето изгрее. Тази нощ, в непрогледния мрак, мога само да бъда жена, която копнее за любимия си.“

Жената затвори дневника, когато едно от бебетата проплака, а братлетата му се събудиха и запригласяха. Стана и приближи сламеника им до своя, за да ги успокои, да им попее и накърми.

— *Вие сте надеждата ми* — прошепна тя и подаде на едното подсладена зальгалка, докато другите сучеха.

Щом погледът на Куин се проясни, Кал я вдигна на ръце.

— Трябва да влезем вътре. — С широки, бързи крачки той я отнесе до стъпалата към страничната тераса. Фокс се втурна напред, стигна до вратата и ги поведе към семейния музикален салон.

— Ще донеса вода.

— Нужно ѝ е нещо повече. — Сибил забърза след него. — Накъде е кухнята?

Той посочи и сви в обратната посока. Забелязала, че Куин трепери, Лейла грабна покривката от малкия диван, преди Кал да я сложи на него.

— Главата ми — успя да промълви Куин. — Господи, главата ми. Беше разтърсващо, отвъд скалата на Рихтер. Гади ми се. Трябва да... — Тя раздвижи крака и наведе глава между коленете си. — Добре. — Вдиша и издиша, докато Кал разтриваше раменете ѝ. — Добре.

— Ето. Пийни малко вода. Фокс ти донесе вода.

Лейла взе чашата от него, коленичи и я подаде на Куин.

— Спокойно — посъветва я Кал. — Не бързай да се изправяш. Дишай бавно.

— Повярвайте ми... — Куин погледна към металната кофа, която Гейдж сложи до нея, после към подпалките, изсипани до камината. — Добре се сети, но съм почти сигурна, че няма да ми потрябва. — Бавно се надигна, докато успя да опре пулсиращата си глава върху рамото на Кал. — Беше мощно.

— Зная.

Той леко долепи устни до слепоочието ѝ.

— Казах ли нещо? Беше Ан. Пишеше в дневника си.

— Каза доста неща — отвърна Кал.

— Защо не ми хрумна да включа диктофона си?

— Погрижих се за това. — Гейдж ѝ го подаде. — Извадих го от чантата ти, когато шоуто започна.

Куин бавно отпи глътка вода и погледна Фокс с все още премрежени очи върху бледо като восък лице.

— Едва ли на родителите ти им се намира малко морфин тук.

— Съжалявам.

— Ще отmine. — Кал отново я целуна и нежно потърка тила ѝ. — Обещавам.

— Колко време продължи?

— Почти двадесет минути.

Кал вдигна поглед, когато Сибил влезе с висока керамична чаша.

— Заповядай. — Погали Куин по бузата. — Ще помогне.

— Какво е това?

— Чай. Не е нужно да знаеш повече. Хайде, бъди добро момиче. — Сибил повдигна чашата към устните ѝ. — Майка ти има удивително разнообразие от домашни чайове, Фокс.

— Този има вкус на... — Куин замълча, когато Джоан влезе. — Госпожо Бари...

— Ужасен е на вкус, но ще помогне. Отдръпни се, Кал. — Джоан го побутна, зае мястото му и потърка две точки на тила на Куин. — Опитай да се отпуснеш. Така е по-добре. Дишай, вдишай кислород и издишай напрежението и гаденето. Добре. Бременна ли си?

— Какво? Не. Хм, не.

— Тук има една точка. — Джоан хвана лявата ѝ ръка и притисна свивката между палеца и показалеца. — Ефективно е, но по традиция забранено за бременни.

— Точката Хоку — каза Сибил.

— Разбираш от акупресура?

— Тя разбира от всичко — заяви Куин и най-сетне задиша спокойно. — По-добре съм. Много по-добре. Вече не ми причернява, само чувствам тъпа дразнеща болка. Благодаря.

— Трябва да си починеш. Кал може да те заведе горе, ако искаш.

— Благодаря, но...

— Кал, трябва да я заведеш у дома. — Лейла пристъпи напред и сложи ръка на рамото му. — Аз ще отида до кантората с Фокс. Сибил, нали можеш да откараш Гейдж до къщата на Кал?

— Мога.

— Не сме приключили — възрази Куин. — Трябва да преминем към втора част и да узнаем къде е скрила дневника Ан.

— Не днес.

— Права е, Русокоске. Нямаш сили за още един сеанс.

За да реши проблема, Кал я повдигна от дивана.

— Е, трудно се спори с теб. Добре, тръгваме. Благодаря, госпожо Бари.

— Джоан.

— Благодаря, Джоан. Извинявай, че провалихме цялата ви сутрин.

— Винаги сте добре дошли. Фокс, помогни на Кал с вратата. Гейдж, тръгвай със Сибил. Кажете на Брайън, че всичко е наред. Лейла... — Джоан сложи ръка на рамото ѝ и я задържа, когато другите излязоха. — Беше много съобразително.

— Моля?

— Успя да организираш нещата така, че Куин и Кал да останат за малко насаме, а и двамата се нуждаеха точно от това. Ще те помоля за една услуга.

— Разбира се.

— Ако има нещо, с което можем или би трябвало да помогнем, ще ми кажеш ли? Фокс вероятно няма да го стри. Старае се да предпази онези, които обича. Понякога прекалява.

— Ще направя каквото мога.

— Безкрайно съм ти благодарна.

Фокс изчака, докато Лейла го настигна отвън.

— Не е нужно да идваш в кантората.

— Кал и Куин имат нужда от уединение и е най-добре да не им се пречкам.

— Вземи колата на Куин или на Сибил. Разходи се по магазините. Позанимавай се с нещо нормално.

— Работата е нормално занимание. Опитваш се да се отървеш от мен?

— Опитвам се да ти дам почивка.

— Не аз, Куин се нуждае от почивка. — Лейла се обърна, когато Сибил и Гейдж излязоха. — Ще бъда в кантората през целия ден, освен ако не съм ти нужна вкъщи.

— Ще се справя и без помощ — увери я Сибил. — Няма друга работа, освен да опиша приключението от тази сутрин, поне докато открием дневника.

— Залагаме много на този дневник — отбеляза Гейдж.

— Това е следващата стъпка.

Сибил сви рамене.

— Не мога да го открия. — Фокс разпери ръце. — Може би го е написала тук — очевидно, че е така. Но съм живял в тази къща и никога не съм имал проблясък. Снощи отново огледах навсякъде, обиколих отвътре, отвън, старата постройка, горите. Нищо.

— Навярно се нуждаеш от мен.

Очите му се втренчиха в Лейла.

— Може би е нещо, което трябва да направим заедно. Да опитаме. Все още имаме малко време сега. Можем...

— Не сега, докато родителите ми са тук, в случай че... стане нещо. Утре цялата сутрин и двамата ще бъдат извън фермата. — Далеч от опасността, ако имаше някаква опасност. — В работилницата и на сергията. Ще дойдем отново утре.

— За мен няма проблем. Е, каубой... — Сибил посочи към колата на Куин. — Да яхваме коня. — Не каза нищо друго, докато и двамата се качиха и потеглиха пред пикапа на Фокс. — Какво според теб би могло да стане, та той се бои за родителите си?

— Нищо не се е случвало нито тук, нито у родителите на Кал. Но доколкото знаем, никога досега не са били замесвани. Така че кой може да знае, по дяволите?

Сибил се замисли, докато шофираше.

— Свестни хора са.

— Страхотни.

— Прекарвал си доста време тук като дете.

— Да.

— Господи, млъкваш ли някога? — попита тя след миг. — Не мога да взема думата от теб.

— Обичам да слушам собствения си глас.

Последваха още десет секунди мълчание.

— Да опитаме с друга тема. Как мина играта на покер?

— Добре. Ти играеш ли?

— Понякога.

— Добра ли си?

— Старая се или поне се уча да бъда добра във всичко, с което се занимавам. Всъщност...

Докато вземаше завой, Сибил видя голямо черно куче, извило гръбнак по средата на пътя на няколко метра пред тях. Срещна погледа му и потисна инстинкта да удари спирачките.

— Дръж се здраво — хладнокръвно каза тя и рязко натисна газта.

Кучето скочи, превърна се в черна маса, сред която проблеснаха зъби и нокти. Колата се разтърси при удара и Сибил напрегна волята си да успокои препускащото си сърце. Предното стъкло се пръсна, покривът избухна в пламъци. Тя отново се пребори с инстинкта да удари спирачките и завъртя колата на сто и осемдесет градуса. Подготви се да блъсне животното още веднъж, но то бе изчезнало.

Стъклото изглеждаше цяло. По покрива нямаше никаква следа.

— Мамка му, мамка му! — повтори тя безброй пъти.

— Обърни и продължавай, Сибил. — Гейдж сложи ръката си върху нейната, която стискаше волана. Беше студена, забеляза той, но непоклатима. — Обърни колата и карай напред.

— Да, добре. — Тя потръпна силно и обърна. — Е... за какво говорехме, преди да ни прекъснат?

Искреното възхищение от куража ѝ предизвика в него гръмогласен смях.

— Имаш здрави нерви, сестричке. Железни.

— Не зная. Исках да го убия. Просто исках да го убия. А и колата не е моя, така че ако бях я съсипала, прегазвайки проклетото изчадие, проблемът е на Кю. — В този момент стомахът ѝ се преобърна. —

Вероятно беше глупаво. За миг не виждах нищо, после... когато стъклото... можех да се блъсна в някое дърво или да паднем в потока.

— Хората, които се страхуват да направят нещо безразсъдно, не стигат до никъде.

— Исках да му го върна за онова, което причини на Лейла вчера. Но подобни опити са безсмислени.

— Не беше толкова глупаво — каза Гейдж след минута.

Сибил се засмя, стрелна го с поглед и продължи да се смее.

— Сега, като го споменавах, наистина не беше.

СЕДМА ГЛАВА

Петъчният график на Фокс не му остави много време за усамотение и размисъл. Следваха среща след среща, разговори, телефонни консултации... В късния следобед реши да използва часа, в който нямаше ангажименти, за разходка и почивка на ума.

По-добре бе да отскочи до „Боул-а-Рама“ и да се види с Кал за няколко минути. Ако успееш да поговорят, щеше да узнае дали Куин се е свързала и дали има нещо ново.

Когато излезе, за да каже на Лейла, я завари да разговаря с прабабата на Кал, Естел Хокинс.

— Очаквах да се срещнем на усамотено място, далеч от хорски очи, както обикновено. — Фокс целуна старицата по бузата с отпусната, изтъняла кожа. — Как иначе ще запазим връзката си в тайна?

— Вече се е разчуло из целия град. — Очите на Еси проблеснаха зад дебелия стъкла на очилата. — Можем открито да заживеем в грях.

— Отивам да събера багажа си.

Тя се засмя и го смушка.

— Преди това се надявах да ми отделиш няколко минути. Професионално.

— Винаги имам време за теб, във всяко отношение. Ела вътре. Лейла няма да ме свързва с никого. — Намигна ѝ, когато хвана Еси под ръка. — В случай че страстта ни стане неудържима.

— Да заключи ли външната врата? — извика Лейла, когато той поведе Еси към кабинета си.

— Истинско чудо е как успяваш да се съсредоточиш върху работата си — отбеляза Еси, когато влязоха — с това хубаво момиче в кантората.

— Имам херкулесова воля. Искаш ли кока-кола?

— Да.

— Само секунда.

Донесе ѝ чаша, лед и наля. Старицата беше от любимите му хора и Фокс се постара да я настани удобно, преди да седне до нея в ъгъла за гости.

— Къде е Джинджър? — попита той, имайки предвид братовчедката на Кал, която живееше с Еси.

— Отскочи до банката, преди да затворят. Ще мине да ме вземе. Няма да ти отнема много време.

— С какво мога да ти бъда полезен? Искаш да съдиш някого?

Еси се усмихна.

— Не се сещам за нищо, което да ненавиждам повече от това. Питам се защо хората не престават да се съдят.

— Виновни са адвокатите. Все пак е по-добра алтернатива, отколкото да се бият до смърт. В повечето случаи.

— Хората правят и това. Но не съм дошла тук за никое от двете. Става дума за завещанието ми, Фокс.

Прониза го остра болка. Еси бе на деветдесет и три и той определено разбираше и одобряваше решението човек да уреди всичко много преди да стигне до нейните години. Но все пак бе мъчително да си представи света без нея.

— Преди няколко години актуализирах завещанието ти и попечителския ти фонд. Промяна ли искаш?

— Неголяма. Имам няколко бижута, които държа да оставя на Куин. В сегашния вариант перлите ми и обиците с аквамарини са за Франи. Тя разбира решението ми да ги завеща на бъдещата ѝ снаха. Вече говорих с нея. Зная, че ако остане както е, мога да разчитам на нея да ги даде на Куин. Но доколкото си спомням, казвал си, че за наследниците винаги е по-лесно, ако всичко е написано черно на бяло.

— Обикновено е така. Ще се погрижа. — Макар да бе сигурен, че паметта няма да му изневери, щом се касае за Еси, Фокс стана и взе бележник, за да запише желанието ѝ. — Няма да ми трябва много време да отразя промяната. Ще ти донеса новото завещание за подпис в понеделник сутринта, ако е удобно за теб.

— Добре, но нямам нищо против аз да намина.

Фокс знаеше, че тя продължава да посещава библиотеката почти всеки ден, но би предпочел да ѝ спести идването, ако можеше.

— Когато е готово, ще ти се обадя. Тогава ще видим как ще е най-добре. Има ли още нещо, което искаш да добавиш, промениш или

зачеркнеш?

— Не, само онези две бижута. Ти записа всичко толкова подробно, Фокс. Това ми носи голямо успокоение.

— Ако някои от внуците ми станат адвокати, ще изпълнят последната ти воля.

Устните ѝ се присвиха, но очите ѝ останаха сериозни, когато докосна ръката му.

— Иска ми се да доживея, докато Кал се ожени през есента. Да преживея поредните Седем и да танцувам със своето момче на сватбата му.

— Госпожо Еси...

— Не бих имала нищо против да потанцувам и с теб на твоята. Ненаситна съм и ще кажа, че освен това ми се иска да прегърна първото дете на Кал. Но зная, че може би не е писано. Онова, което се задава този път, е по-страшно от всякога.

— Няма да допуснем да ти се случи нищо.

Тя въздъхна умилено.

— Защитавайте този град от десетгодишни. Ти, Кал и Гейдж. Жалко, че няма да доживея до деня, в който това няма да е нужно. — Отново го потупа по ръката. — Джинджър ще дойде да ме вземе всеки момент.

Фокс стана, за да ѝ помогне да се изправи.

— Ще те изпратя и ще я почакаме отвън.

— Продължавай с работата си. Дано си планирал някакво забавление за уикенда.

— Би ли излязла с мен?

Тя се засмя и се облегна на ръката му, докато вървяха към вратата.

— В доброто старо време — да.

Фокс застана до прозореца и видя как Джинджър помогна на Еси да се качи в колата.

— Забележителна жена — отбеляза Лейла.

— Да, такава е. Намери ми завецанието ѝ. Иска няколко промени.

— Добре.

— Хрумва ли ти някога, че може да загубим? Да загубим града, себе си, всичко накуп.

Тя се поколеба.

— А на теб?

— Не. — Фокс я погледна през рамо. — Мисля, че ще спечелим. Но не всички ще оцелеят. Не всички хора, които днес са някъде из града и се занимават с работата си, ще останат живи.

Вместо да излезе на разходка, той се върна в кабинета си и извади копие от своето завещание, за да го прегледа.

Малко след пет часа изпрати последния клиент до вратата, а после се обърна към Лейла.

— Излизаме. Грабвай нещата си. Отиваме на боулинг.

— Не мога, но благодаря за поканата. Искам да видя как е Куин.

— Тя ще ни чака там. Цялата банда се събира в „Боул-а-Рама“. Петък вечер е. Пица, бира и кегли.

Лейла си спомни за плановете си за топла супа на спокойствие, чаша вино и книга.

— Често ходиш на боулинг.

— Мразя го, което е проблем, като имаш предвид, че един от най-близките ми приятели е собственик на боулинг центъра. — Взе палтото ѝ, докато говореше. — Но пиците си ги бива и има машини за пинбол. Обожавам пинбола. Освен това, заслужаваме почивка. От всичко.

— Прав си.

Фокс ѝ подаде палтото.

— Петък вечер в Холоу? „Боул-а-Рама“ е хитът.

Тя се усмихна.

— Тогава да тръгваме. Да повървим ли пеша?

— Четеш мислите ми. В преносен смисъл. Цял ден съм напрегнат. — Фокс се спря, когато излязоха навън. — Кофа теменужки пред цветарския магазин. И Ерик Муър, гладко обръснат. Винаги обръсва зимната си брада през март. Пролетта идва. — Хвана ръката на Лейла, докато въвряха по тротоара. — Знаеш ли какво друго обичам колкото пица и пинбол?

— Какво?

— Разходка с хубаво момиче.

Лейла го погледна втренчено.

— Вече си в по-добро настроение.

— Мисълта за пица винаги ми се отразява добре.

— Не, наистина.

Той махна с ръка на някого от другата страна на улицата.

— Бях потънал в самосъжаление. Нуждая се от това от време на време, но бързо ми минава.

— Как?

— Като си напомня, че всички правим каквото трябва. И че в повечето случаи накрая доброто побеждава. Понякога краят не е такъв, какъвто ни се иска, но все пак е добър.

— Успя да повдигнеш духа ми.

— Това беше целта.

— Не бях потънала в самосъжаление. По-скоро бях разтревожена. Теменужките са добър знак, но ми е мъчно, че се открояват сред подобни гледки. — Лейла пое към магазинчето за сувенири. — Иска ми се и аз да вярвам, че доброто побеждава, но е трудно, като зная, че е на такава цена. Че някои хора губят.

— Може би не е загуба за тях. Може би ще се устроят в Айова и ще ударят джакпота от лотарията или бизнесът им ще потръгне двойно по-добре. Или просто ще се почувстват по-щастливи там, поради каквато и да е причина. Колелото трябва да се завърти, за да стигнеш някъде.

— И го казва човек, който упражнява адвокатска професия в малкото си родно градче.

— Аз завъртах колелото. — Прекосиха площада. — То ме доведе обратно тук. Доведе и теб.

Фокс отвори вратата и я поведе към шумотевицата „Боул-а-Рама“.

— При пицата и пинбола.

— И пролетта, ако продължим алитерацията. Бих добавил боулинг и безгрижие.

— Безгрижие. Печелиш три точки.

— Зная как да изиграя картите си. — Фокс се завъртя и предавайки се на веселото настроение, неочаквано долепи устни до нейните. — Следващата двойка думи е секс и страст.

— Няма да избързвам с тези карти.

— Тогава ще се задоволя с разходка и развлечение. — Той тръгна към шестата писта, където Кал, Куин и Сибил слагаха обувки за боулинг. — Къде е Търнър?

— Изостави ни заради видеоигрите — отвърна Сибил.

— И вечният му съперник на пинбол ще се присъедини. После ще дойдем.

— Няма проблем. Оставам сам с три красиви жени. — Кал подаде чифт обувки. — Тридесет и седми?

— Изглежда, са за мен.

Лейла седна в сепарето, когато Фокс придърпа Кал на няколко крачки.

— Как успя да придумаш Гейдж да дойде?

— Тази вечер баща му почива. Бил не е в клуба и...

— Ясно. Ще му натрия носа на „Томкет“. Той ще плати бирите.

— „Томкет“? — Сибил драматично повдигна вежди. — Това не е ли игра с много насилие?

— Може би. — Фокс я изгледа с присвити очи. — Какво, да не си ми майка? Всъщност ще те помоля да не споменаваш пред майка ми, че съм смачкал Гейдж на военна игра, ако случайно я срещнеш.

За час светлините, звънът и тракането на противосамолетни оръдия заличиха и последните следи от мрачното настроение на Фокс. Не можеше да се оплаче от нищо, докато стоеше, гледаше трите привлекателни жени и победоносно отпиваше от спечелената бира. Гейдж никога не можеше да го бие на „Томкет“.

— Най-приятната гледка — отбеляза Гейдж, взирайки се в задните части на Куин, която пристъпваше към пистата.

— Несравнима. Започва петъчната вечерна лига. — Фокс хвърли поглед към мъжете и жените с униформени фланелки, които минаха покрай рецепцията. — Кал ще има добър оборот.

— Ето го и Напър. — Гейдж отпи бира, оглеждайки мъжа с фланелка на отбора си в червеникавокафяво и кремаво. — Все още ли е...

— Да. Разменихме си няколко думи преди два дни. Същият негодник, пораснал и със значка.

— Петдесет и осем. — Лейла седна да смени обувките си. — Не мисля, че съм открила най-новата си страст.

— На мен ми харесва — каза Сибил, настанявайки се до нея. — Бих предпочела по-свестни обувки, но ми допада играта, рухването и възстановяването.

— Което означава?

— Търкаляш топката, събаряш кеглите, изстребваш ги. Но ако нанесеш точния удар, сякаш сами се избиват помежду си. После, след минута, отново са изправени, строени като войници. След толкова военни игри — закачливо се усмихна тя на Фокс — умирам от глад. — Наклони глава назад и погледна Гейдж. — Как мина битката?

— Повече ме бива с картите и жените.

— Натрих носа му, както се заканих. Бирите са за негова сметка.

Докато седяха на масата на пица и бира, не обсъждаха случилото се сутринта. Не чертаеха планове за следващия ден. За момента бяха просто приятели, прекарващи вечерта в забавленията, които предлагаше малкото провинциално градче.

— Следващия път ще играем моята игра — заяви Гейдж и се усмихна злорадо на Фокс. — Приятелски турнир по покер. Ще видим кой ще черпи тогава.

— Когато и където кажеш. — Фокс отвърна на усмивката му, грабвайки резен пица. — Тренирал съм.

— Покерът със събличане не се брои.

— Брои се, ако печелиш — възрази Фокс с пълна уста.

— Виж кой се е завърнал! — Шели Кьолер тръгна към тях, залитайки, в дънки, предназначени да увреждат вътрешни органи, и тениска с размер за недоразвито дванадесетгодишно момиче. Обхвана лицето на Гейдж с две ръце и впи устни в неговите в дълга, ненаситна и леко пиянска целувка.

— Здравей, Шел — каза той, когато измъкна езика си.

— Чух, че си тук, но не бях те зърнала. Както винаги, да те схруска човек. Какво ще кажеш да...

— Какво ново? — прекъсна я той и взе бирата си, за да спаси устата си от още едно нападение.

— Развеждам се.

— Съжалявам.

— Аз — не. Блок е безполезно двулично копеле, а онази му работа е колкото кисела краставичка, от малките.

— Не знаех.

— Трябваше да избягам с теб навремето — каза тя и замаяно се усмихна на компанията. — Здравейте. Здравсти, Фокс! Искам да поговорим за развода ми.

Шели искаше да говори за развода си през двадесет от двадесет и четирите часа на денонощието. Другите четири запазваше за злословене по адрес на сестра си, която бе станала твърде близка със съпруга ѝ.

— Отбий се в кантората другата седмица.

— Тук мога да говоря спокойно. Нямам никакви тайни. Нямам тайни от никого в този проклет град. Всеки нещастник в него знае, че хванах мъжа си с ръка върху цицата на сестра ми. Искам да добавя още нещо към причините. Отчуждение, липса на физическа близост...

— Ще го обсъдим. Искаш ли да пийнеш едно кафе на бара, докато...

— Не искам кафе. Пийнах порядъчно, за да отпразнувам приближаващия си развод. Искам още една бира и да се повъргаям с Гейдж, както в доброто старо време.

— Добре, може и по бира.

— Бих се повъргаяла и с теб — каза тя на Фокс, когато стана и я поведе към бара. — Искам това да се запише.

— Толкова е нещастна. Съжалявам — промълви Лейла. — Неволно долавям тези неща. Дълбоко страда.

— Фокс ще ѝ помогне. Такава му е работата. — Кал кимна към бара, където Шели бе седнала и слушаше Фокс, опряла глава на рамото му. — Той е от адвокатите, които твърде много се вживяват в ролята си на съветници.

— Ако сестра ми си играе на „стисни дините“ със съпруга ми, и аз бих му смъкнала кожата при развод. — Сибил отчупи малко парче мексиканска питка. — Искам да кажа, ако някога се омъжа. И то след като направя и двамата на пихтия. Наистина ли мъжът ѝ се казва Блок?

— За жалост — потвърди Кал.

На бара, Шели не поглеждаше кафето, но слушаше.

— Престани да злословиш срещу Блок на обществено място. Пред мен можеш да говориш каквото искаш за него. Но не е в твой интерес да го обиждаш, особено за размера на мъжкото му достойнство, пред целия град.

— Всъщност не е колкото малка кисела краставичка. Но изобщо не заслужава да има мъжко достойнство.

— Зная. Сама ли си тук?

— Не — въздъхна тя. — Дойдох с приятелки. До игрите сме. Решихме да се насвяткаме, майната им на мъжете.

— Добре. Нали няма да шофираш, Шели?

— Не. Дойдохме пеша от къщата на Арлийн. После ще се върнем там. Разкарала е гаджето си.

— Ако сте готови за тръгване, докато съм тук, и искате някой да ви откара, обади ми се.

— Ти си най-сладкото създание в целия скапан свят.

— На игрите ли отиваш сега?

— Да. Но след малко ще се приберем да пием ябълково мартини и да гледаме „Телма и Луиз“.

— Звучи чудесно.

Фокс я хвана под ръка, преведе я покрай масите, далеч от Гейдж и другите, и я придружи до залата за видеоигри.

Решил, че заслужава още една бира, спря до бара и си я поръча за сметка на Гейдж.

— О, явно отношенията ви с Шели не са само професионални.

Фокс не се обърна, когато чу гласа на Напър.

— Спокойна нощ за силите на реда, а, заместник-шериф „Мързи ме да гледам“?

— Хората с истински професии имат право на почивка. Какво е твоето оправдание?

— Харесва ми гледката на хора без топки, които търкалят такива.

— Чудя се какво ли ще стане с твоите, когато Блок разбере, че сваляш жена му.

— Заповядай, Фокс. — Зад бара, Холи сложи бирата му на плота и го погледна с разбиране. Работеше тук от достатъчно години, за да знае кога и от кого да очаква неприятности. — Да ти донеса ли нещо, заместник-шерифе?

— Наливна „Бъд“. Обзалагам се, че Блок ще насини жалкия ти задник другата седмица.

— Не те съветвам да се бъркаш в това. — Фокс застана с лице към Напър. — Блок и Шели си имат достатъчно проблеми и без да наливаш масло в огъня.

— Ти ме съветваш какво да правя?

Напър го смущава в ребрата и предизвикателно оголи зъби в свирепа усмивка.

— Просто ти казвам, че Блок и Шели преживяват труден период и не е нужно да влошаваш нещата още повече, само защото изгаряш от желание да ме дразниш. — Той повдигна бирата си. — Време е да се размърдаш.

— Мога да правя каквото поискам. Тази вечер съм свободен, по дяволите.

— Така ли? Аз също. — Фокс, който никога не бягаше от предизвикателства, наклони халбата към ризата на Напър. — Опа! Кашкавалени ръце.

— Тъп шибаняк!

Напър го блъсна с такава сила, че Фокс щеше да се приземи на задните си части, ако не го бе очаквал.

С танцова стъпка той се отдръпна встрани и заместник-шерифът полетя по инерция към една от табуретките на бара. Когато се изправи и се завъртя, готов за нов удар, срещу него стоеше не само Фокс, а и Гейдж, и Кал.

— Какво разхищение — провлачено каза Гейдж. — Жалко за хубавата бира. Отива ти така, Напър.

— Напоследък не търпим създания от твоя вид в града, Търнър.

Гейдж разпери ръце и го подкани с жест.

— Изгони ме де.

— Никой от нас не иска неприятности тук, Дерик. — Кал направи крачка напред, заплашително вперил поглед в Напър. — Това е място за семейни забавления. Има много деца. Много свидетели. Ще те заведе в магазина ни за сувенири и ще ти облечем чисто нова фланелка. Няма да я плащаш.

— Не искам нищо от вас, проклетници. — Напър се озъби срещу Фокс. — Приятелите ти няма винаги да бъдат наблизо и да те защитават, О'Дел.

— Често забравяш правилата. — Гейдж се приближи и застана пред Фокс, преди приятелят му да се втурне към стръвта. — Ако тормозиш един от нас, ще си имаш работа с всички ни. Всъщност каква работа имаме ние с Кал? С удоволствие ще държим палтото на Фокс, докато те смели от бой. Няма да бъде за първи път.

— Времената се менят.

Напър си проправи път покрай тях.

— Не чак толкова — промърмори Гейдж. — Голям задник е, както винаги.

— Казах ти. — С привидно спокойствие, Фокс отново застана до бара. — Ще трябва да ми налееш нова бира, Холи.

Когато се върна на масата, Куин му се усмихна лъчезарно.

— Вечеря и шоу. Тук има всичко.

— Шоуто продължава вече двадесет и пет години.

— Той те мрази — тихо каза Лейла. — Дори не знае защо.

— На някои хора не им трябва причина. — Фокс сложи ръка върху нейната. — Забрави за него. Какво ще кажеш за една игра на пинбол? Получаваш хиляда точки аванс.

— Не го приемай като обида, но... Не! Не пий това. Господи! Погледнете.

Пенливата течност в чашата на Фокс беше кръв. Той бавно я остави.

— Две похабени бири за една вечер. Мисля, че купонът свърши.

Куин предпочете да остане в боулинг центъра с Кал, докато затвори, а Фокс изпрати Лейла и Сибил до вкъщи. Беше само на две преки и знаеше, че далеч не са беззащитни. Но не одобри идеята да излизат навън през нощта сами.

— Каква е историята на нещастника, чиято риза попи бирата ти? — любопитства Сибил.

— Просто побойник, който ме тормози, откакто бяхме деца. Сега е заместник-шериф.

— И те е нарочил без определена причина?

— Бях кльоцав, по-дребен... и по-умен от него, и произхождах от семейство на хипита.

— Предостатъчно. Е... — Пръстите ѝ леко притиснаха бицепса му. — Сега не си кльоцав. Но все още си по-умен. — Усмихна му се с одобрение. — И по-бърз.

— Той иска да те нарани. Това е номер едно в списъка му от десет неща, които иска да постигне. — Лейла се загледа в профила на

Фокс, докато пресичаха улицата. — Няма да се спре. Хора като него не се отказват.

— Списъкът на Напър не е първата ми грижа. Трябва да знае мястото си.

— Е, отново у дома. — Сибил се качи на първото стъпало, обърна се и погледна тихата улица. — Успяхме да съчетаем игра на боулинг, вечеря, малка разпра и предупреждение от злото, всичко това — преди единадесет. Забавленията нямат край в Хокинс Холоу. — Тя сложи ръце върху раменете на Фокс и леко го целуна. — Благодаря, че ни изпрати, сладур. До утре сутринта. Лейла, можеш да порботиш с Фокс върху логистиката, времето и транспорта и да ми кажеш. Ще бъда горе.

— Родителите ми трябва да излязат най-късно в осем — каза той на Лейла, когато Сибил се отдалечи. — Ще намина да ви взема, ако искате.

— Няма нужда. Предполагам, че ще дойдем с колата на Куин. А теб кой ще те изпрати, Фокс?

— Помня пътя.

— Знаеш какво имам предвид. По-добре е да останеш тук.

Той се усмихна и бавно запристъпва към нея.

— Къде тук?

— На дивана, поне засега.

Лейла сложи пръст на гърдите му и леко го побутна назад.

— Диванът ви е неудобен и имате само основните кабелни канали. Трябва да порботиш върху стратегията си. Ако беше предложила да остана, защото се безпокоиш, че със Сибил сте сами в къщата, щях да се опитам да поспя на дивана, докато върви повторението на „Закон и ред“, и да си мисля за теб горе, в леглото. Целуни ме за лека нощ, Лейла.

— Може би наистина се безпокоя.

— Не е вярно. Целуни ме за лека нощ.

Тя въздъхна. Наистина трябваше да порботи върху стратегията си. Съзнателно наклони глава назад и го целуна приятелски, както бе сторила Сибил.

— Бъди внимателен.

— Вниманието невинаги води до постигане на целта. Поне в подобни случаи.

Той обхвана лицето ѝ и сниши устни към нейните. Макар и нежна, макар и бавна, целувката я разтърси от главата до петите като удар. Плъзването на езика му, допирът на пръстите му до слепоочията ѝ, близостта на стегнатото му тяло я накараха да се почувства така, сякаш се разтапя.

Фокс я задържа още миг и се вгледа в очите ѝ.

— Това беше целувка за лека нощ.

— Да. Няма спор.

После отново я целуна, със същата плавност и увереност, и Лейла трябваше да се хване здраво за ръцете му за равновесие.

— Сега никой от двамата ни няма да спи. — Той се отдръпна назад.

— Е, изпълних дълга си, нямам повече работа тук. Жалко. Ще се видим утре.

— Добре. — Едва когато стигна до вратата, Лейла се обърна и погледна назад към него от разстояние, което ѝ се струваше безопасно.

— Предпазлива съм по природа, особено щом става дума за важни неща. Мисля, че сексът е нещо важно, или поне би трябвало да бъде.

— При мен е в списъка на десетте приоритета.

Тя се засмя и отвори вратата.

— Лека нощ, Фокс.

После тръгна направо към горния етаж. Сибил излезе от кабинета и повдигна вежди.

— Сама ли си?

— Да.

— Мога ли да попитам защо няма да схрускаш сладкия адвокат?

— Защото може би означава твърде много за мен.

— Аха. — Сибил кимна с разбиране и се облегна на касата на вратата. — Това винаги усложнява нещата. Искаш ли да разрееш сексуалното напрежение с малко проучване и водене на записки?

— Не съм убедена, че схемите и графиките имат такава сила, но ще опитам. — Лейла свали сакото си, влизайки в кабинета. — Обикновено бягам... или право към него, или обратно. Резултатът е различен.

Сибил се приближи да разгледа картата на града, която Лейла бе разпечатала и залепила на стената.

— А аз се въртя в кръг, претеглям и умувам. Питам се дали досега не съм се опитвала да долавям истинските им намерения. — Тя

докосна слепоочието си. — Без да го осъзнавам.

— Възможно е. — Сибил взе кабарче с червена глава — символизираща кръв — и го заби в боулинг центъра на картата като знак за поредния инцидент. — Но Фокс би те накарал да умуваш дълго при нормални обстоятелства. Като добавиш и ненормалното, ето ти още поводи за размисъл. Ако ти е нужно време, имаш достатъчно.

— При нормални обстоятелства щеше да бъде разумно. — На бюрото Лейла избра червена индексна карта и написа: „Кървава бира, Фокс, Боул-а-Рама“, часа и датата. — Но времето е едно от нещата, които са под въпрос, нали? С колко разполагаме всъщност?

— Говориш като Гейдж. Добре че не се събрахте двамата черногледци.

— Може би, но... — Лейла се намръщи, оглеждайки картата. — Има още едно кабарче на пътя между къщите на Фокс и на Кал.

— За голямото грозно куче. Не ти ли казах? Защото ти дойде в центъра направо от работа. Съжалявам.

— Кажи ми сега.

Когато го направи, Лейла взе синя карта, цвета, който бе избрала за появите на демона в образ на животно, и я попълни.

— Неприятно ми е да го призная, но докато умът и ръцете ми са заети, все още чувствам сексуално напрежение.

— Да, да. — Сибил я потупа по рамото. — Ще направя чай. Ще добавим и малко шоколад. Винаги помага.

Лейла се съмняваше, че едно сладко питие би прогонило неустоимия адвокат от мислите ѝ, но щеше да се задоволи и с това.

ОСМА ГЛАВА

В хладното утро се сипеше кротък, ситен дъжд. Фокс знаеше, че навярно ще се задържи през целия ден, като досадно главоболие. Не можеше да стори нищо, освен да се примири.

Изрови памучен пуловер с качулка от коша с дрехи за пране, които бе успял да пусне в пералнята, но все още не бе прибрал на мястото им. Беше деветдесет процента сигурен, че са изпрани. Или поне седемдесет и пет. Помириса пуловера и сигурността му скочи на сто процента.

Откри дънки, бельо, чорапи... но за чорапите му трябваше повече време, защото искаше да бъдат от един чифт. Докато се обличаше, огледа спалнята си и се закле, че все някога ще намери време и воля да прибере скапаните дрехи, дори и да е когато вече се нуждаят от ново пране. Щеше да оправи и леглото някой ден в близките десет години и да изрине всички ненужни боклуци.

Ако дойдеше ред, може би щеше да намери свята домашна помощница. Или помощник, помисли си той, отпивайки от първата си кока-кола за деня. Може би мъж щеше да се справи по-добре.

Реши да проучи въпроса.

Завърза старите си работни кубинки. Все още настроен за разтребване, хвърли разпилените обувки в килера и набрал хъс, пъкна и коша за пране след тях.

Грабна ключовете си, още една кока-кола и сандвич, които щеше да хапне за закуска, докато шофира. По средата на стъпалата към тротоара забеляза Лейла да стои долу.

— Здравей.

— Току-що дойдох. Видяхме, че пикапът ти все още е тук, и накарах Куин да ме остави. Ще пътувам с теб.

— Чудесно. — Фокс повдигна сладкишчето към нея. — „Девъл Дог“?

— О, писна ми от дяволски кучета, ходещи на четири крака.

— Е, добре. — Той разкъса опаковката, когато стигна до Лейла. — Странно, досега нищо не е успяло да развали удоволствието ми от „Девъл Дог“.

— Нали това не е закуската ти? — каза тя, когато Фокс ухапа кексчето.

Той само ѝ се усмихна и продължи напред.

— Стомахът ми престана да се развива на дванайсетгодишна възраст. — Отвори предната врата на пикапа си. — Как спа?

Лейла се качи, погледна го и изчака, докато Фокс заобиколи и седна зад волана.

— Добре. Дори след като Сибил ми разказа как двамата с Гейдж са се сблъскали... в буквалния смисъл, с дяволско куче. Случило се по пътя от дома на родителите ти към къщата на Кал.

— Да, Гейдж ме осведоми, докато смъквах кожата му на пинбол.

Той сложи кока-колата си в поставката за чаша, отново отхапа от кексчето и след бърза проверка потегли.

— Исках да се кача при теб, защото ми хрумнаха няколко идеи как да подходим днес.

— А аз си помислих, че е защото не издържаш да стоиш далеч от мен.

— Старая се да не реагирам с хормоните си.

— Много жалко.

— Може би, но... Вчера Куин беше толкова изтощена. Надявам се да опитаме двамата с теб и да ѝ спестим още едно подобно изживяване. Целта е да намерим дневниците, ако са в къщата. Ако са там, значи са в настоящето. Ако не, ще трябва отново да разчитаме на Куин. Но...

— Искаш да ѝ спестиш мигрената. Можем да опитаме. Предполагам, че не си ѝ споменала за тази идея.

— Реших, че ако се съгласиш, ще кажем, че ни е хрумнала по пътя. — Лейла му се усмихна. — Ето, работя върху стратегията си. Сънува ли снощи?

— Само теб. Бяхме в кабинета ми и ти беше с оскъдна червена рокля и от онези убийствени сандали с тънки каишки на глезените. Седеше на бюрото ми, с лице към мен. Аз седях на стола. И след като облиза устни, каза: „Готова съм за диктовка, господин О’Дел“.

Тя го изслуша, наклонила глава.

— Току-що съчини това.

Фокс се обърна към нея с ослепителна усмивка.

— Може би, но гарантирам, че тази вечер ще имам такъв сън. Какво ще кажеш да излезем? Знаеш ли за бара отвъд реката? Хубаво място. В събота вечер има жива музика. Канят доста добри музиканти.

— Звучи толкова нормално. Непрекъснато се опитвам да се вкопча в нормалния живот с една ръка, докато с другата се ровя в невъзможното. Просто е...

— Невероятно. Понякога забравям... далеч от Седемте, мога седмици наред да не мисля за това, дори месеци. После нещо ми го напомня. Отново ми се струва нереално. Живея живота си, работя, забавлявам се и, хоп, изведнъж изплува в главата ми. Колкото повече приближава, толкова по-често се сецам. — Пръстите му затанцуваха по волана в ритъма на музиката. — Една вечер в хубав бар с приятна музика е начин да сипомним, че колкото и съдбовно да е, това не е всичко.

— Хитър поглед върху нещата. Не съм сигурна дали ще намеря сили, но бих искала да послушам малко музика отвъд реката. В колко часа?

— Ммм... в девет? Удобно ли е за теб?

— Добре.

Тя си пое дъх, когато свиха по алеята към фермата. Щеше да излезе на среща с мъж, към когото изпитва физическо влечение. Това бе повече от невероятно.

Осъзна, че ѝ се струва грубо натрапничество да влезе в къщата без покана. Фокс бе отраснал в тази къща, вярно, но вече не живееше тук. Опита се да си представи, че влиза в апартамента на родителите си в тяхно отсъствие, съзнателно избирайки момент, когато не са там, и просто не можа.

— Не е редно — каза тя, щом спряха в хола. — Навлизаме в личното им пространство. Разбирам защо предпочитаме да направим това, когато не са у дома, но се чувствам... — „Гузна“ бе точната дума. — Неловко.

— Родителите ми нямат нищо против да влизат хора. Иначе щяха да заключват вратите.

— Все пак...

— Трябва да сме наясно с приоритетите си, Лейла. — Куин разпери ръце. — Причината да сме тук е по-важна от стандартните норми за благоприличие. Вчера отвън стигнах толкова далече. Със сигурност вътре ще открия повече.

— В тази връзка имам идея. Обсъдих я с Лейла, докато пътувахме насам. Ако нямаш нищо против малка намеса, Куин, бих искал първо ние с Лейла да опитаме нещо. Може би ще успеем да визуализираме къде са дневниците, ако са тук, или поне да получим някакво усещане.

— Добро хрумване. Не само защото предпочитам да не се подлагаш отново на това — добави Кал, когато Куин присви очи срещу него. — Може да се окаже сполучливо, а и щом Фокс и Лейла обединят силите си, страничните ефекти няма да са толкова силни.

— А ако не се получи — добави Фокс, — отново ще се включиш ти.

— Добре, разумно е. Повярвайте ми, не очаквам с нетърпение главата ми да експлодира.

— Е, да започваме. Това е най-старата част от къщата. Всъщност тази стая и онези, които се намират точно над нея, са били тук, откакто се помнят всички. Логично е, ако преди е имало колиба или друга къща, да е била на същото място. Вероятно, особено предвид видяното от Куин вчера, част от материалите са били използвани.

— Например за тази камина. — Куин застана до нея, прескочи Лъмп, който вече лежеше пред тлеещия огън, и прокара ръка по камъните. — Страшно ме бива в търсенето на тайници зад тухли и камъни.

— Ако изкъртим мазилката и извадим камъни, без да сме сто процента сигурни, баща ми ще ме убие. Готова ли си? — обърна се Фокс към Лейла.

— Напълно.

— Погледни ме. — Той хвана ръцете ѝ. — Само ме погледни. Не мисли. Представи си. Малката тетрадка, изписаните страници. Мاستилото е избледняло. Представи си почерка. Виждала си го в другите дневници.

Очите му изглеждаха толкова дълбоки. Този цвят на старо злато бе така примамлив. Нямаше гладки ръце на адвокат, на човек, който

носи куфарче и работи на бюро. Издаваха трудолюбие, сила и сръчност. Ухаеше на дъжд.

Навярно щеше да има вкуса на кексчето.

Желаеше я. Представяше си, че я докосва, че плъзга длани по голата ѝ кожа, по гърдите и корема ѝ. Че я докосва там с устни, с език, че вкухва от топлината на тялото ѝ...

В леглото, където бяхме само двамата.

Лейла затаи дъх и залитна назад. Гласът му бе прозвучал ясно в съзнанието ѝ.

— Какво видя? — попита Кал. — Видя ли го?

Все още вгледан в очите на Лейла, Фокс поклати глава.

— Първо трябваше да отстраним нещо. Още веднъж? — каза той на Лейла. — Отвори съзнанието си.

Кожата ѝ изгаряше, отвътре и отвън, но кимна. Тя напрегна волята си да остави настрана своите и неговите пориви.

Всичко се сви в една-единствена малка точка. В нея чуваше обърканите мисли на приятелите си, като приглушено бърборене на светско парти. Имаше загриженост, съмнение, очакване, объркани чувства. Остави и тях настрана.

Дневникът се появи в съзнанието ѝ. Кожена подвързия, изсъхнала с годините. Пожълтели страници и бледо мастило.

Докато навън се спуска мрак, аз копнея за своята любов.

— Не е тук. — Фокс заговори пръв, докато връзката между него и Лейла постепенно отслабваше. — Не е в тази стая.

— Не е.

— Тогава трябва аз да пробвам отново. — Куин изправи гръб. — Мога да се опитам да проследя нейния път и на дневника. Да видя как го е прибрала, когато е събирала багажа си, може би, за да го отнесе в родния си дом в града. Старата библиотека.

— Не, няма дневници нито в библиотеката — бавно каза Лейла, — нито в тази стая.

— Но са някъде тук — довърши Фокс. — Беше твърде ясно. Със сигурност са тук.

Гейдж потропа с крак по пода.

— Може да са отдолу. Може би ги е скрила под дъските на пода, ако е имало дъски.

— Или ги е заровила — продължи Сибил.

— Ако са под къщата, всичко отива по дяволите — изтъкна Гейдж. — Щом Брайън ще се разсърди заради няколко извадени камъка от камината, просто ще обезумее, ако решим да повдигнем проклетите дъски и да копаем под тях за някакви дневници.

— Не се отнасяш с подобаващо уважение към дневниците — изтъкна Сибил, — но си прав за първата част.

— Трябва да опитаме отново. Нека се местим от стая в стая — предложи Лейла. — Избата? Има ли изба? Ако ги е заровила, оттам ще получим по-силен сигнал. Защото не вярвам да са недостъпни. Джайлс ѝ е казал какво ще се случи, казал ѝ е за нас... за теб.

— Вероятно ги е скрила, за да не бъдат изгубени или унищожени. — Кал закрачи, докато размишляваше. — Или открити твърде скоро от не когото трябва. Но е искала ние да ги намерим. Дори само от сантименталност.

— Съгласна съм с това. Зная какво почувствах в нея. Обичала е Джайлс. Обичала е синовете си. И с цялото си същество се е надявала онези, които дойдат след тях, да успеят. Ние сме шансът ѝ отново да бъде с Джайлс, да го освободи.

— Да излезем навън. Да, има изба — каза Фокс на Лейла. — Но отвън ще можем да се съсредоточим върху цялата къща. И върху колибата, която най-вероятно е била тук по времето на Ан. Да опитаме с нея.

Както бе очаквал, дъждът продължаваше, слаб и ситен. Затвори кучетата вътре при Лъмп, за да не пречат, и последва другите навън в упорития ръмеж.

— Преди да започнем... сетих се за нещо. Хрумна ми там, вътре. Във връзка със сигнала на Батман.

— С кое? — прекъсна го Куин.

— Система за сигнализация — обясни Фокс. — Ще мога да доловя сигнал сред гъмжилото от мисли навсякъде. Нещо като настройване на радио. Ако насочите мисъл към мен, ще мога да я уловя. Ако аз насоча към някого от вас, вие също. Не е зле да го изпробваме няколко пъти, но ще действа по-бързо от телефонна връзка.

— Телепатична сигнална система. — Сибил намести черната си кръгла шапка. — Неограничен брой минути и по-малък риск от загуба на обхват. Харесва ми.

— А ако ти си в беда?

Под тънкото яке Лейла носеше дреха с качулка в цвят на орхидея. Повдигна качулката над главата си, докато вървяха през двора.

— Тогава ще изпратя сигнал до Кал или Гейдж. Правили сме го и преди през Седемте. Или до теб — добави той, — когато станеш по-уверена в способностите си. Играехме в колибата. Помните ли? — извика Фокс на Кал и Гейдж. — Използвахме я като форт, въпреки че не я наричахме така. Семейство Бари-О'Дел не биха одобрили подобен военен термин. Затова беше сборен пункт на клуба ни.

— Избили сме хиляди оттам. — Гейдж се спря и пъхна ръце в джобовете си. — Умирали сме милиони пъти.

— Там съставихме плана за похода до Свещения камък за рождения си ден. — Кал замълча за миг. — Помните ли? Аз бях забравил. Хрумна ни няколко седмици по-рано.

— Гейдж даде идеята.

— Да, аз съм главният виновник.

— Бяхме... нека помисля... Училището бе свършило току-що. Беше първият ни цял свободен ден и мама ми позволи да остана навън до вечерта.

— Нямахме никакви задължения — продължи Фокс. — Сега си спомням. Бях получил ден почивка от работата във фермата. Първият ден от ваканцията. Играехме в колибата.

— На полицаи от отдела за борба с порока срещу наркобарони — добави Гейдж.

— Малко разнообразие от каубоите и индианците — отбеляза Сибил.

— Дете на хипита не би играло на алчни нашественици срещу невинни мирни хора. Ако беше чула лекция на Джоан Бари по тази тема, и ти нямаше да играеш. — При този спомен върху устните на Гейдж заигра лека усмивка. — Чувствахме се толкова въодушевени. До септември имаше цяла вечност. Всичко беше горещо и слънчево, зелено и синьо. Не исках да свършва, помня това. Да, аз дадох идеята. Голямо приключение, пълна свобода.

— И всички я прегърнахме — напомни му Кал. — Уговорихме се за всичко точно там. — Посочи към обраслите с влачеци растения каменни стени. — Проклет да бъда, ако е съвпадение.

За миг останаха неподвижни един до друг. Потънали в спомени, предположи Лейла. Трима мъже на еднаква възраст, родени на едно и също място. Гейдж — с черното си кожено яке, Кал — с анорак и бейзболна шапка, Фокс — с памучния си пуловер с качулка. Странно, помисли си тя, как нещо толкова обикновено, като избора на облекло, разкриваше индивидуалността на всеки от тях, докато държанието им говореше за пълно единение.

— Лейла... — Фокс ѝ подаде ръка. Нейните бяха влажни и студени. По миглите ѝ проблясваха капки дъжд. Дори без физически допир, вълнението и нетърпението ѝ заструиха към него. — Изчакай образът да се появи — продължи той. — Не се напрегай, не се стреми към нищо. Отпусни се, погледни ме.

— Трудно ми е да съчетая двете неща.

Усмивката му издаваше искрено мъжко задоволство.

— После ще видим какво можем да направим по въпроса. Сега просто извикай дневника в съзнанието си. Само него. Хайде.

Той бе и мост, и опора. След миг щеше да осъзнае, че е способен да я разбере напълно, и да ѝ предложи и двете. Когато премина по моста, беше до нея. Тя усещаше дъжда по лицето си, земята под краката си, мириса на пръстта, на мократа трева, дори на влажните камъни. Долавяше бръмчене, приглушено и непрестанно. С удивление се досети, че чува как растат тревите, цветята, листата. Всичко се приближаваше към пролетта и слънчевите дни. Към зеленината.

До нея достигна лек полъх от крилете на птица, прелетяла наблизко, и драскане с нокти, когато някъде сред клоните се шумюгна катеричка.

С изумление осъзна, че е част от всичко това и винаги е била. И винаги ще бъде. От всичко, което расте, диша, живее и умира.

Вдъхваше от уханието на земя, на дим, влага и плът. Чуваше дъжда да шепне като въздишка и облаците бавно да се плъзгат над нея.

Плъзна се по моста, като тях.

Болката бе внезапна и остра, като раздиращ вик дълбоко в нея. Прониза главата ѝ, корема ѝ, сърцето ѝ. Когато извика, зърна дневника... само за миг. После проблясъкът изчезна, както и болката, и се почувства слаба и замаяна.

— Съжалявам. Загубих го.

Олюля се и ръцете на Гейдж я прихванаха под мишниците.

— Спокойно, скъпа. Няма страшно. Сибил...

— Да, ще я задържа. Облегни се на мен за минута. Изглеждаш изтощена.

— Чувах движението на облаците, растежа на цветята и тревите. Шума на стръковете, които пробиват пръстта. Господи, чувствам се...

— Като дрогирана? — предположи Куин. — Сякаш си се надрусала.

— Почти. Ооо! Фокс, а ти...

Замълча, когато погледът ѝ се проясни. Той стоеше на колене върху мокрия чакъл и приятелите му бяха приклекли от двете му страни. Пуловерът му бе изцапан с кръв.

— Господи, какво стана? — Лейла инстинктивно насочи мисълта си към него, но срещна непроницаема стена. Залитна и застана на четири крака пред него. — Пострадал си. От носа ти тече кръв.

— Не за първи път. По дяволите, скапаният пуловер беше изпран. Отдръпни се. Трябва ми малко място.

Извади от джоба си кърпа и я притисна към носа си, докато сядаше на пети.

— Да го заведем вътре — каза Куин, но Фокс поклати глава, а после повдигна свободната си ръка и я подпря, сякаш имаше опасност да се откачи от раменете му.

— Нужна ми е само минута.

— Кал, донеси вода. Да опитаме с номера на майка ти, Фокс. — Сибил се приближи зад него. — Само дишай. — Тя напипа точката и я притисна. — Да попитам ли за бременност?

— Не е време за шеги. Леко ми се гади.

— Защо се чувства по-зле, отколкото беше Куин? — попита Лейла. — Би трябвало да е по-леко, щом бяхме свързани, а той е по-зле. Ти знаеш. — Стрелна Гейдж с поглед. — Защо?

— Доколкото познавам О'Дел, сигурно е застанал пред теб, за да поеме цялата сила на удара. А поради връзката между вас ударът е бил адски силен.

— Така ли? — Обзета от ярост, Лейла се обърна към Фокс. — Аз слушам облаците, а ти понасяш ритник в лицето.

— Твоето е по-красиво. Относително. Замълчи за минута. Имай милост към пострадалите.

— Никога вече не го прави. Погледни ме и ме чуй. Никога вече. Или ще обещаеш, или моето участие приключва.

— Не обичам ултиматуми. — В премрежените му от болка очи проблесна гняв. — Всъщност ме вбесяват.

— А знаеш ли мен какво ме вбесява? Недоверието ти, че мога да понеса своя дял.

— Няма нищо общо с доверие или нечий дял. Благодаря, Сибил, сега е по-добре. — Фокс внимателно се изправи, взе водата, която Кал му подаде, и я изпи на един дъх. — Увити са в дебел плат, зад южната стена. Не можах да видя колко са. Два, може би три. Знаеш къде са инструментите, Кал. Идвам след минута да помогна.

Фокс успя да стигне до къщата, до банята зад кухнята, преди да повърне като след двудневен запой. С разбунтуван стомах и мъчителен световъртеж изми лицето и устата си. Остана подпрян на мивката, докато възстанови дишането си.

Когато излезе, Лейла стоеше в кухнята.

— Не сме приключили.

— Искаш кавга? Ще се караме по-късно. Сега имам по-важна работа.

— Няма да правя нищо повече, докато не ми дадеш дума, че никога вече няма да поемеш целия удар вместо мен.

— Не мога. Давам дума само когато съм сигурен, че мога да удържа на нея. — Обърна се и започна да рови в шкафове. — В тази къща няма друго, освен билкови боклуци за профилактика. Защо не се намира дори едно скапано обезболяващо хапче?

— Нямах право...

— Заведи дело срещу мен. Познавам добри адвокати. Правим каквото можем, Лейла. Така стоят нещата. Така съм устроен. Поех риска, защото знаех, че си струва. Направих го заради теб, заради всички нас. Не бих допуснал да пострадаш, ако мога да го спра, и не очаквай да обещаая, че и занапред няма да правя всичко възможно, за да те предпазя.

— Ако мислиш, че съм по-слаба и безполезна, защото съм жена...

Лицето му изглеждаше бледо като платно, когато се обърна към нея. Дори гневът не върна руменината му.

— За бога, не развявай феминистки знамена. Да не си влязла в заговор с майка ми? Полът ти няма нищо общо... освен факта, че все повече хлътвам по теб, което не би се случило, ако беше мъж. Оцелях. Имам главоболие, от носа ми тече кръв и закуската ми отиде в канала... както и вечерята, и може би няколко вътрешни органа. Но освен че за мой ужас тук няма дори един аспириин и кутия кока-кола, добре съм. Щом искаш да се сърдиш, сърди се. Но нека поне имаш повод.

Докато той потъркваше чело с два пръста, Лейла отвори чантата си, оставена на масата в кухнята, извади малка кутийка с лунен сърп на капака и му подаде две таблетки.

— Заповядай.

— Слава богу. Не се скъпи. Дай ми още две.

— Все още съм ядосана, с или без повод. — Тя извади още две таблетки и потрепери, когато Фокс глътна цялата шепа на сухо. — Но ще продължа да помагам, защото съм част от екипа. Нека първо изтъкна нещо. Щом си хлътнал по мен, представи си как се почувствах, когато те видях на земята да се превиваш от болка, целия в кръв. Има много неща, които могат да накарат човек да страда. Помисли върху това.

Когато Лейла тръгна с енергична походка към вратата, той остана на мястото си. Вероятно тя имаше право, но бе твърде изтощен, за да мисли. Вместо това извади каната със студения чай на майка си от хладилника и изпи чаша, за да разсее неприятния вкус и паренето в гърлото си.

Все още замаян, остави къртенето на Гейдж и Кал. Нямахше начин, трябваше да каже на родителите си. Особено ако не успееш да поставят камъка обратно така, та да не личи, че е бил ваден.

Не, реши той, трябваше да им каже, за да не се чувства виновен.

Със сигурност щяха да разберат, много по-добре от своенравната брюнетка, защо е предпочел да стори това в тяхно отсъствие. Навярно нямахше да им хареса, но нямахше да трият сол на главата му за липса на доверие.

— Внимавайте да не го одраскате.

— Това е някакъв скапан камък, О'Дел. — Гейдж шеговито допря чука до главата на къртача. — Не е диамант.

— Тези ги разправяй на родителите ми — промърмори Фокс и застана до тях с ръце в джобовете.

— Дано си сигурен, че е точно този. — Кал удари от другата страна. — Иначе ще одраскаме доста повече.

— Този е. Стената е дебела, затова все още се крепи. Или е бил разклатен, или тя го е разместила. Миналото е твоята област.

Мокър, с ожулени кокалчета, Кал нанесе нов удар. До следващия драскотините на кокалчетата му изчезнаха, но все още бе прогизнал до кости.

— Излиза.

Двамата с Гейдж издърпаха камъка, а Фокс с ужас си представяше как къщата рухва като творение от детски конструктор.

— Проклетникът тежи цял тон — промърмори Гейдж. — Като скала. Пази пръстите си.

Той изруга, когато неволно притисна своите пръсти между съседните камъни и остави извадения да падне на земята. Седна назад и засмука наранената си ръка, а Кал посегна към отвора и извади пакета.

— Мамка му! Ето го. Точка за О'Дел.

После внимателно и приведен, за да запази съдържанието от дъжда, разви плата.

— Не ги отваряй — предупреди го Куин. — Твърде влажно е, мастилото може да се разтече. Дневниците на Ан Хокинс. Открихме ги.

— Ще ги отнесем у дома. Ще свалим тези мокри дрехи, а после...

Експлозия разтърси земята. Тласна Фокс назад към каменния зид и хълбокът и рамото му поеха удара. В главата му все още отекваше тътен, когато се обърна и видя къщата, обгърната от пламъци. Издигаха се до покрива, пропълзяваха през счупените прозорци и оставяха зад себе си грозна диря от черен дим. Той побягна към дома си през опустошителната огнена стена.

Когато Гейдж го сграбчи, Фокс рязко се обърна и замахна, заслепен от ярост.

— Кучетата са вътре. По дяволите! Опомни се. — Гейдж надвика бумтенето на пламъците. — Истина ли е? Ела на себе си, Фокс. Истина ли е?

Фокс усещаше топлината. Би се заклек, че я усеща, и очите му пареха от дима, който нахлу в гърлото му, когато опита да си поеме дъх. Трябваше да се пребори с видението на дома си, обхванат от пожар, и мисълта, че трите безпомощни кучета са затворени вътре.

Вкопчи се в рамото на Гейдж за опора, а после и в ръката на Кал, и с помощта на приятелите си се изправи. Останаха свързани за миг и този миг бе достатъчен.

— Измама е. Мамка му! Поредната измама. — Чу накъсаната въздишка на Кал. — Лъмп е добре. Кучетата са в безопасност. Просто нов опит за сплашване.

Огънят затрепери и утихна и старата къща отново стоеше непокътната под несекващия ситен дъжд.

Фокс въздъхна на свой ред.

— Извинявай за юмука в лицето — каза той на Гейдж.

— Удряш като момиче.

— Устната ти кърви.

Гейдж изтри кръвта и се усмихна.

— Не за дълго.

Кал тръгна към къщата, отвори вратата и пусна кучетата навън. После просто седна на задната тераса, прегърнал Лъмп.

— Не очаквах да дойде у дома. — Фокс го настигна и сложи ръка на парапета, при чието поставяне бе помагал. — Никога не е прониквало тук или у Кал. При семействата ни.

— Сега нещата са различни. — Сибил приклекна и потърка козината на другите две кучета, които въртяха опашки. — Тези създания не са изплашени. За тях нищо не се е случило. Само за нас.

— А ако родителите ми бяха тук?

— И те нямаше да усетят. — Куин седна до Кал. — Колко пъти вие тримата сте виждали неща, невидими за другите?

— Понякога са истински — изтъкна Фокс.

— Това не беше. Просто иска да ни разтърси и сплаши. Да... Господи, дневниците!

— У мен са. — Фокс се обърна и видя Лейла да стои в дъжда, притиснала вързопа с дневниците към гърдите си. — То искаше да те нарани. Не усети ли? Защото ти ги намери. Не почувства ли омразата?

Обзет от паника, Фокс не бе почувствал нищо... сега осъзна грешката си.

— Е, точка и за него. — Приближи се към Лейла и повдигна падналата ѝ качулка. — Но все още водим по точки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В хола на Кал имаше кафе за желаещите и силен огън в камината да стопли премръзналите. Намериха се достатъчно сухи дрехи, въпреки че Лейла предполагаше колко стилно изглежда с мъжки бермуди, чието дъно виси до коленете ѝ, и риза с няколко размера по-голяма от нейния. Но Сибил първа бе грабнала резервните дънки на Куин, оставени у Кал за всеки случай, и Лейла нямаше откъде да изпроси нещо по-добро.

Докато центрофугата въртеше, тя доля кафето си и затътри крака от кухнята с огромни вълнени чорапи.

— Хубав тоалет — отбеляза Фокс от прага.

— Нова модна тенденция. — Лейла се обърна с лице към него. Дрехите на Кал му стояха далеч по-добре, отколкото на нея. — Добре ли си вече?

— Да. — Той си взе кока-кола от хладилника. — Ще те помоля за малко да забравиш, че си ми сърдита. После ще поговорим, ако е нужно.

— Това е проблемът, нали? Човешките чувства, реакции, взаимоотношения. Те пречат и усложняват нещата.

— Навярно. Не можем да сторим много по този въпрос. Ако престанем да бъдем хора, то ще победи.

— Какво ли щеше да стане, ако Гейдж не те бе спрял, ако беше влязъл в къщата?

— Не зная.

— Знаеш, можеш да предположиш. Ето какво предпочитам аз. В онзи момент огънят беше реалност за теб, ти вярваше, че е истински. Усещаше топлината, дима... И ако се бе хвърлил в него, колкото и бързо да заздравяват раните ти, можеше да умреш, защото вярваше.

— Допуснах онова копеле да ме подмами. Моя грешка.

— Не в това е въпросът. Можеше да те убие. Никога преди не ми е хрумвало. Можеше да използва съзнанието ти, за да отнеме живота ти.

— Значи трябва да бъдем по-умни. — Фокс сви рамене, но това бе реакция на раздразнение, която ѝ разкри, че той все още таи в себе си гняв. — Днес се подведох, защото никога по-рано не се бе случвало нищо във фермата или у родителите на Кал. Бяха защитени зони. Безопасни. Затова просто не се замислих, реагирах импулсивно, което никога не е разумно.

— Ако беше истински, щеше да влезеш. Да рискуваш живота си заради три кучета. Не зная какво да мисля за теб — каза тя след миг. — Не зная какво да чувствам. Сега ще забравя за това, както и че съм ти сърдита, и ще поумувам по-късно.

— Извинявайте. — Куин стоеше на прага на трапезарията. — Готови сме там, вътре.

— Идваме.

Лейла излезе. Фокс я последва след няколко секунди.

— Да се залавяме за работа. — Куин се настани до Кал на масата. Погледна към Сибил, която бе взела бележника си, готова да записва мисли и впечатления. — Е, на кого се пада честта?

Останалите мълчаливо стояха с погледи, приковани в пакета на масата.

— О, за бога, това е глупаво. — Куин взе тетрадките, внимателно отстранявайки плата. — Дори ако имаме предвид, че са били защитени, изглеждат дяволски добре запазени.

— При тези обстоятелства можем да предположим, че е притежавала известна магическа сила и познание — изтъкна Сибил. — Вземи един и прочети някоя от бележките на глас.

— Добре, ето.

Тетрадките бяха три, Куин взе най-горната и отвори на първата бележка. Мастилото бе избледняло, но се четеше, вече познатият почерк бе старателен и ясен.

„Чуствам се длъжна да оставя сведение за онова, което се е случило, случва се и ще се случи. Аз съм Ан. Баща ми Джонатан Хокинс доведе майка ми, сестра ми, брат ми и мен на това място, което наричаме Холоу. За него то е нов свят, където според него ще бъдем щастливи. И има право. Местността е зелена, дива и спокойна. Двамата

с чичо ми разчистиха земя за къщи и ниви. През пролетта водата е студена и бистра. Дойдоха и други, тогава Холоу стана Хокинс Холоу. Баща ми построи малка, хубава каменна къща, в която живеем спокойно.

Има работа, както би трябвало да бъде, за прехрана и изграждане, с усилията на ума и ръцете. Заселниците построиха параклис за богослужения. Присъствам на службите, както подобава. Но не намирам Бога там. Намерих го в гората. Там се чувствам спокойна. Там срещнах Джайлс за първи път.

Може би любовта не идва изведнъж, а живот след живот. Затова ли мигновено я познах? Затова ли бях толкова сигурна в чувствата си, и в съзнанието си се виждах живот след живот с онзи мъж, който живееше сам в каменна къщурка сред зелената сенчеста гора, до каменния олтар?

Той ме чакаше. Знаех и това. Чакаше да дойда при него, да го видя, да го позная. Когато се срещнахме, разговаряхме за прости, обикновени неща. За слънцето и дивите плодове, които берях, за баща ми, за кожата, които Джайлс обработваше.

Не разговаряхме за богове и демони, за магии и съдба, не и тогава. Това щеше да дойде по-късно.

Бродех из гората и отивах до каменната къщурка и олтара при всяка възможност. Той винаги ме чакаше. И така любовта, оцеляла живот след живот, разцъфтя отново, в зелената гора, тайно. Отново му принадлежах, както е било винаги и както винаги ще бъде.“

Куин замълча и въздъхна.

— Това е първата бележка. Прекрасна е.

— Красивите думи не са оръжие — отбеляза Гейдж. — Не дават отговори.

— Не съм съгласна — възрази Сибил. — Мисля, че Ан заслужава да прочетем думите ѝ така, както ги е написала. Живот след живот — продължи тя, потупвайки по бележника си. — Очевидно тя е

разбирала, че двамата с Дент са преродилият се магьосник и неговата спътница. За пореден път. Той търпеливо е изчакал тя да го приеме. Не е започнал прибързано: „Хей, знаеш ли какво, писано е ние с теб да си легнем заедно. Ще надуеш корема с тризнаци, ще се сблъскаме с голямо зло, а след няколкостотин години нашите потомци ще водят съдбовна битка“.

— Господи, ако някой мъж ми излезе с подобен номер, след миг ще ме види гола. — Куин плъзна пръст по страницата. — Присъединявам се към Сиб. Всяка дума е ценна, защото е написана от нея. Трудно е да проявим търпение, но няма смисъл да бързаме, за да стигнем час по-скоро до някаква формула за унищожаване на демона.

Лейла поклати глава в знак на съгласие.

— Да продължа ли по-нататък?

— Мисля, че трябва да проследим развоя на събитията от нейната гледна точка. — Фокс погледна Гейдж и Кал. — Продължавай, Куин.

Куин зачете за любов, смяна на сезоните, всекидневни грижи и мигове на спокойствие. Ан пишеше за смърт, за живот, за нови лица. Пишеше за хората, дошли в каменната къща да потърсят лек. Пишеше за първата целувка край потока, в който водата проблясвала на слънцето. Пишеше как седяла с Джайлс в каменната къща, пред изпълнено с червеникавозлатисти пламъци огнище, и слушала разказите му за онова, което е било преди.

„Казваше ми, че светът е стар, по-стар, отколкото мислят хората. Не е както са ни учили, не е както проповядва религията на баща ми и майка ми. Или поне това не е цялата истина. Защото, казваше той, в стари, стари времена, преди човешкия свят, имало други. Светове на други същества, тъмни и светли. Те сами направили избора да бъдат такива, защото всички имат свободата да избират. Онези, които избрали светлината, били наречени богове, а тъмните — демони.

Имало смърт и кръв, битки и войни. Мнозина и от двете страни загинали, когато се появил човекът. Човешкият род щял да се разпространи по света, да

властва над него и да се подчинява на неговите закони. Наближавало време, казваше той, когато щяло да е времето на човека. Демоните мразели хората повече, отколкото мразели боговете. Презирали ги и им завиждали за сърцата и умовете им, за уязвимите тела, копнежите и слабостите им. Човекът се превърнал в плячка за демоните, които оцелели. А оцелелите богове станали негови закрилници. Разиграли се безброй битки, докато останали само двама — едно светло и едно тъмно създание. Един демон и един закрилник. Светлият преследвал тъмния по света, но демонът бил хитър и лукав. В последната битка закрилникът бил смъртоносно ранен и обречен. Тогава до умирация бог дошло малко момче, с невинно и чисто сърце. Преди да умре, той му предал своята сила и бreme. И така, един смъртен, дарен със силата на боговете, станал неин пазител. Момчето се превърнало в мъж, който обикнал жена с магически способности, и създали син. При смъртта си пазителят предал силата и бremето на сина си и това се повторило безброй пъти през годините. Живот след живот, до този ден, до това място. Сега е нашият ред, казваше той.

Знаех, че говори истината, защото я виждах в огъня, докато я изричаше. Тогава разбрах сънищата, които ме спохождаха, откакто се помня, а не дръзвах да споделя с никого. Там, на светлината на огъня, аз му се врекох във вярност. Там, на светлината на огъня, му се отдадох. Нямах да се върна в бащиния си дом, щях да остана да живея с любимия си в гората, в каменната къщичка до олтара, който Джайлс наричаше Свещения камък.“

Куин се облегна назад.

— Съжалявам, очите ми се замъгляват.

— Достатъчно засега. — Кал ѝ подаде чашата вода, която бе налял. — Твърде много е.

— Връзва се с някои версии на легендата, на които попаднахме.

— Сибил се раздвижи, преглеждайки записките си. — Битките,

предаването на силата... Моето тълкувание е, че има само един жив демон. Не съм сигурна дали напълно да приема това, малко съм суеверна. Но може да се каже, че е единственият, за когото се знае, че броди по земята на свобода, поне на всеки седем години. Защо не е обладал друга смъртна преди Хестър Дийл? Любопитно, нали?

— Може би не е успявал да го вдигне — отвърна Гейдж и леко се усмихна.

— Не мисля, че си твърде далеч от истината. Колкото и цинично да звучи, теорията ти е правдоподобна. — Сибил повдигна пръст. — Може би демоните не са били способни на съвкупление със смъртни жени, включително и той. Но както Джайлс очевидно е открил начин да го държи в плен, поне за известно време, навярно и демона е намерил начин да създава поколение. Всяка от страните еволюира, така да се каже. Както живите същества.

— Добра теория — съгласи се Фокс. — Може би преди Хестър той е бил стерилен. Или жените, които е обладал, не са износвали плода до термин, поради една или друга причина. Трябва да си починем. Куин четете от два часа и не зная за вас, но аз имам нужда от малко гориво.

— Не гледай мен — решително каза Сибил. — Аз готвих миналия път.

— Аз ще сготвя. — Лейла се изправи. — Мога ли да претършувам кухнята, Кал, докато измисля нещо?

— Действай.

Тя стоеше приведена, с глава в хладилника, когато Фокс влезе след нея. Щом на един мъж можеше да му хрумне, че задникът на една жена изглежда секси с широки, провиснали бермуди, това несъмнено означаваше, че е загазил, реши той.

— Помислих си, че мога да ти помогна.

Тя се обърна към него с пакет нарязано американско сирене, голямо парче бекон и два домата в ръце.

— Сетих се за тостери със сирене, бекон и домати. Може би и бърза салата със спагети, ако се намират продукти, с които да я забъркам. Ще се справя сама.

— Значи искаш да се разкарам.

— Не. — Лейла стовари продуктите върху плота. — Не съм сърдита. Имам твърде много грижи, за да мисля за това. Можеш да

провериш дали дрехите са изсъхнали, и да се измъкна от тези панталони и да заприличам на себе си.

— Разбира се. Но и така изглеждаш добре.

— Не.

— Защото не се виждаш отстрани. — Преценявайки настроението ѝ, той направи крачка напред. — Мога да режа домати на тънки резени. Всъщност това е едно от най-забележителните ми умения. И още нещо. — Продължи бавно да пристъпва срещу нея, докато гърбът ѝ докосна плота и тя се подпря с две ръце на него. — Зная къде Кал държи спагетите.

— Коего те прави незаменим в кухнята.

— Не, надявам се. Лейла... — Фокс не сваляше очи от лицето ѝ. — Няма да ти казвам какво да мислиш или чувстваш или кога да извадиш тези мисли и чувства от сандъка, в който ги държиш заключени. Но мисля за теб. Имам чувства към теб. За разлика от рязането на домати прикриването на мисли и чувства не е сред забележителните ми умения.

— Страхувам се от теб.

Лицето му застина от внезапен и разтърсващ шок.

— Какво? От мен? Никой не се страхува от мен.

— Определено не е вярно. Заместник-шерифът Напър се бои от теб. Това е една от причините да те тормози. Но говоря за нещо различно. Аз се страхувам, защото ме караш да изпитвам чувства и да искам неща, за които не зная дали съм готова. Може би щеше да е по-лесно, ако ме притискаше, ако бързаше да ме грабнеш и отнесеш, защото тогава нямаше да нося отговорност за избора си.

— Бих могъл да опитам.

— Няма да го направиш. Не си устроен така. Любовните връзки са партньорства, сексът е акт на взаимно съгласие. Така си възпитаван, откакто се помниш, такъв си. И това е едно от нещата, които ме привличат и същевременно правят положението по-трудно.

Сложи ръка на гърдите му и леко го побутна. Когато Фокс се отдръпна назад, тя се усмихна на инстинктивната му реакция, която потвърди думите ѝ.

— Страхувам се от теб — продължи Лейла, — защото си готов да се втурнеш в горяща сграда, за да спасиш куче. Защото пожела да поемеш моя дял от болката и травмата. Беше прав. Такава е природата

ти. Не постъпи така само заради мен. Би сторил същото и за Кал или Гейдж, Куин или Сибил. Ти си пълна загадка. Страхувам се от това, което си, защото никога не съм познавала човек като теб. И се страхувам, че ще се предам на изкушението, а после ще те загубя, именно защото си такъв, какъвто си.

— Не предполагам, че съм толкова страшен.

Тя се обърна, взе един нож и го сложи върху дъската за рязане.

— Нарези домати.

После отвори шкафа и сама намери спагетите. Докато търсеше за тиган, телефонът на Фокс звънна. Той се взря в дисплея.

— Здравей, мамо. Да. Така ли? — Фокс остави ножа и се облегна на плота. — Кога? Сериозно? Разбира се, разбира се. — Отмести телефона и прошепна на Лейла: — Сестра ми и партньорката ѝ ще дойдат тези дни. Какво? — продължи Фокс телефонния разговор. — Не, няма проблем. А, слушай, докато си на линия... Днес бяхме във фермата, аз и останалите. Рано сутринта. Стана нещо...

Замълча и се оттегли в съседната стая.

Лейла се усмихна, докато слушаше приглушения му глас. „Да, такъв е по природа“, помисли си тя, наливайки вода за спагетите. Можеше да хукне да спасява кучета. И да обяснява на мама или татко защо е изкъртил камък от старата постройка в двора им.

Нищо чудно, че почти бе влюбена в него.

Дъждът продължи и през влажния навъсен следобед. Нахраниха се, преди по общо съгласие да се прехвърлят в хола, където Куин продължи да чете до камината.

Лейла почти се унесе, заслушана в ромона на дъжда, пращането на цепениците в огъня, гласа на Куин, която изричаше думите на Ан. Седеше сгъшена в креслото си, вече облечена със своите затоплени дрехи, и отпиваше чай, а Фокс и Лъмپ лежаха изтегнати на пода до нея.

Ако можеше да направи снимка, щяха да изглеждат просто като приятелска компания на топло в дъждовен ден, в хладния прозорец между зимата и пролетта. Куин — с книгата в ръце, Кал — до нея на дивана. Сибил се бе свила на кълбо като мързелива котка в другия край, а Гейдж се протягаше на стола си и пиеше поредната чаша кафе.

Но когато Лейла се вслуша в думите, картината пред очите ѝ се промени. Видя друга млада жена да стъкмя огън в огнище, с разпилени

по гърба златисти коси. Почувства болката в сърце, престанало да бие преди векове.

Очаквам дете. Това ме изпълва с толкова радост и толкова мъка.

„Радост заради новия живот, който е носела в себе си, помисли си Лейла. Мъка, защото зачеването на този живот е било знак за приближаващия край на времето ѝ с Джайлс.“ Представи си как Ан приготвя вечеря, носи вода от потока, пише първия дневник с подвързия, която Джайлс е ушил от кожа, обработена от самия него. Пишеше за обикновени неща, за обикновени дни. Страница след страница — прости човешки преживявания.

— Дотук съм — провлачено каза Куин. — Някой друг може да продължи, но истината е, че умът ми отчаяно се нуждае от почивка. Не бих издържала дори да слушам как някой чете.

Кал разтри раменете ѝ и тя се протегна с очевидно облекчение.

— Ако се опитваме да поемем твърде много наведнъж, може би нещо ще ни убегне.

— Тази част е пълна с всекидневни подробности. — Сибил раздвижи ръката, с която пишеше. — Той я обучава, показва ѝ прости магии. Билки, свещи, използване на собствената ѝ сила. Жадно е поглъщала всичко. Изглежда очевидно, че не е искал да я остави без оръжия, без защита.

— Животът на първите заселници е бил тежък — отбеляза Фокс.

— Мисля, че животът е бил най-важното — добави Лейла. — Обикновеният живот. Всички чувстваме това, както неведнъж сме споменавали. Обикновените неща, заради тях водим тази битка. Мисля, че е пишела за тях толкова често, защото го е осъзнавала. Или е чувствала нужда да си го напомня, за да може да се изправи срещу онова, което я очаква.

— Прочетохме почти половината от първия дневник. — Куин отбеляза страницата, преди да го затвори. — До тук не е споменала какво точно я очаква. Или все още не ѝ е разкрил, или не е искала да пише. — Куин широко се прозина. — Гласувам да се приберем по домовете си и да подремнем.

— Те могат да си тръгнат. — Кал се наведе и потърка нос в шията ѝ. — Ние ще подремнем тук.

— Глупав евфемизъм за секс в дъждовен ден, а и вие правите предостатъчно секс. — Сибил измъкна крака си и леко срита Кал. — Другата възможност е някаква форма на забавление. Без покер — каза тя, преди Гейдж да проговори.

— Сексът и покерът са двете най-висши форми на забавление — отбеляза той.

— Аз нямам нищо против която и да е от тях, но трябва да има нещо, което група млади, привлекателни хора да могат да правят тук. Не искам да обидя „Боул-а-Рама“, Кал, но сигурно има друго място, където може да се намери алкохол и може би музика и вредна храна.

— Всъщност... О! — Лейла се озъби срещу Фокс, когато той я щипна по крака. — Всъщност — започна тя отново — Фокс спомена за заведение, което ми се струва подходящо. Бар отвъд реката с жива музика в събота вечер.

— Значи отиваме там. — Сибил скочи на крака. — Кой ще се жертва да шофира? Номинирам Куин от наша страна.

— Втори глас за нея — обади се Лейла.

— Ооо!

— Ти получаваш секс — напомни ѝ Сибил. — Възражения не се приемат.

— Гейдж.

Фокс имитира пистолет с палеца и показалеца си.

— Както винаги — каза Гейдж.

Въпреки бързо постигнатото съгласие бяха нужни тридесет минути за жизненоважни неща като грим и прически. После възникна спор кой при кого да се вози, усложнен от факта, че Кал упорито отказа да остави Лъмپ без надзор.

— Онова същество нападна кучето ми веднъж, може да го нападне отново. Където и да отида, Лъмп идва с мен. Освен това ще пътувам с половинката си.

Наложи се Фокс да се натъпче в пикапа на Кал с Гейдж зад волана и Лъмп отзад.

— Защо не може да се вози по средата? — попита Фокс.

— Защото ще ме олигави, ще се разхвърчат косми и ще мириша на куче.

— Аз нямам нищо против.

— Твой проблем, синко. — Гейдж хвърли поглед към него. — Има за какво да се тревожиш, защото на хубавата брюнетка едва ли ще ѝ бъде приятно да я прегръщаш, целият в кучешки лиги и ухаещ на одеколон „Лъмп“.

— Досега не се е оплакала.

Фокс протегна ръка да спусне стъклото и Лъмп провря нос навън, душейки.

— Не бих те упрекнал, че си падаш по нея. Има стил, ум и скрита смелост, които несъмнено те привличат.

— По това ли си падам?

Развеселен, Фокс се облегна на Лъмп и се вгледа в профила на Гейдж.

— Точно твой тип е, с неочакваната добавка на градска изтънченост. Само дано не си изпатиш.

— Защо мислиш, че ще си изпатя? — Когато Гейдж не отговори, Фокс нервно се раздвижи. — Онова стана преди седем години, а и Карли нямаше вина за случилото се. Лейла е част от тази история, Карли не беше. Или поне не трябваше да бъде.

— Нима фактът, че тя е замесена, те безпокои? — попита Гейдж. — Вие двамата сте свързани, както Кал и Куин. Кал вече избира порцеланови съдове за бъдещия им дом.

— Така ли?

— Образно казано. Сега ти се увърташ около Лейла и очите ти стават като на кокер шпаньол винаги когато е достатъчно близо, за да я подушиш.

— Ако ще бъда куче, предпочитам порода *грейт дейн*. Те имат достойнство. Но не, не ме безпокои. Чувствам каквото чувствам. — Долови лека усмивка. Не можеше да не я забележи. И това го накара също да се усмихне, като брат на брат. — Но теб те безпокои. Кал и Куин, аз и Лейла. Оставате ти и Сибил. Боиш се, че съдбата ще се намеси? Че ще получиш ритник в задника? Да поръчам ли кърпички с монограм?

— Не съм обезпокоен. Преценявам шансовете си във всяка игра... и участниците.

— Третата участничка в тази е горещо парче.

— Срещал съм и по-горещи.

Фокс изсумтя, обръщайки се към Лъмп.

— Бил срещал и по-горещи.

— Освен това не е мой тип.

— Не знаех, че има жена, която да не е твой тип.

— Сложните не са мой тип. Ако се овъргаляш в чаршафите с жена със сложен характер, лошо ти се пише на сутринта. Предпочитам нещо по-просто. — Гейдж се усмихна на Фокс. — При това в изобилие.

— Със сложна жена има повече тръпка. Ти обичаш тръпката.

— Не от този род. Простите неща крепят човека. А когато ги има в изобилие, би преживял всичко. Залагам на количеството, като се има предвид, че може да не доживеем до следващия си рожден ден.

Фокс протегна ръка и приятелски перна Гейдж с юмрук по рамото.

— Винаги успяваш да повдигнеш настроението ми с тази своя светла, оптимистична нагласа.

— От какво се оплакваш? Ще хапнеш, ще пийнеш и може би ще ти излезе късметът с Лейла, а аз ще трябва да се задоволя с нещо газирано и пошла музика в претъпкан бар в Уест Вирджиния.

— Може да ти провърви. Сигурно ще има поне една простовата жена в бара.

Гейдж се замисли, докато спираше до бордюра пред бара.

— Ето това е.

Плановете ми не бяха точно такива, помисли си Фокс. Беше се надявал да поседне с Лейла в някой отдалечен ъгъл, където музиката не звучи толкова силно, че да се налага да я надвикват. Кратко опознаване и сближаване, може би страстен танц, и ако всичко върви по вода, размяна на закачки в пикапа, докато накрая тя се озове в леглото му.

Струваше му се адски добър план, позволяващ достатъчно гъвкавост.

Вместо това седеше притиснат между още петима души на маса за четирима, пиеше бира и хапваше начос, докато от джубокса гърмеше посредствено кънтри.

И от всички страни отекваше гръмогласен смях.

Засвири жива музика и не бе никак лоша. Петте момчета, които едва се побираха на подиума, се справяха доста добре. Той ги познаваше и в прилив на щедрост ги почерпи по едно питие в почивката.

— Чия беше идеята да дойдем тук? — попита Куин. — Страхотна идея. А аз дори не пия.

— Моя, в интерес на истината. — Фокс чукна чашата ѝ с безалкохолно с бирата си. — Често ми хрумват гениални идеи.

— Концепцията беше твоя — поправи го Лейла, — а предложението дойде от мен. Но си прав. Барът е страхотен.

— Особено ми харесва онзи часовник с Бети Пейдж^[1]. — Сибил посочи към него.

— Познаваш Бети Пейдж? — учудено попита Гейдж.

— Зная доста за нея. Сензация от петдесетте, превърнала се в култова икона, донякъде, защото била замесена в щатско разследване... за порнография... според мен, чист лов на вещици.

— Сибил е имала лична среща с нея.

Куин отпи от газираната си напитка.

Гейдж надникна над чашата си.

— Не ме занасяй.

— Помогнах с проучвания при написването на сценарии за биографичния филм, който излезе преди няколко години. Била е забележителна отвсякъде. Почитател ли сте, господин Търнър?

— Всъщност, да. — Той отпи глътка безалкохолно, вперил изпитателен поглед в Сибил. — Имаш разностранни интереси.

Появи се характерната ѝ бавна котешка усмивка.

— Обичам разнообразието.

Когато музикантите отново тръгнаха към подиума, двама от тях се спряха до масата им.

— Искаш ли да забиеш едно парче с нас, О'Дел?

— Справяте се добре и без мен, приятели.

— Ти свириш? — Сибил го смушка в рамото.

— Задължително условие в семейството.

— Тогава върви да посвириш, О'Дел — побутна го тя. — Настояваме.

— Няма да зарежа питието си тук.

— Не ни принуждавай да предизвикаме скандал. Способни сме.
Кю?

— О, да. Фокс! — извика тя. — Фокс, Фокс, Фокс...

Всеки път изричаше името му по-силно.

— Добре, добре.

Когато той стана, Куин пхна два пръста между устните си и подсвирна.

— Укроти момичето си.

— Не мога. — Кал само се усмихна. — Харесвам ги диви.

Фокс поклати глава, повдигна една китара от поставката и размени няколко думи с музикантите, докато окачаше ремъка на рамото си.

Сибил се наведе към Лейла.

— Защо китаристите са толкова секси?

— Мисля, че е заради ръцете.

Неговите определено знаеха какво правят, когато се обърна, затакува с крак и започна със сложен риф.

— Тежкар — промърмори Гейдж и накара Сибил да се засмее.

Зазвуча „Лей Даун Сали“, очевидно любим хит на клиентелата. Лейла не можеше да отрече, че през нея пробягна тръпка, когато той се наведе към микрофона и добави вокал.

Изглежда подobaващо, помисли си тя. Изтъркани дънки на стегнат задник, леко разтворени крака в поизносени ботуши, разрошени коси около чаровно лице. И тези тигрови очи, които срещнаха погледа ѝ и я накараха да настръхне от главата до петите.

Сибил се приближи, докато устните ѝ се озоваха на сантиметър от ухото на Лейла.

— Много е добър.

— Да, дяволски. Мисля, че съм загазила.

— Точно в този миг ми се иска да бях на твое място.

Тя отново се засмя и се облегна назад на стола си, когато песента свърши и в бара гръмнаха аплодисменти.

Фокс поклати глава и остави китарата.

— Още! — извика Сибил. — Бис!

Фокс продължи да поклаща глава, докато сядаше на масата.

— Ако забия още едно, трудно ще изтръгнат китарата от ненаситните ми ръце.

— Защо не си станал рок звезда вместо адвокат? — попита Лейла.

— Рок звездите работят твърде много. — Музиката отново зазвуча, а той се наведе към Лейла. — Устоях на изкушението да изсвиря парчето на Клептън. Реших, че е твърде предсказуемо. Колко момчета са те сваляли с „Лейла“ през годините?

— Доста.

— Така и предположих. Индивидуалист съм. Никога не залагам на предсказуемото.

„О, да, помисли си тя, когато ѝ се усмихна. Здравата съм загазила.“

---

[1] Американски фотомодел от петдесетте. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждът се задържа изнервящо дълго, до мрачното ветровито утро, в което на човек му се искаше само да спи на топло. И Фокс не би станал от леглото, ако не бе записал издирване на демони в графика си за неделната сутрин, помисли си той, докато затваряше вратата на апартамента след себе си.

Въпреки влажния въздух предпочете да измине няколкото преки до квартирата на Лейла пеша. Както жонглирането, разходките му даваха време за размисъл. Очевидно другите жители на Холоу не споделяха възгледа му или нямаха за какво да размишляват. Колите пред „При мамчето“ и „Кофи Толк“ бяха паркирани броня до броня, с мокри стъкла и стичаща се от калниците вода. Навярно вътре в заведенията хората хапваха от специалитета за закуска, доливаха чашите си с кафе и мърмореха за неспирация дъжд и вятър.

Фокс огледа новата врата на книжарницата отсреща и си каза: „Добра работа, тате“. Също както Лейла, спря погледа си върху табелата „Ликвидация“ на магазинчето за сувенири. Нищо не можеше да се направи по въпроса. Друга фирма щеше да се нанесе там. Джим Хокинс щеше да намери други наематели, които да пребоядисат стените и да напълнят помещението със стока. Щеше да се появи табела „Голямо откриване“ и да заприихдат клиенти, за да разглеждат. Въпреки промяната хората щяха да продължат да закусват в гостилницата, да спят у дома в дъждовно неделно утро или да подканват децата си да се облекат за църква.

Но нещата щяха да се променят. Този път, когато дойдеха Седемте, тримата щяха да бъдат по-подготвени за сблъсък с Голямото зло. Нямаше само да попиват кръвта, да потушават пожарите и да заключват беснеещите, докато лудостта отмине.

Трябваше да направят нещо повече.

Междувременно щяха да търсят отговори. Бяха се позабавлявали предишната вечер, замисли се той. Няколко приятни часа в слушане на

музика и разговори, за разтоварване след дългия, изпълнен с преживявания ден.

Бяха постигнали напредък в този ден. Чувстваше, че всички са направили голяма крачка към нещо.

Нямаше да се излежава или да влезе за вкусна закуска в „При мамчето“, но щеше да прекара неделата с приятели и жената, която разпалваше у него желание, в работа, чиято цел бе жителите на града спокойно да изпълняват всекидневните си задължения, дори през седмицата, в която се пада седми юли всяка седма година.

Зави след площада, сложил ръце в предните джобове на пуловера си с качулка, и с наведена глава заради дъжда.

Вяло вдигна поглед, когато чу изскърцване на спирачки по мократа настилка. Позна пикапа на Блок Кьолер и мислено изруга, още преди Блок да изскочи от него и да закрепчи:

— Ти, жалко копеле!

Докато Блок крачеше напред, свил едрите си месести ръце в юмруци, и шляпаше с ботуши четиридесет и четвърти номер по асфалта, Фокс отново бе готов да изругае.

— Отдръпни се, Блок, и се успокой.

Познаваха се от училище и Фокс знаеше, че няма надежда Блок да стори което и да е от двете. Като темперамент, Блок не се палеше лесно... но ядосаше ли го някой, неизбежно отнасяше бой.

Фокс не желаше този път жертвата да е той, затова настрои съзнанието си към неговото и успя да предвиди и избегне първия замах.

— Стига, Блок. Знаеш, че съм адвокат на Шели, защото все някой трябва да я представлява. Ако не бях аз, щеше да бъде друг.

— Чух, че не си й само адвокат. — Блок отново замахна и не улучи, когато Фокс приклезна. — Откога спиш с жена ми, нещастнико?

— Никога не съм бил толкова близък с Шели. Познаваш ме, за бога. Ако си чул тази песен от Напър, имай предвид кой я тананика.

— Бях изритан от собствения си дом, по дяволите. — Сините очи на Блок яростно святкаха на широкото му лице, почервенияло от гняв. — Заради теб трябва да идвам в „При мамчето“, за да хапна сваятна закуска.

— Не аз бях хванат с ръка върху гърдите на балдъзата си. — Делови тон, напомни си Фокс. Трябваше да го вразуми. Гласът му остана равен и спокоен, докато се отдръпваше назад с танцова стъпка, за да избегне нов удар. — Не стоварвай вината върху мен, Блок, и не прави нещо, за което горчиво ще съжаляваш.

— Ти ще съжаляваш, мамка му.

Фокс бе бърз, но Блок не бе загубил уменията, които някога показваше на футболното игрище. Не го нападна с юмруци, а просто го помете. Фокс се просна върху обрасла с бръшлян могила, удари се в камъните под мокрите листа и стенички от болка, се плъзна надолу към тротоара, притиснат под тежестта на обезумелия някогашен бранител.

Блок тежеше с над двадесет и пет килограма повече от него и бе планина от мускули. Заклещен, Фокс не можа да избегне бързото налагане с оголени кокалчета по лицето и безмилостния порой от удари в бъбреците. През адската болка, с премрежен поглед успя да долови в изражението на Блок лудост, заради която в него се прокрадна паника.

Мислите, които се въртяха зад това лице, бяха също толкова безумни и убийствени.

Фокс направи единственото, което му оставаше. Прояви жестокост. Впи нокти в тези гневни очи. Когато Блок простена от болка, той стовари юмрук върху оголения врат. Блок замълча, дъхът му секна и Фокс имаше време да направи маневра — да провери коляно между краката му, но получи няколко юмручни удара, насочени към лицето и гръкляна.

Бягай! Тази единствена дума нахлу като кръв в мозъка му. Щом опита да се претърколи, да изпълзи и да се изправи на крака, Блок с все сила удари главата му в тротоара. Фокс усети как нещо в него изпука, когато подкованият ботуш му нанесе жесток ритник отстрани. После се бореше за глътка въздух, докато месестите ръце притискаха врата му.

Умри тук.

Не знаеше дали в съзнанието му крещят мислите на Блок или неговите собствени. Но знаеше, че изпада в несвяст. До парещите му дробове не достигаше въздух и виждаше замъглено и раздвоено. Съсредоточи се, в отчаян опит да въздейства върху човека, когото

познаваше, почитател на Редскинс и „Наскар“, страхотен разказвач на мръсни вицове и гений по двигателите. Мъж, проявил глупостта да изневери на съпругата си със собствената ѝ сестра.

Не можа да достигне до него, не намери в себе си достатъчно сила да събуди истинската същност на човека, който го убиваше върху мокрия тротоар, на няколко крачки от градския площад в дъждовното неделно утро.

В следващите мигове виждаше само червено, като море от кръв. Виждаше собствената си смърт.

Натискът върху врата му отслабна и ужасната тежест се повдигна от гърдите му. Когато се преобърна и повърна, изведнъж му се стори, че чува викове. Но ушите му бучаха като мотори и плюеше кръв.

— Фокс! Фокс! О’Дел!

Над него затрепери нечий образ. Фокс лежеше проснат на тротоара и дъждът блажено разхлаждаше изкривеното му лице. Като на замъглен екран, видя тройно лицето на полицейския началник Уейн Хоубейкър.

— Най-добре не се движи — каза му Уейн. — Ще повикам линейка.

„Не съм мъртъв“, помисли си Фокс, въпреки че все още не бе възвърнал периферното си зрение.

— Почакай — едва промълви той с пресипнал глас, но успя да се надигне. — Никаква линейка.

— Тежко си пострадал.

Фокс знаеше, че едното му око е подуто и затворено, но с другото успя да се вгледа в Уейн.

— Ще се оправя. Къде е Блок, мамка му?

— Окован с белезници в колата ми. За бога, Фокс, почти трябваше да го нокаутирам, за да го отделя от теб. Какво става тук, по дяволите?

Фокс изтри кръвта от устата си.

— Попитай Напър.

— Какво общо има той?

— Напълнил е главата на Блок с глупости, че съм чукал Шели.

— Фокс с мъка си пое дъх и сякаш погълна натрошени стъкла. — Няма

значение. Не съществува закон, според който да наговориш куп лъжи на един идиот, е престъпление, нали?

Уейн замълча за момент.

— Ще позвъня в пожарната, да дойде поне екипът за оказване на първа помощ.

— Няма нужда. — Докато в него се бореха безпомощен гняв и нетърпима болка, Фокс се подпря с окървавена ръка на тротоара. — Не искам да идват.

— Ще откарам Блок в участъка. Трябва да дойдеш, когато си в състояние, за да подадеш жалба за побой.

Фокс кимна. *Опит за убийство* бе по-близо до истинната, но и побой ставаше.

— Нека ти помогна да се качиш отпред в колата. Ще те откарам, където искаш.

— Тръгвай. Ще намеря начин да се придвижа.

Уейн прокара ръка през мокрите си посивели коси.

— Господи, Фокс, нима искаш да те оставя на тротоара, целия в кръв?

Фокс отново напрегна здравето си око.

— Познаваш ме, шерифе. Бързо се възстановявам.

Очите на Уейн потвърдиха това, но тревога помрачи израза им.

— Ще ти помогна да станеш на крака. Няма да тръгна, преди да се уверя, че можеш да стоиш прав и да ходиш.

Фокс успя, въпреки че всеки сантиметър от тялото му крещеше от болка. Три счупени ребра, помисли си той. Вече усещаше как нарастват и болката замъгляваше разсъдъка му.

— Задръж го в ареста. Ще дойда, когато мога.

Тръгна, накуцвайки, и не се спря, докато не чу Хоубейкър да потегля. После се обърна и прикова поглед в момчето, което ехидно се усмихваше от другата страна на улицата.

— Ще ми мине, шибано копеле, и когато удари часът, теб те очаква нещо далеч по-лошо.

Демонът в образ на дете се засмя. После устата му зина широко като пещера и погълна образа.

Когато Фокс стигна до квартирата, едното от ребрата му вече бе здраво, а второто нарастваше. Зъбите му бяха престанали да се клатят, а най-леките драскотини бяха изчезнали.

Трябваше да си отиде у дома и да изчака останалото, осъзна той. Но бе изтощен и замаян от болката на възстановяването. Жените просто трябваше да го изтърпят, каза си той. Може би тепърва щяха да виждат и по-ужасяващи неща.

— Станали сме! — извика Куин, когато чу отварянето и затварянето на вратата. — Ще слезем след минута. Кафето е на печката, кока-колата — в хладилника, зависи кой си.

Контузията на трахеята му все още бе твърде остра. Нямаше глас да извика и с мъка се дотътри до кухнята.

Посегна към хладилника и се намръщи при вида счупената си китка.

— Хайде, за бога, нараствай.

Докато костите се възстановяваха, Фокс извади кутия кока-кола с лявата си ръка и се замъчи с отварачката.

— Поизлежавяхме се. Мисля, че... Господи! — Лейла се втурна към него. — Фокс! Боже мой! Куин, Сибил, Кал! Елате тук долу. Фокс е ранен!

Тя се опита да обвие ръка около кръста му и да поеме тежестта му.

— Само отвори това, Лейла, моля те. Отвори скапаната кутия.

— Седни. Трябва да поседнеш. Лицето ти... Горкото ти лице. Ето, седни тук.

— Просто отвори проклетата кутия — сопна се той, но Лейла издърпа стол. Фактът, че успя да го сложи да седне почти без усилие, му подсказа, че все още е твърде зле.

Тя отвори кутията и я сложи между ръцете му. Гласът ѝ бе тих, но спокоен, когато проговори:

— Китката ти е счупена.

— Не за дълго.

Фокс отпиваше първата отчаяна глътка, когато Кал дотича и изруга.

— Лейла, донеси вода и няколко кърпи да го измием. — Приклекна, слагайки ръка върху бедрото на Фокс. — Много ли е зле?

— Отдавна не ме бяха подреждали така.

— Напър?

— Косвено.

— Куин — заговори Кал, не откъсвайки поглед от нея, — обади се на Гейдж. Ако не е тръгнал, кажи му да побърза.

— Ще донеса лед. — Тя извади формичката от камерата. — Сибил...

— Аз ще се обадя. — Но Сибил първо се наведе и леко докосна окървавената буза на Фокс с устни. — Ще се погрижим за теб, сладур.

Лейла донесе леген и кърпа.

— Боли го. Можем ли да му дадем нещо обезболяващо?

— Човек трябва да го преживее, дори да извлече полза. Добре е тримата да сме заедно. — Очите на Кал не преставаха да се взират във Фокс. — Кажи ми какво знаеш.

— Три счупени ребра от лявата страна... едното вече е право, второто зараства...

— Добре.

— Жените трябва да излязат. — Фокс стисна зъби при нов пристъп на болка. — Кажи им да излязат.

— Никъде няма да ходим.

Внимателно и ефективно, Лейла започна да почиства лицето му със студената влажна кърпа.

— Ето, скъпи.

Куин задържа торбичка с лед върху подутия му клепач.

— Открих Гейдж на мобилния. — Сибил забързано се върна. — Вече е в града. Ще пристигне всеки момент.

Тя се спря и въпреки ужаса си от състоянието на Фокс с удивление забеляза как синините на врата му постепенно избледняват.

— Здравата ме халоса — промълви Фокс. — Не мога да се съсредоточа, не мога да открия къде, но някъде имам кръвоизлив. Вероятно и мозъчно сътресение. Не мога да разсъждавам ясно.

Кал продължаваше да го гледа втренчено.

— Първо се съсредоточи върху сътресението. После ще възстановиш всичко останало.

— Опитвам се.

— Оставете на мен. — Лейла пхна окървавените дрехи в ръцете на Сибил, преди да коленичи до краката на Фокс. — Ще видя какво става, ако ме допуснеш. Но трябва да ми позволиш да видя болката, за да мога да ти помогна да я откриеш, да я победиш. Свързани сме. Мога да помогна.

— Не и ако откачиш. Не забравяй. — Той затвори очи и отвори съзнанието си за нея. — Само главата. Сам ще се справя с останалото, когато проявя ума си.

Фокс почувства шока, ужаса, а после и състраданието ѝ. Бе като топла, нежна ласка. Лейла го поведе натам, където трябваше да стигне, също както го бе довяла до стола.

Там болката бе неистова и обсебваща, като чудовище с остри зъби и тънки нокти. Те хапеха и се врязваха дълбоко. Разкъсваха. За миг стана плах, понечи да се отдръпне, но тя го побутна напред.

Нечия ръка обхвана изпотения му юмрук и той знаеше, че е Гейдж.

Отворен за себе си и за останалите, Фокс яхна болката като вълна и се понесе по горещия ѝ разтърсващ гребен — знаеше, че така трябва. Когато тя отслабна достатъчно, за да може отново да проговори, бе плувнал в пот.

— Стой настрана сега — каза той на Лейла. — Отдалечи се. Твърде много е, твърде бързо.

После продължи да се бори с болката. Кости, мускули, органи. И без срам се вкопчи в ръцете на Гейдж и Кал. Когато най-мъчителната част отмина и най-сетне спокойно си пое дъх, спря да напряга волята си. Собственият му организъм щеше да свърши останалото.

— Няма страшно. Добре съм.

— Не изглеждаш добре.

Той погледна Сибил и видя следи от сълзи по бузите ѝ.

— Другите рани са повърхностни. Сами ще зараснат.

Когато тя кимна и извърна глава, Фокс погледна Лейла. Очите ѝ бяха влажни, но за негово облекчение, от тях не се стичаха сълзи.

— Благодаря.

— Кой ти го причини?

— Това е въпросът — отбеляза Гейдж с дрезгав глас, изправи се и тръгна към печката за кафе. — А вторият е кога ще му го върнем тъпкано.

— Бих искала и аз да участвам.

Сибил извади чаша за Гейдж, сложи ръка върху неговата и я притисна.

— Беше Блок — каза им Фокс, когато Куин донесе още вода, за да почистят заздравяващите рани и драскотини по лицето му.

— Блок Кьолер? — Гейдж откъсна поглед от ръката си, все още затоплена от дланта на Сибил, която сега стоеше на две крачки от него. — Защо, по дяволите?

— Напър му вгълпил, че чукам жена му.

Кал поклати глава.

— Щом Блок е толкова глупав, че може да вярва на онова нищожество, значи е кръгъл идиот. Ако наистина е повярвал, бих си го представил да налита на бой и дори да ти нанесе някой и друг удар. Но, братко, той едва не те е убил. Това не е просто...

Фокс бавно отпи глътка кока-кола, разбирайки, че не може да заблуди Кал.

— То беше там. Малкото копеле. На отсрещната страна на улицата. Цялото ми внимание беше насочено към Блок, защото усещах, че иска да ме направи на пихтия, и отначало не се досетих. Но го съзрях в очите на Блок, върху лицето му. Заразата. Ако Уейн не бе дошъл, нямаше само да ме пребие. Щях да съм мъртъв.

— По-силно е. — Куин притисна рамото на Кал. — Станало е по-силно.

— Трябваше да го предвидим. Този път всичко е с голяма сила. Каза, че Уейн е дошъл. Какво направи?

— Отначало изпаднах в безсъзнание. Когато се опомних, Уейн беше оковал Блок и го бе заключил в колата. Каза, че се наложило да го нокаутира, за да го завлече там. Сам. Изглеждаше разтревожен, малко ядосан и доста объркан. Не беше повлиян от онова създание.

— Може би не е успяло да го обсеби. — Лейла стана и отнесе кървавата вода до мивката, за да скрие треперещите си ръце. — Мисля, че ако можеше, щеше да го стори. Ти каза, че Блок се е опитал да те убие. То не би искало полицията или някой друг да му попречи.

— Едно по едно. — Възвърнала самообладанието си, Сибил присви устни. — Това не е добра новина, но не е и твърде лоша. — Тя започна да разресва мокрите сплъстени коси на Фокс. — Окото ти оздравява. Отново си красив, почти колкото преди.

— Какво ще правиш с Блок? — попита Куин.

— Ще отида да поговоря с него и с Уейн по-късно. Точно сега искам само да взема душ, ако вие, дами, нямате нищо против.

— Ще те придружа до горе.

Лейла му подаде ръка.

- Трябва да поспиш — каза Кал на приятеля си.
- Вероятно душът ще бъде достатъчен.
- Възстановяването след нещо толкова сериозно е изтощително.

Знаеш това.

- Ще започна с душа.

Фокс излезе с Лейла. Болката все още хапеше, но зъбите ѝ бяха притъпени, ноктите — изпилени.

— Ще изпера дрехите ти, докато си в банята — каза тя. — Тук има няколко неща на Кал, които ще ти станат. И без това дънките ти са съсипани.

Фокс погледна към съдраните си окървавени „Ливайс“.

- Съсипани? Просто са малко скъсани.

Лейла опита да се усмихне, докато вървяха нагоре по стълбите, но не намери сили.

- Боли ли все още?
- На повечето места — леко.
- Тогава...

Тя се завъртя на горната площадка и го прегърна.

- Вече всичко е наред.

— Определено не е. Нищо не е наред. Затова няма да те пусна, докато не почувствам, че мога да го понеса.

— Досега се справяше добре. — Той повдигна ръка и погали косите ѝ. — Дръж се.

Осъзнавайки, че трябва да е силна заради него, Лейла се отдръпна назад и обхвана лицето му с длани. Лявото му око изглеждаше зачервено и премрежено, но отокът почти бе изчезнал. Тя целуна клепача, бузите и слепоочията му.

- Изплаших се до смърт.

— Зная. Това се нарича героизъм, нали? Да правиш каквото трябва, когато си изплашен до смърт.

— Фокс... — Този път Лейла нежно го целуна по устните. — Сваляй дрехите.

- От седмици чакам да чуя тези думи от теб.

Най-сетне успя да предизвика усмивката ѝ.

- И влизай под душа.

- Още по-добре.

- Ако искаш някой да изтърка гърба ти... ще изпратя Кал.

— И мечтите ми стават на пух и прах.

Лейла развърза обувките му, докато бе седнал на ръба на ваната, и му помогна за ризата и дънките с отчайващо сестринска грижовност. Когато Фокс остана по боксерки, тя каза:

— О, Фокс!

Тонът ѝ издаде, че това не е израз на възхищение от мъжествената му физика, а на съжаление заради множеството контузии по нея.

— Когато има толкова сериозни вътрешни наранявания, външните зарастват последни.

Тя само кимна, отнесе дрехите му и го остави в банята.

Беше божествено — горещата вода, приятно гъделичкащите струи... Фокс се предаде на блаженството да се чувства жив. Остана под душа, подпирайки се с ръце на стената, докато водата стана хладка и болката сякаш изтече с нея. Старателно сгънати дънки и пуловер го чакаха върху плота, когато излезе. Успя да ги облече с няколко прекъсвания, за да изчака, докато леките пристъпи на световъртеж отминат. Щом забърса запотеното огледало над мивката и погледна лицето си, все още избледняващите синини, зачервеното око и незарасналите напълно драскотини, трябваше да признае, че Кал е прав, както обикновено.

Имаше нужда от сън.

Затова тръгна, сякаш без краката му да докосват земята, към стаята на Лейла. Пропълзя в леглото ѝ и заспа, унесен от успокояващия ѝ аромат.

Когато се събуди, бе завит, капациите на прозорците — спуснати, и вратата — затворена. Плахо се надигна и прецени състоянието си. Никаква болка, помисли си той, дори тъпа. Потърка левия си клепач, но не усети нищо. Вече не се чувстваше изтощен. И умираше от глад. Всичко това бяха добри признаци.

Излезе и откри Лейла в кабинета с Куин.

— Задрямал съм за малко.

— Пет часа. — Лейла се приближи и огледа лицето му. — Изглеждаш чудесно. Сънят ти се е отразил добре.

— Пет часа?

— Дори малко повече — уточни Куин. — Радвам се, че отново си на себе си.

— Някой трябваше да ме срита. Щяхме да прегледаме вече останалата част от първия дневник.

— Прегледахме я. И сега подреждаме записките. — Лейла посочи към лаптопа на Куин. — Скоро ще можеш да прочетеш. Това е достатъчно засега, Фокс.

— Мисля, че трябва да е.

— Дай си малко почивка. Нали все така ми казваш? Сибил сготви страхотна супа с праз и картофи.

— Моля те, кажи ми, че сте ми оставили малко.

— Предостатъчно, дори за теб. Хайде, ще ти сипя.

На долния етаж Гейдж стоеше до прозореца в хола и сега погледна назад към тях.

— Дъждът спря. Виждам, че си възвърнал предишния си грозноват образ.

— Все пак е по-красив от твоя. Къде е Кал?

— Тръгна към боулинг клуба преди няколко минути. Каза да му се обадим, когато решиш да се върнеш сред живите.

— Ще донеса супата.

Гейдж изчака да остане насаме с Фокс.

— Подкрепи се и ще позвъним на Кал. Ще ни чака в участъка. Куин нахвърля основните изводи от днешната читателска сбирка.

— Нещо съществено?

— Аз не получих в тях никакви отговори за себе си, но трябва да ги прочетеш сам.

Фокс излапа две купи супа и голямо парче маслинов хляб.

Куин слезе с папка и дневника.

— Мисля, че ще разбереш най-основното от записките ми, но след като ние вече сме прочели този, не е зле да го вземеш за тази вечер. В случай че искаш лично да провериш нещо.

— Благодаря — за записките, супата и медицинското обслужване. — Повдигна брадичката на Лейла и силно притисна устни към нейните. — Благодаря и за леглото. Ще се видим утре.

Когато мъжете излязоха, Сибил наклони глава встрани.

— Има много сладки устни.

— Да — съгласи се Лейла.

— Мисля, че онова, което видях в кухнята, докато се бореше с болката, докато се мъчеше... мисля, че не съм виждала по-голяма

смелост. Голяма късметлийка си. — Извади от джоба си парче хартия. — На теб се пада честта да отскочиш до пазара за днешните покупки. Лейла взе списъка и сърцераздирателно въздъхна.

Шериф Хоубейкър прикова смаян поглед в напълно възстановеното лице на Фокс, когато тримата млади мъже влязоха в участъка. Уейн и преди бе виждал подобни неща, но не бяха нещо, с което човек може лесно да свикне.

Всъщност в Холоу повечето хора просто не ги забелязваха или се преструваха, че не ги забелязват.

— Вече си добре, както виждам. Отскочих до къщата наета от госпожица Блек, защото те видях да затъртяш крака в тази посока. Отвори госпожица Кински и ми изнесе поучителна лекция. Но каза, че са се погрижили за теб.

— Точно така. Как е Блок?

— Повиках екипа за първа помощ да почистят раните му. — Уейн се почеса по брадичката. — Въпреки това изглежда далеч по-зле от теб. Всъщност, ако не бях видял как те е разкрасил, щях да помисля, че ти си му имал зъб, а не той на теб. Мисля, че си е ударил главата. — Хоубейкър съсредоточено се взираше във Фокс и макар да говореше с нехаен тон, му показва, че не той ще решава как да се процедира. — Не помни всичко съвсем ясно. Призна, че те е нападнал и е бил адски настървен, но му е трудно да каже защо.

— Искам да поговоря с него.

— Ще уредя това. Има ли нещо, за което трябва да попитам Дерик?

— Той е твой заместник. Но бих те посъветвал да го държиш далеч от мен. Колкото може по-далеч.

Уейн не каза нищо, само извади ключовете и поведе Фокс покрай кабинетите към ареста.

— Не е поискал нито адвокат, нито да ползва правото си на телефонно обаждане. Блок, Фокс иска да поговори с теб.

Блок седеше на кушетката в една от трите килии, притиснал глава между огромните си ръце с изранени кокалчета. Надигна се бързо и скочи на крака. Вървейки към решетките, Фокс забеляза ужасяващите му рани там, където бе забил ноктите си. Не му се стори

наивно да изпитва задоволство при вида на двете насинени очи и разцепената устна на Блок.

— Господи, Фокс! — Сините очи на Блок имаха жален израз като на наказано дете. — Боже господи!

— Може ли да останем насаме за минута, шерифе?

— Имаш ли нещо против, Блок?

— Не, разбира се. Господи, Фокс, мислех, че съм те пребил до смърт. Не изглеждаш ранен.

— Наистина ме преби, Блок. Едва не ме уби, а точно това се опитваше да направиш.

— Но...

— Помниш ли, когато играех на втора база в прогимназията и топката отскочи зле? Почти смачка физиономията ми. Краят на третата четвъртина, два аути и рънър на първа. Помислиха, че имам счупена скула. Помниш ли как след малко се върнах на втора база невредим?

Върху израненото лице на Блок се изписа лека уплаха и огромно изумление и той облиза подутата си устна.

— Да, донякъде. Мислех, че е било сън. Внушавах си, че не се е случило. Но явно е било истина. Кълна се в бога, Фокс, не зная какво ме прихвана. Никога друг път не съм нападал човек така.

— Напър ли ти каза, че съм бил с Шели?

— Да. — С явно отвращение, Блок скрива долната част на решетката. — Мръсник. Не му повярвах. Той те мрази в червата, от край време. Освен това знаех, че Шели не е кръшкала. Но...

— Мисълта те глождеше.

— Да. Искам да кажа, мамка му, тя ме изрита и ми връчи молба за развод, отказва да ми говори. — Той стисне железните пръчки и наведе глава. — Втълпих си, че е защото има връзка с теб. Само предположение.

— А не защото те е заварила с ръка върху цицата на Сами?

— Издъних се. Здравата. С Шели се бяхме поскарали и Сами... — Блок замълча, свивайки рамене. — Увърташе се около мен от известно време и в онзи ден ме повика отзад да ѝ помогна с нещо. Започна да се търка в мен, а определено има какво да търка. Разкопча блузата си. За бога, Фокс, цицата ѝ просто се озова там. Яко се издъних.

— Да, така е.

— Не искам развод. Искам да се върна у дома, Фокс. Знаеш ли...
— Очите му отпавиха отчаяна молба за малко съчувствие. — Шели дори не ми говори. Аз искам само да се сдобрим, а тя тръби из целия град, че ще ѝ помогнеш да смъкне кожата от задника ми в съда и разни подобни глупости.

— И това те е вбесило — допълни Фокс, когато Блок намръщено се загледа в ботушите си.

— Господи, Фокс, вече бях ядосан и брътвежите на Напър преляха чашата. Никога не съм нападал човек така. Не бих докарал никого до такова състояние. — Блок повдигна глава и изумлението се върна на лицето му. — Сякаш бях полудял... Не можех да спра. Помислих си, че съм те убил. Не знаех как ще живея с това.

— За късмет и на двама ни, няма да се наложи.

— Дяволска работа, Фокс. Наистина дяволска. Ти си ми приятел. Познаваме се, откакто се помним. Не зная какво... сигурно съм полудял.

Фокс си спомни за момчето, за смеха му и как бе погълнало себе си.

— Няма да подам обвинение, Блок. Двамата с теб никога не сме имали проблеми.

— Спогаждаме се.

— Ако питаш мен, и сега нямаме проблеми. Що се отнася до Шели, аз съм ѝ адвокат, това е. Не мога да ти дам съвет относно брака ти. Ако кажеш, че искаш да се обърнеш към брачен консултант, ще те свържа със свой клиент. Мога да изразя мнение, като неин адвокат и приятел, че не е зле да опита с това, преди да продължи с бракоразводните процедури.

— Ще направя каквото поиска. — Адамовата ябълка на Блок затрепери, когато отпи глътка. — Задължен съм ти, Фокс.

— Не, няма за какво. Адвокат съм на Шели, не твой. Искам да ми обещаеш, че когато шериф Хоубейкър те освободи, ще се прибереш у дома и ще погледаш „Наскар“. Днес трябва да има състезания.

— Сега живея при мама. Добре, ще се прибера. Имаш думата ми. Фокс излезе при Уейн.

— Няма да подам обвинение. — Той не обърна внимание на тихата ругатня, която Гейдж измърмори под носа си. — Нямам белези

от побой. Схватката е изглеждала по-сериозна, отколкото е била, и страните са изяснили нещата помежду си.

— Щом така желаеш, Фокс.

— Да. Благодаря ти, че дойде, когато трябваше.

Фокс подаде ръка на Уейн.

Навън Гейдж отново изруга.

— За адвокат имаш твърде състрадателно сърце.

— Ти би постъпил по същия начин. Точно по същия — каза той, преди Гейдж да възрази. — Блок не носи отговорност.

— И ние бихме постъпили така — потвърди Кал. — И сме постъпвали. Ще дойдеш ли в центъра да погледаш игрите?

— Изкушавам се да приема, но не, ще ги пропусна. Имам доста за четене.

— Ще те откарам — каза Гейдж.

За няколко мига тримата останаха пред полицейския участък, загледани в града, над който вече бе надвиснал облак.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фокс прекара дълго време в четене, водене на свои записки и преглеждане на отделни пасажки, които Куин бе отбелязала в дневника.

След кратко прекъсване за жонглиране и размисъл отново седна да чете.

„Никой пазител досега не е успял да унищожи Мрака. Мнозина са загубили живота си, когато са опитвали. Джайлс се готвеше да отдаде своя, както никой друг преди него.“

Да, не бе имало прецедент за магията, която Дент бе използвал в онази нощ, замисли се Фокс. Това означаваше, че не е бил сигурен дали ще се получи. И все пак е бил готов да рискува живота си, съществуването си. Огромен риск, дори след като бе изпратил Ан и живота в утробата ѝ надалеч, в безопасност.

„Той стори повече от всичко сторено досега, всичко, което бе неизбежно. Пролята е невинна кръв и моят любим вярва, че ще бъде мрак срещу мрак. И той ще е този, който ще плати цената за греха. Ще има кръв и огън, саможертва и загуба. Смърт и още смърт, преди да има живот, преди да има надежда.“

Магически ритуал, реши Фокс и използва досадното пране и чистене както жонглирането. Кървава магия. Погледна белега на китката си. Тогава и триста години по-късно. Кръв и огън край Свещения камък по времето на Дент, кръв върху него при техния

момчешки ритуал. Лагерен огън, думите, които Кал и Гейдж бяха написали, за да изрекат заедно, докато Кал прави разрезите.

Малки момчета — невинна кръв.

Хрумнаха му няколко идеи и стратегии в тази връзка. Пъхна се в леглото късно, между безупречно чисти чаршафи, за да поспи и на сутринта да помисли отново с бистър ум.

Прозрението дойде, докато се бръснеше. Мразеше бръсненето, и както много сутрини, се замисли дали да не пусне брада. Но винаги, когато опитваше, започваше да го измъчва сърбеж и изглеждаше глупаво. „Магическите ритуали са ключът“, каза си той, докато прокарваше острието по кожата си. Всяка скапана сутрин, освен ако един мъж не искаше да изглежда като дивак, трябваше да драска лицето си с остър инструмент, докато... Мамка му!

Поряза се, както почти винаги, и притисна пръст към раната, която щеше да се затвори още преди да закърви. Паренето изчезна мигновено, докато намръщено се взираше в капката кръв на върха на пръста си.

И остана втренчен.

„Животът и смъртта“, помисли си той. Кръвта бе и живот, и смърт.

Тъп ужас се прокрадна в ума му и сърцето му. „Сигурно греша“, опита да си внуши той. Все пак му се струваше адски логично. Готовността някой да пролее невинна кръв бе дяволска стратегия.

Какво ли означаваше това? Що за човек бе Дент, ако бе направил тази жертва?

Що за хора бяха и всички те?

Тази мисъл не престана да се върти в ума му, докато довършваше бръсненето, докато се обличаше и се подготвяше за работния ден. Трябваше да присъства на сутрешно заседание на градската управа и като техен юрисконсулт, не можеше да се измъкне. Може би така бе по-добре, реши той, когато грабна самото си и куфарчето си. Може би бе най-добре да изчака, преди да сподели идеята с другите. Дори с Кал и Гейдж.

Заповяда си да се съсредоточи върху заседанието, и въпреки че боядисването на кметството и засаждането на нови цветя около площада не заемаха челно място в сезонния списък на приоритетите му, накрая си тръгна с мисълта, че е свършил добра работа.

Но Кал го притисна още щом излязоха от „При мамчето“.

— Какво става?

— Мисля, че кметството се нуждае от нов пласт боя, каквито и да са разходите.

— Стига. Остави половината си закуска в чинията. Щом не ядеш, значи нещо те терзае.

— Работя върху една версия, но трябва да я доизгладя, да поумувам още малко, преди да говоря. Освен това Сейдж е в града. Ще се видя с нея и семейството за обяд при Спероу и апетитът ми се изпари още сега.

— Повърви с мен до центъра, да поговорим.

— Не сега. Имам работа. Трябва да асимилирам фактите и навярно ще се справя по-лесно, отколкото с лещата, която ще ми сервира на обяд. Довечера ще ви разкрия какво ми хрумна.

— Добре. Знаеш къде съм, ако решиш да проговориш по-рано.

Разделиха се и Фокс извади мобилния си телефон, за да позвъни на Шели. Там поне имаше ясен подход. Докато я уговаряше да дойде в кантората и слушаше последните ѝ идеи за отмъщение спрямо Блок, Дерик Напър мина покрай него с джипа си. Забави, ухили се и повдигна среден пръст от волана.

„Скапаняк“, помисли си Фокс. Затвори телефона, когато стигна до вратата на офиса си.

— Добро утро, госпожо Хоубейкър.

— Добро утро. Как мина заседанието?

— Предложих гола статуя на Джесика Симпсън за нов символ на града. В момента обсъждат идеята.

— Това ще привлече туристи в Холоу. Тази сутрин ще остана само час. Обадох се на Лейла, няма нищо против да дойде по-рано.

— О!

— Имам среща с агента на недвижими имоти. Продадохме къщата.

— Какво... кога?

— В събота. Има толкова неща за вършене — припряно каза тя. — Нали ще оформиш споразумението?

— Разбира се.

Твърде бързо, помисли си Фокс. Всичко се случваше твърде бързо.

— Фокс, днес идвам за последен път. Лейла вече може да се справя с всичко.

— Но...

„Но какво“, помисли си той. Знаеше, че този момент все някога ще настъпи.

— Решили сме да заминем за Минеаполис и да заживеем спокойно. Опаковали сме почти всичко и сме готови за потегляне. Дъщеря ни е намерила апартамент, който според нея ще ни хареса, само на няколко минути път от дома ѝ. Оформих ти адвокатско пълномощно, за да подпишеш споразумението. Няма да останем още дълго тук.

— Ще го прегледам. Трябва да отскоча до горе. Връщам се след минута.

— Първата ти среща е след петнадесет минути — извика тя след него.

— Ще бъда тук след една.

Удържа на думата си и се върна до бюрото ѝ, слагайки пред нея опакована кутия.

— Е...

Тя леко заподсмърча, докато отстраняваше опаковката, и го накара да се усмихне на старанието, с което я запази цяла и я сгъна, преди да повдигне капака.

Беше перлена огърлица, достолепна и традиционна като самата нея. Закопчалката представляваше украсен с камъчета букет рози.

— Зная колко обичате цветя — започна Фокс, когато госпожа Хоубейкър остана безмълвна. — Това привлече вниманието ми.

— Великолепна е. Просто... — Гласът ѝ секна. — И твърде скъпа.

— Все още аз съм шефът тук. — Фокс извади огърлицата и сам я сложи на шията ѝ. — И вие имате голяма заслуга да мога да си я позволя.

Кредитната му карта бе почти източена, но изразът на лицето ѝ го убеди, че си е струвало.

— Отива ви, госпожо Хоубейкър.

Пръстите ѝ пригладиха кичур коса.

— Толкова се гордея с теб. — Жената стана, обвивайки ръце около него. — Добро момче си. Ще мисля за теб. — Въздъхна и се

отдръпна назад. — И ще ми липсваш. Благодаря, Фокс.

— Вървете. Вие знаете какво да правите.

Тя се засмя през сълзи и се втурна към резбованото стенно огледало.

— О, господи! Чувствам се като кралица. — Очите ѝ срещнаха отражението на неговите. — Благодаря ти, Фокс, за всичко.

Вратата се отвори и госпожа Хоубейкър забърза обратно към бюрото си, за да отбележи първата му среща в дневника. Когато Фокс изпрати клиента, вече си бе тръгнала.

— Алис каза, че сте се сбогували. — В очите на Лейла грееше разбиране. — И се похвали с перлите си. Направил си добър избор. Съвършени са.

— Задръж се тук няколко години, и може и ти да намажеш. — Той раздвижи рамене. — Трябва да го преглътна, зная. Слушай, след малко ще дойде Шели. Ще я вместя в графика си.

— Ще ѝ разкажеш ли за случилото се с Блок?

— Защо да ѝ разказвам?

— Защо наистина — промълви Лейла. — Ще потърся файла ѝ.

— Не, надявам се да не ми потрябва. Нека те попитам нещо. Ако си обикнала някой мъж толкова силно, че се омъжиш за него, и той е сгафил сериозно, би ли сложила край на всичко? Да кажем, че все още го обичаш. Една от причините да хлътнеш по него е била детинската му наивност и това, че е отвърщал на чувствата ти. Би ли му дала още един шанс?

— Искаш Шели да даде шанс на съпруга си?

— Неин адвокат съм, така че искам това, което тя иска, в разумни граници. Може би се нуждае от брачна консултация.

— Повикал си я, за да я посъветваш да се обърне към брачен консултант? — Лейла изпитателно се вгледа в него и бавно кимна. — След като той те преби така жестоко?

— Има смекчаващи вината обстоятелства. Тя не иска развод, Лейла. Искане само да го накара да се чувства гадно, колкото нея или още повече. Просто ще ѝ предложи друга възможност. Останалото зависи от нея. Е, ти би ли му дала още един шанс?

— Вярвам във втория шанс, но зависи... колко съм го обичала и колко скъпо съм го накарала да плати, преди да му го дам. И двете трябва да са по много.

— Така и предположих. Изпрати я при мен, когато дойде.

На бюрото си Лейла се замисли за влажните очи и прекрасните перли на Алис. За окървавеното лице на Фокс и болката, от която на него не бе останала и капка руменина. Спомни си как бе изглеждал с китара в ръце в шумния бар и как се бе втурнал към горящата къща, за да спаси три кучета.

Когато Шели влезе с насълзени от гняв и болка очи, тя я изпрати във вътрешния кабинет. И не престана да размишлява, докато отговаряше на телефонни обаждания и довършваше сутрешната работа, започната от Алис.

Шели излезе, леко подсмърчайки, но в очите ѝ имаше нещо, което не бе проблясвало в тях при пристигането ѝ. Имаше надежда.

— Искам да те попитам нещо.

„Отново същият въпрос“, помисли си Лейла.

— Какво има?

— Ще ме сметнеш ли за пълна глупачка, ако позвъня на този номер? — Шели показва една визитка. — Ако си уговоря час при брачен консултант, който според Фокс е много добър? Ако дам на онзи идиот Блок последен шанс за опит да изгладим нещата помежду си?

— Ще си пълна глупачка, ако не направиш всичко възможно да получиш това, което желаеш най-силно.

— Не зная защо искам да бъда с този мъж. — Шели сведе поглед към визитката в ръката си. — Може би това ще ми помогне да разбера. Благодаря, Лейла.

— Късмет, Шели.

„Какъв смисъл има аз да се държа като пълна глупачка“, запита се Лейла. Преди да затъне в съмнения и колебания, решително стана от бюрото си и тръгна към кабинета на Фокс.

Той чаткаше на клавиатурата със смръщени вежди. Тихо промърмори нещо, когато Лейла застана до бюрото.

— Е, добре — каза тя. — Ще спя с теб.

Пръстите му се спряха. Той вдигна глава и се взря в очите ѝ.

— Чудесна новина. — После се завъртя на стола си и се обърна с лице към нея. — Точно сега ли?

— За теб е лесно, нали?

— Всъщност...

— Кажы просто: *Да, хайде.*

— Мисля, че при тези обстоятелства е излишно да изтъквам, че съм мъж.

— Нямам предвид това. — Тя разпери ръце и се завъртя с танцова стъпка. — Сигурно си възпитаван да гледаш на секса като на нещо естествено, проява на човешката природа и дори физически израз на близостта между зрели хора.

Фокс замълча за миг.

— А не е ли така?

Лейла застана срещу него и направи жест на отчаяние.

— Аз съм възпитавана да мисля за това като за огромна и важна крачка, свързана с отговорност и последици. За мен секс и интимност са синоними и човек не бива просто да се хвърля в леглото само защото е загорял за секс.

— Но все пак ще спиш с мен.

— Това казах, нали?

— Защо?

— Защото Шели ще се обади на брачния консултант. — Лейла въздъхна. — Защото свириш адски добре на китара и знаеш, без да броя, че ще пуснеш още един долар в онази касичка следващия път, когато изругаеш. Защото Кал е казал на Куин, че няма да повдигнеш обвинение срещу Блок.

— Всичко това са основателни причини да бъдем приятели — замислено отбеляза Фокс, — но не и да правим секс.

— Имам предостатъчно причини да искам да спя с теб — каза тя с толкова делови тон, че му бе трудно да сдържи усмивката си, — между които и фактът, че имаш страхотен задник и поглед, с който сякаш ме разсъбличаш. Просто те желая. Затова ще правя секс с теб.

— Както казах, чудесна новина. Здравсти, Сейдж, как я караш?

— Доста добре. Извинявайте, че ви прекъзвам.

Потръпвайки от главата до петите от срам, Лейла се обърна. Жената, която стоеше на прага, имаше широката усмивка на рода О'Дел. Косите ѝ бяха подстригани на къса черта и грееха в огненочервено около красиво лице със златистокафяви очи.

— Лейла, това е сестра ми Сейдж. Сейдж, това е Лейла.

— Приятно ми е. — С прилепнали дънки и стилни ботуши, Сейдж се приближи и ѝ подаде ръка.

— На мен също. Е, ще изляза да поблъскам главата си в стената няколко минути. Извинете ме.

Сейдж се загледа след нея, а после се обърна към брат си.

— Готино парче.

— Престани. Караш ме да се чувствам неловко, като зяпаш жената, по която си падам. Освен това си обвързана.

— Обвързването не ни прави слепи. Здравей.

Тя разтвори обятия.

Фокс стана, прегърна я и бързо я завъртя във въздуха.

— Мислех, че ще се видим при Спероу.

— Да, но първо исках да намина.

— Къде е Пола?

— На срещата, която ни даде повод да долетим на изток. Във Вашингтон. Ще пристигне по-късно. Нека те огледам, Фокси Локси.

— И аз теб, Магданозке.

— Все още ли си доволен от адвокатската работа в малкия град?

— Все още ли си лесбийка?

Тя се засмя.

— Добре, стига толкова. Трябваше да дойда по-късно, когато не правиш секс с офис мениджърката си.

— Мисля, че това се отлага поради доста конфузни обстоятелства.

— Дано не съм провалила всичко.

— Ще оправя положението. Мама каза, че не знаете точно колко време ще останете.

— Не знаем. Зависи. — Сейдж въздъхна. — Зависи от теб.

— Двете с Пола сте решили да защитавате правата на лесбийките в малкия град и да станете мои партньорки?

Той извади две кутии кока-кола.

— Не. Но има нещо общо с партньорство, зависи какъв смисъл влагаш.

Фокс ѝ подаде напитката.

— Какво сте намислили, Сейдж?

— Ако си зает, може да поговорим довечера. Да пийнем по нещо. „Нервна е“, забеляза той, а Сейдж рядко се нервираше.

— Имам време.

— Ето за какво става дума, Фокс. — Тя заудря с пръсти по кутията, докато крачеше из кабинета. — С Пола решихме да имаме дете.

— Добре. Страхотно. Как ще стане това? Ще се обадите на агенция „Пенис под наем“? Или някъде са открили магазин за сперма?

— Не ставай гаден.

— Извинявай, но човек не може да не се пошегува с това.

— Ха-ха! Дълго мислихме и разговаряхме. Всъщност искаме две деца. И решихме за първото Пола да забременее. После, за второто, аз ще съм на ред.

— Ще станете страхотни родители. — Той протегна ръка и закачливо дръпна косата ѝ. — Децата ви ще бъдат късметлии.

— Надяваме се. Ще се постареем. За да предприемем първата стъпка, ни е нужен донор. — Сейдж се обърна с лице към него. — Искаме да бъдеш ти.

— Моля? Какво?

Кока-колата, за щастие все още неотворена, се изплъзна от ръцете му.

— Зная, че искаме твърде много и е странно. — Сейдж пъргаво се наведе, вдигна кутията и му я подаде, докато той я зяпаше с ококорени очи. — Няма да се разсърдим, ако откажеш.

— Защо? Искам да кажа, тъпите шеги настрана, но нали съществуват банки за тази работа. Ще имате избор.

— Има доста добри места, където донорите са внимателно подбирани и можем да търсим определени качества. И това е възможност, но далеч не първата. С теб имаме една и съща кръв, Фокс, едни и същи гени. Така ще чувстваме бебето по свое.

— Ами Ридж? Вече се е доказал на този фронт.

— Това е една от причините да ми се струва нередно да помоля него. Колкото и безумно да го обичам, с Пола се спряхме на теб. Нашият Ридж е мечтател, художник, поетична душа. Ти си човек на действието, Фокс. Винаги се стараеш да постъпваш както е най-добре за всички и успяваш. Освен това с теб сме по-близки по характер и външност. Един и същ цвят на очите и косата. — Тя докосна своята. — Реших да бъда червенокоса, но под боята естественият ми цвят е като твоя.

Фокс осъзна, че все още го смуцава терминът „донор“.

— Малко съм озадачен, Сейдж.

— Сигурно. Ще те помоля да си помислиш. Не бързай да отговаряш, защото е нужен сериозен размисъл. Когато решиш, ако отговорът е „не“, ще те разберем. Все още не съм казала на никого от семейството, така че няма да те подложат на натиск.

— Оценявам това. Слушай, чувствам се странно поласкан, че вие с Пола... искате да ви стана донор. Ще помисля.

— Благодаря ти. — Сейдж потърка буза в неговата. — Ще се видим на обяд.

Когато сестра му излезе, Фокс остана с поглед, втренчен в кутията кока-кола в ръцете си, а после я прибра обратно в малкия хладилник. Нямаше нужда от допълнителен стимул. Едно по едно, реши той и отиде при Лейла.

— Сестра ти се държа много приятелски, сякаш не ме е чула да заявявам, че ще спя с брат й.

— Може би защото е възпитавана, че сексът е нещо естествено, проява на човешката природа. А и си има свои грижи.

— Зряла жена съм, необвързана и здрава. — С предизвикателно движение, Лейла тръсна коси назад. — Казвам си, че няма причина да се срамувам, защото... Какво има?

— Не. Не зная. Беше странна сутрин. Оказа се... — Как да й го каже? — Казах ти, че сестра ми е лесбийка, нали?

— Спомена го.

— Двете с Пола са заедно от няколко години. Разбират се много добре, щастливи са заедно. И... — Фокс отиде до прозореца и се върна обратно. — Решили са да имат дете.

— Чудесно.

— Искат аз да осигуря Y-хромозомата.

— О... — Лейла присви устни. — Наистина е странна сутрин за теб. Какво отговори?

— Не помня точно, бях загубил ума и дума. Трябва да си помисля. Което, разбира се, е неизбежно.

— Явно и двете много държат на теб. Щом не си отказал категорично веднага, явно и ти много държиш на тях.

— Точно сега не мога да мисля. Какво ще кажеш да затворим кантората и да правим секс?

— Не.

— От това се страхувах.

— Последната ти среща е в четири и половина. Ще правим секс по-късно.

Фокс я изгледа втренчено. *Денят става все по-странен.*

— Според графика ти за този странен ден следва телефонна консултация по случая Бенедикт. Ето файла.

— Обади му се. Искаш ли да дойдеш с мен на семейния обяд при Спероу?

— Не, дори за един милион долара.

Не можеше да я упрекне, предвид всичко. Все пак Фокс прекара приятен час с брат си, съпругата и детето му, със сестрите си и родителите си в малкия ресторант на Спероу.

Когато той се върна, Лейла излезе за обяд и го остави да поразмишлява. Опита се да не поглежда към часовника твърде често, докато работи, но никога в живота си не бе чакал с такова нетърпение времето да отлети.

Последният му клиент за деня бе бързив и, изглежда, не го бе грижа, нито че хонорарите се определят на час, нито че е почти пет и пет. „Цената на адвокатската практика в малък град“, помисли си Фокс, докато се бореше с изкушението да погледне ръчния си часовник за пореден път. Хората загубваха представа за времето, когато се впускаха в празни приказки при делови срещи. Всеки друг път с удоволствие би разговарял за подготовката за бейзболния сезон, шансовете на местния отбор тази година и новия играч, който показваше добър потенциал.

Но жената бе тук и го чакаше, а той щеше да се пръсне.

Не довлече клиента си до вратата и не го изрита на тротоара. Но намери извинение да го отпрати.

— Мислех, че никога няма да млъкне — каза Фокс, когато заключи след него. — Затворихме. Изключи компютъра, не вдигай телефона. И ела с мен.

— Всъщност може би трябва да помислим.

— Не, никакво мислене. Не ме карай да те моля на колене. — Фокс реши въпроса, като сграбчи ръката ѝ и я задърпа към стълбите. — Брачни консултации, горящи сгради, страхотен задник... не непременно в този ред, само се опитвам да освежа паметта ти.

— Не съм забравила, но... Кога почисти така? — попита тя, когато влязоха в апартамента.

— Вчера. Неприятна работа, но очевидно има нужда някой да я върши.

— Мога да ти дам номера на жена, която се занимава с почистване на домове, Марша Бигънс.

— Бях в един клас със сестра ѝ.

— И тя така ми каза. Ще се пробва при теб. Обади ѝ се.

— Утре рано сутринта. А сега... — Фокс се наведе и всмука устните ѝ, докато ръцете му се плъзгаха от раменете ѝ надолу към китките. — Ще пием вино.

Тя примигна и широко отвори очи.

— Вино?

— Ще пусна музика и ще пием вино. Ще поседнем в относително чистия ми хол и ще се отпуснем.

Лейла се засмя, останала без дъх от удивление.

— Току-що добави още една причина да съм тук. С удоволствие ще пийна вино, благодаря.

Той отвори бутилка „Шираз“, подарък от клиент за Коледа, пусна музика на Ерик Клептън — реши, че подхожда за случая — и наля две чаши вино.

— Сега картините и сувенирите се виждат по-добре. Ммм, бива си го — каза тя след първата глътка, когато Фокс седна до нея на дивана. — Не бях сигурна какво да очаквам от човек, който повече си пада по бирата.

— Пълен съм с изненади.

— Да, така е. — „И невероятно сладък, с гъстите си кафяви коси и прекрасните тигрови очи.“ — Не успях да те питам дали си прочел записките ни или отбелязаните...

Лейла преглътна останалите думи, когато устните му отново срещнаха нейните. После Фокс каза:

— Няма да говорим за две неща. Адвокатска работа и мисии от боговете. Кажи ми, как се забавляваше в Ню Йорк?

Е, добре, помисли си тя, щяха да си бърбят за обикновени неща. Нямахте нищо по-лесно от това.

— Ходех по клубове, защото обичам музика. Посещавах галерии, защото обичам изкуството. Но и работата ми беше забавна. Мисля, че

човек винаги може да се забавлява, ако върши нещо, в което е добър.

— Родителите ти са имали магазин за дамски тоалети.

— Харесваше ми работата там. Е, играех си, когато бях дете. Толкова много цветове и материи. Обичах да съчетавам разни неща. Това сако — с онази пола, това палто с онази чанта. Мислехме, че един ден аз ще поема бизнеса, но просто започна да става прекалено трудно за тях.

— И ти напусна Филадельфия и замина за Ню Йорк.

— Искан да отида в града, който диктува модата, поне от тази страна на Атлантика. — Виното бе прекрасно, плъзгаше се по езика. — Да добия изтънченост, да натрупам опит в по-специализирана област и след време да открия свой магазин.

— В Ню Йорк?

— Пофантазирах за това около пет минути. Никога не бих могла да си позволя наема в центъра. Мислех си: може би в предградията, може би някой ден. Но този ден стана следващата година, и така нататък. Освен това работата като управител на бутик ми харесваше, а и нямаше риск. Бях приключила с поемането на рискове.

— Доскоро.

Тя срещна погледа му.

— Очевидно.

Фокс ѝ се усмихна и доля чашите.

— В Холоу няма магазин за официални тоалети, моден бутик, или както се нарича това.

— В момента имам добре платена работа и вече не мисля за отваряне на бутик. Превиших квотата си за рискове.

— Каква музика... обичаш да слушаш? — добави той, когато я видя да смръщва вежди.

— О, доста разнообразна.

Фокс се наведе, свали обувките ѝ и повдигна краката ѝ в скута си.

— А изкуство?

— Също. Мисля... — Цялото ѝ тяло въздъхна, когато пръстите му започнаха да разтриват ходилата ѝ. — Всякакво изкуство, всякаква музика, която носи наслада и кара човек да се замисли... или по-скоро да се удивлява. Това ни прави хора. Потребността да творим, да се наслаждаваме на творенията си.

— Аз отраснах заобиколен от изкуство, във всякакви форми. Нищо не беше извън границите. — Палецът му, леко задебелял, възбуждащо се плъзгаше по ходилото ѝ напред-назад. — За теб има ли граница?

Не говореше за музика или друго изкуство. В тялото ѝ се бореха страст, плахост, очакване.

— Не зная.

— Можеш да ми кажеш, ако я премина. — Ръката му вече масажираше прасците ѝ. — Кажи ми какво ти харесва. — Смутена, тя впери поглед в него. — Всичко е наред. Ще разбере. Харесвам силуета ти. Извивката на ходилата ти, стегнатите ти прасци. Особено привличаш вниманието ми, когато си с висок ток.

— Това е предназначението на високите токове.

Гърлото ѝ бе пресъхнало, пулсът ѝ прескачаше.

— Харесвам шията и раменете ти. Ще се спра на тях по-късно. Харесвам коленете ти, бедрата ти... — Ръката му се придвижваше бавно, едва докосвайки я, и стигна малко по-високо, до дантелата на чорапа ѝ. — И това ми харесва — прошепна той, — малка изненада под черната пола.

Пъхна пръст под дантелата и внимателно я придърпа надолу.

— О, господи!

— Ще бъде бавно. — Гледаше я, докато плъзгаше чорапа по крака ѝ. — Но ако поискаш да спра, което се надявам да не стане, просто ми кажи.

Пръстите му докосваха свивката на крака ѝ, пресеца и глезена ѝ, докато кожата ѝ настръхна.

— Не искам да спираш.

— Пийни още вино — предложи той. — Това ще продължи дълго.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече се чувстваше замаяна и макар да знаеше, че не се напива лесно, не се осмели да допие виното си, докато той я събличаше. Когато Фокс издърпа и втория ѝ чорап, Лейла едва успя да остави чашата, без да я разлее. Той ѝ се усмихна и долепи устни до извивката на ходилото ѝ. Тръпката премина през корема ѝ и запулсира там като второ развълнувано сърце. Фокс не бързаше, възбуждащите му ласки разпалваха малки пожари под кожата ѝ, докосвайки необичайни и чудни точки на наслада. Когато обхвана глезените ѝ и я плъзна към себе си с енергично движение, тя издаде стон на удивление и благодарност.

Лицата им бяха толкова близо, че неустоимите му златистокафяви ириса я хипнотизираха. Ръката му, загрубелите върхове на пръстите му се придвижиха плавно нагоре по крака ѝ, под събраната пола. Бавно, бавно... После се спуснаха обратно, докато устните му играеха с нейните. Леко докосване, кратък миг на сладост, като прошепнато обещание, когато ръцете ѝ се преплетоха зад врата му, когато изгарящото ѝ тяло се притисна към неговото. Още глътка от сладостта безмилостно я тласна към забрава.

Той обхвана ханша ѝ и я повдигна. Внезапният шок я накара да затаи дъх и инстинктивно да обвие крака около кръста му, когато Фокс се изправи с нея. Този път целувката бе дълбока и изучаваща.

— Наистина ми се вие свят — успя да промълви тя, когато я понесе на ръце.

— Така ще бъде още известно време. — В спалнята Фокс седна на леглото, притиснат между краката ѝ. — Мислех първия път да бъде на свещи, но ще ги запазим за по-късно.

Прокара пръсти по раменете ѝ, по меката вълна на красивия син пуловер, по малките перлени копчета отпред.

— Винаги изглеждаш съвършено. — Спусна се надолу по ръцете ѝ, до лактите, и задържа дланите си там. — Имаш усет.

Докосна шията ѝ с устни, леко я погъделичка със зъби и достигна до деколтето на прилепналата отдолу блуза.

Хареса му леката тръпка, която премина през нея, учестеното ѝ дишане. И приятната руменина на лицето ѝ, изписаното на него вълнение. Плъзна ръце по нейните и обхвана китките ѝ през кашмира. Жадно навлезе с език в устата ѝ, ненаситен за вкуса ѝ, и заглуши тихите стонове на безпомощност, които напиреха в гърлото ѝ, докато сърцето ѝ препускаше под дланта му.

Отдръпна се назад, съвсем леко, и с усмивка се вгледа в премрежените ѝ очи.

— Ще запазим и това за по-късно — каза той и освободи ръцете ѝ.

Взираше се в очите ѝ, издърпвайки блузата нагоре. Взираше се в тях, докато пръстите му танцуваха по затоплената ѝ кожа. Най-сетне сведе поглед и се наслади на гърдите ѝ в разкошен сутиен от синя дантела.

— Да, винаги изглеждаш свършено.

Посегна зад гърба ѝ и разтвори ципа на полата ѝ.

Струваше ѝ се, че се носи през вода, топла и изпълнена с ухания. Ударите на сърцето ѝ отекваха, бавни и силни, когато посегна към копчетата на ризата му, когато докосна стегнатите мускули на раменете, на гърдите и гърба му. При следващата целувка Фокс бавно я сложи по гръб върху леглото и водата отново я обгърна, топла, нежна и спокойна. Ръцете и устните му неуморно обхождаха тялото ѝ. Беше беззащитна и срещу тях, и срещу собствените си пориви, и се предаде. Когато пусна гърдите ѝ, тя се изви към него, завладяна от жадния допир на устните и езика му.

Той продължи да я изпълва с наслада, докато стигна до долната част на дантеленото бельо и го отстрани.

След миг Лейла бе увлечена в луд водовъртеж, който я теглеше към най-горещата точка. Издаде вик, сграбчвайки чаршафите при разтърсващия оргазъм. Докато задъхано изричаше името му, Фокс не спря. Новото издигане към върха бе като лудост.

Тялото ѝ тръпнеше и се извиваше под неговото, изцеждайки и последните му капки самообладание. Отпусна се върху омотаните чаршафи, напълно безпомощна, на чезнещата вечерна светлина, която я обсипваше със златист блясък. Фокс отново обхвана ханша ѝ и я

повдигна, очите му отново срещнаха нейните. Остана съсредоточен в тях докато потъваше в нея и тя жадно го приемаше.

Заедно се носеха към върха на насладата и поривът го завладяваше.

Не знаеше дали може да помръдне, дали някога омекналите кости на тялото ѝ ще станат достатъчно здрави, за да стои на крака. Но не я беше грижа.

Той лежеше отпуснат върху нея, тежестта му я притискаше, но и това нямаше значение. Приятно бе да усеща тази тежест, топлината му, ударите на сърцето му, които издаваха, че не е единствената изживяла този вълнуващ полет.

Бе очаквала да е нежен и забавен. Но не бе предполагала, че ще ѝ дари това... вълшебство.

— Искаш ли да се отместя?

Гласът му звучеше пресипнал и леко сънен.

— Не особено.

— Господи, харесва ми така. По някое време ще стана да донеса виното и да поръчам нещо за вечеря.

— Не е нужно да бързаш.

— Имам въпрос. — Фокс потърка устни в бузата ѝ. — Винаги ли носиш бельо в тон с тоалета си?

— Невинаги. Но често. Имам тази малка слабост.

— Харесва ми. — Той си заигра с лъскавата верижка на шията ѝ. — Както и фактът, че сега си само с това и обиците, които все още са на ушите ти.

Наведе се да я целуне и докато устните им бяха слети, отмести ръце от верижката и потърка зърната на гърдите ѝ с палци. Устните му се впиха в нейните, а от гърлото ѝ се изтръгна стон.

— Надявах се да чуя това — прошепна той и отново се плъзна в нея, твърд като камък.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Как можеш... не трябва ли... О, господи!

— Толкова си нежна. Мека и влажна, и още по-чувствителна от преди. — Раздвижи се в нея, на бавни тласъци, които я караха да

тръпне отново и отново. — Този път ще те отнесе по-далеч. Затвори очи, Лейла. Отпусни се и изживей това, което ти давам.

Нямаше избор, беше по-силно от волята ѝ. Усещаше непоносима тежест в тялото си, докато в него изригваха хиляди малки вулкани. Той я докосваше и ръцете му събуждаха пориви, които бе мислила, че вече са укротени.

Отново полетя с него към блаженство, безкрайно и непознато.

— Не спирай. Моля те.

— Не и преди да стигнеш до края.

Когато това се случи, беше като спускане от небето, като свободно падане, което я остави без дъх.

Все още лежеше отпусната, когато Фокс ѝ донесе чаша вино.

— Поръчах пица. Имаш ли нещо против?

Тя успя да кимне.

— Как... винаги ли се възстановяваш толкова бързо?

— Един от бонусите. — Фокс седна с кръстосани крака в леглото със своята чаша вино и закачливо наклони глава. — Куин не е ли споменавала? Хайде, зная, че вашият вид споделя подобни неща.

— Спомена... Всъщност каза, че е правила най-вълнуващия секс в живота си, ако това имаш предвид. И че бил... — странно бе да водят този разговор за приятелите си — ... забележително издръжлив.

— След онази вечер знаеш колко бързо зарастват раните ни. Тук е почти същото.

— Ооо! — провлачено каза тя и утоли жаждата си с вино. — Хубав бонус.

— Любимият ми.

Той стана и запали свещите в стаята.

„Да, да, помисли си Лейла, наистина има страхотен задник.“
Косите му се спускаха в безпорядък около скулестото му лице. Златистите очи издаваха задоволство и изглеждаха леко сънени.

Искаше ѝ се да го хапне като парче шоколад.

— Какъв е рекордът ти?

Фокс извърна глава към нея с широка усмивка.

— За колко време — една вечер, едно денонощие, един пропилян уикенд?

Над ръба на чашата, очите ѝ го гледаха предизвикателно.

— Като за начало — една вечер, но се обзалагам, че с мен ще го подобриш.

Хапнаха пица в леглото. Когато стигнаха до пая, бе изстинал, но и двамата бяха толкова изгладнели, че нямаше значение. Слушаха песните на Би Би Кинг, а свещите излъчваха приятна светлина и ухане.

— Майка ми ги прави — каза Фокс, когато Лейла ги забеляза.

— Майка ти прави свещи, великолепни ароматни свещи, занимава се с керамика и рисува акварели.

— И плете. Или бродира, когато има настроение. — Той облиза соса от палеца си. — Ако можеше и да готви истинска храна, щеше да е безценна.

— Ти ли си единственият месояден в семейството?

— Баща ми грабва по някой „Биг Мак“ от време на време, и Сейдж се отклони от правия вегетариански път преди години. — Замисли се дали да не хапне още резен пица. — Реших да го направя.

— Кое?

— Да... да дам на Сейдж или по-скоро — на Пола, вълшебния еликсир.

— Ще им дадеш... О! — Лейла наклони глава. — Какво те накара да вземеш това решение?

— Просто си казах, че точно сега нямам планове да го използвам. А те са семейство. Щом мога да им помогна да бъдат щастливи, защо не?

— Защо не? — тихо повтори тя, обхвана лицето му с ръце и го целуна. — Ти си един на милион.

— Да се надяваме, че са ми останали един-два на милион, които ще свършат работата. Зная, че е странно да говоря за това при сегашните обстоятелства, но реших, че трябва да знаеш. Някои жени биха го намерили за откачено или шокиращо. Ти, изглежда, не го приемаш така.

— Мисля, че е чудесно.

Отново го целуна и в този миг телефонът звънна.

— Запомни тази мисъл. — Фокс се плъзна към ръба, за да вдигне слушалката на апарата до леглото. — Здравей. Да. — Отмести телефона и прошепна на Лейла: — Кал е. Не, ще го оставим за утре.

Може да почака. Защото съм с Лейла — каза той, затвори и я погледна.
— Тази вечер съм с Лейла.

Не бе имала намерение да остава за цялата нощ, но за нейна изненада, когато се събуди, през прозорците нахлуваше слънчева светлина.

— Господи! Колко е часът?

Понечи да се претърколи и да стане от леглото, но Фокс я придърпа обратно под тялото си.

— Сутрин е, рано е. За къде бързаш?

— Трябва да отскоча до дома и да се преоблека. Фокс! — Насмешка, възбуда и искрено удивление се бореха в нея, когато ръцете му се раздвижиха под завивките. — Престани.

— Снощи казваше друго. Преброи ли колко пъти? — Той се засмя и сля устни с нейните. — Отпусни се. Ще позакъснееш. Мога да те уверя, че шефът ти няма да има нищо против.

По-късно, доста по-късно, докато търсеше втория си чорап, Фокс ѝ донесе кутия кока-кола.

— Съжалявам. Това е единственото питие с кофеин, което имам.

Тя се намръщи, но сви рамене.

— Ще трябва да се задоволя с него. Добре че нямаш срещи преди десет и половина, защото едва ли ще бъда в кантората преди десет.

Фокс се загледа в нея, докато тя обуваше чорапа си.

— Може би трябва да ти помогна с това.

— Стой далеч от мен — засмя се тя и размаха пръст срещу него. — Говоря сериозно. Почти сме в работно време. — Изпъна чорапа и сложи обувките си. — Ще дойда на работа, когато мога.

— Ще те откарам до вкъщи.

— Благодаря, но ще повървя пеша. Имам нужда от малко въздух. — Стана и насочи пръст към него като пистолет. — Горе ръцете.

Когато Фокс се усмихна и повдигна ръце, тя се приближи и го целуна.

После забърза към вратата, преди да се разколебае.

Надеждите ѝ да хукне направо към горния етаж бяха разбити, когато в къщата я посрещна Сибил, облежната на парапета.

— Я виж ти, кой влиза, изчервен от срам. Кю, малката сестричка се прибра.

— Трябва да се преоблека за работа. После ще говорим.

Втурна се нагоре, но Сибил я последва по петите.

— О, не. Ще поговорим, докато се преобличаш.

Когато Куин изскочи от кабинета и двете се промъкнаха в спалнята ѝ, Лейла се предаде.

— Очевидно е, че съм прекарала нощта с Фокс.

— Играли сте шах? — засмя се Куин, докато Лейла сваляше дрехите си в движение и бързаше към банята. — Нали е любимата му игра?

— Не стигнахме до нея. Може би следващия път.

— Съдейки по усмивката ти, бих казала, че го бива и за други игри — отбеляза Сибил.

— Чувствам се... — Лейла забързано застана под душа изтощена, смаяна и загубила ума и дума. Леко дръпна завесата и попита Куин: — Защо не ми каза за този бонус? Че се възстановяват след секс толкова бързо, колкото когато пострадат?

— Не съм ли споменавала?

— Не — отвърна Сибил и силно смушка Куин.

— Като заговорихме за възстановяване, Неуморният заек е муден охлюв в сравнение с Кал. — Куин прегърна Сибил със съчувствие. — Не искам да тъгуваш и да се чувстваш лишена от нещо, Сиб.

Сибил присви очи.

— Колко пъти? Не ме заблуждавай, че не си броила — добави тя и рязко дръпна завесата.

Лейла я изпъна обратно и подаде ръка с пет разперени пръста.

— Пет?

После събра палеца и кутрето си, за да добави още три.

— Осем? Господи!

Лейла спря душа и грабна кърпа.

— Без двата пъти сутринта. Честно казано, малко съм уморена и умирам от глад. Човек бих убила за чаша кафе.

— Знаеш ли какво? — каза Сибил след миг. — Ще ти забъркам няколко яйца и ще ти наляя огромна чаша кафе. Защото точно сега ти си моят герой.

Куин остана в стаята ѝ, докато Лейла, увита в кърпа, втриваше лосион в раменете и краката си.

— Сладък е.

— Зная.

— Ще можете ли да спите заедно, да работите заедно и да се борите заедно срещу силите на злото?

— Вие с Кал успявате.

— Точно затова питам, защото комбинацията има и добри, и лоши страни. Ако имате трудни моменти, можеш да споделиш с мен.

— Мога да споделя всичко с теб, от самото начало. Това е един от нашите бонуси. — Беше истина и Лейла се замисли, обличайки халата си. — Чувствата ми към него, всичките ми чувства са в пълен безпорядък. Но за първи път в живота ми безпорядъкът не е толкова лошо нещо.

— Чудесно. Не се преуморявай днес, защото довечера имам важна сбирка. Кал иска да узнае каква идея има Фокс.

— За какво?

— Не зная. — Куин присви устни. — Не ти ли спомена? Някаква теория.

— Не, не ми каза.

— Може би все още работи върху нея. Във всеки случай, ще поговорим довечера.

Когато Лейла стигна до кантората, Фокс вече говореше по телефона. Следващият му клиент щеше да пристигне скоро и моментът не бе удобен да го притиска с въпроси за нови теории.

Прегледа графика му, търсейки свободен промеждутък и изпита гняв, примесен с тревога, когато се замисли защо не ѝ бе споменал нищо.

Тъкмо се канеше да се възползва от кратка почивка, но влезе Сейдж и Лейла реши, че днес няма шанс да ѝ бъде отделено време.

— Фокс ми се обади и каза, че мога да намина. Свободен ли е в момента?

— Почива си.

— Ще вляза само за малко.

Минаха тридесет минути, докато Сейдж излезе. Очевидно бе плакала, въпреки лъчезарната усмивка, с която застана срещу Лейла.

— В случай, че не знаеш, шефът ти е най-прекрасният, най-изумителният, най-невероятният мъж в цялата Вселена. В случай че не си го разбрала — добави тя и забърза навън.

Лейла въздъхна, опита се да преглътне въпросите си и гнева, породен от тях, и влезе при Фокс, за да види как му се е отразил очевидно много емоционалният половинчасов разговор.

Фокс седеше на бюрото си с изражение на човек, преживял нещо разтърсващо.

— Разплака се — заговори той. — Сейдж не плаче често, но сега просто избухна. Обади се на Пола и двете дълго плакаха. Все още не съм възвърнал равновесието си, така че ако имаш намерение да ги последваш, давай.

Тя не каза нищо, отиде до хладилника и му донесе кутия кока-кола.

— Благодаря. Имам уговорен час за... Направих си профилактичен преглед само преди няколко месеца и ще изпратят резултатите ми в клиниката. Сейдж има приятелка в Хейгърстаун, която е лекар. Записахме се за вдругиден и на следващия ден, когато Пола ще бъде...

— В овулация?

Фокс направи гримаса.

— Дори за човек с моето възпитание е трудно да го приеме напълно спокойно. Значи, вдругиден. В осем. Ще бъда в съда и просто ще отида след това. — Стана и пусна долар в стъкленницата. — Толкова е странно, мамка му. Ето, така е по-добре. Какво следва?

— Да обърнеш малко внимание и на мен. Куин ми каза, че снощи е трябвало да се срещнеш с Кал и Гейдж, за да обсъдиш с тях някаква нова теория.

— Да, но получих по-добро предложение за вечерта и... — Замълча. Познаваше този поглед. — Сърдиш ли се?

— Не зная. Зависи. Но определено съм озадачена от факта, че имаш идея, която смяташ, че си струва да споделиш с приятелите си мъже, но не и с мен.

— Щях да я обсъдя с теб, но и двамата бяхме твърде заети да се наслаждаваме на многократни оргазми.

Лейла не можеше да отрече това. Но бе отклонение от въпроса.

— Бях с теб през целия ден в кантората, през цялата нощ в леглото. Мисля, че можеше да намериш удобен момент да поговорим.

— Разбира се. Но не пожелах.

— Защото искаше първо да разговаряш с Кал и Гейдж.

— Донякъде, защото винаги съм споделял всичко първо с тях. Навик от тридесет години не се променя за една нощ. — В гласа му се прокрадна леко раздразнение. — И главно защото не мислех за друго, освен за теб. Исках да мисля само за теб. Имам право на малко време за това, по дяволите. Теорията ми за Джайлс Дент не беше подходяща за прелюдия и определено не би ми хрумнало да говоря за човешко жертвоприношение след секс. Убий ме.

— Трябваше... Човешко жертвоприношение? Какво имаш предвид?

Телефонът звънна и Лейла измърмори, преди да посегне над бюрото му, за да вдигне.

— Добър ден, кантората на Фокс Б. О'Дел. Съжалявам, в момента при господин О'Дел има клиент. Да предам ли нещо? — Написа име и номер върху купчината листи. — Да, разбира се. Ще се погрижа. Благодаря ви. — Затвори. — Можеш да им се обадиш, когато приключим с това. Трябва да узная за какво говориш.

— Нова версия. Ан пише, че Дент е възнамерявал да извърши нещо, което никой друг пазител не е правил, и че ще бъде платена тежка цена. Пазителите са добрите, нали? Винаги сме гледали така на тях, на Дент. Те са белите души. Но дори белите души понякога навлизат в сива зона. Или се доближават до нея. Непрекъснато виждам това в своята гилдия. Виждам на какво са способни хората, когато са отчаяни, когато смятат, че целта оправдава средствата, когато нямат друг избор. Кървавите жертвоприношения са по-присъщи на другата страна. Обикновено.

— Еленът, който Куин е видяла в съня си през зимата с прерязано гърло на пътеката. Невинна кръв. В дневниците често става дума за това. Вече стигнахме до извода, че Дент е извършил жертвоприношение. Но ти говориш за човешко.

— Нима мислиш, че еленчето Бамби е било достатъчна жертва, за да му даде силата, с която е държал Туис окован триста години? Силата да предаде наследството си на мен, Кал и Гейдж? Този въпрос си зададох, Лейла. Според мен не е било достатъчно... — Замълча,

защото дори сега му бе трудно да го проумее. — Казал е на Хестър да бяга. В нощта на седми юли хиляда седемстотин петдесет и втора, след като го е заклеила като магьосник, той ѝ е казал да бяга. Узнахме го чрез теб.

— Да, казал ѝ е да бяга.

— Знаел е какво ще се случи. Не само че ще пренесе Туис в друго измерение за няколко века, а и на каква цена.

Тя сложи юмрук на гърдите си и го потърка там, където бе сърцето ѝ, втренчено гледайки Фокс.

— Хората, които са били до Свещения камък.

— Десетина души, доколкото знаем. Това е много невинна кръв. Всички те са били пожертвани.

— Мислиш, че ги е използвал. — Бавно и внимателно, Лейла седна. — Мислиш, че той ги е убил. Не Туис, а Дент.

— По-скоро ги е оставил да умрат, като адвокат мога да заявя, че според закона това е различно. Би могло да се нарече престъпно бездействие, въпреки малката доза преднамереност. Използвал е тяхната смърт. — Фокс с мъка изричаше думите. — Мисля, че е използвал огъня от факлите им и огъня, който той е запалил, за да бъдат погълнати, земята да бъде изпепелена, и чрез този акт, извършен за първи път от пазител, да добие силата за онова, което според него е трябвало да се случи.

Руменината от лицето ѝ изчезна и очите ѝ се откритоиха, призрачно зелени.

— Ако е истина, що за човек е бил? Що за хора сме всички ние?

— Не зная. Прокълнати може би, ако на някого може да се постави такова клеймо. Аз го нося от близо двадесет и една години.

— Мислехме, предполагахме, че Туис е причинил смъртта на всички онези хора.

— Възможно. Донякъде, дори ако идеята ми не струва, вината е била негова. Колко от тях биха тръгнали към Свещения камък в онази нощ, за да убият Джайлс Дент и Ан Хокинс, ако Туис не ги бе повел? Но като оставим това настрана и потърсим сиви зони, може би Дент е използвал и Туис. Знаел е какво се задава, ако съдим по написаното в дневниците. Изпратил е Ан надалеч, за да спаси нея и синовете си. Пожертвал е своя живот, което е постъпка на бяла душа. Но ако е превърнал и други хора в жертви, тази душа е опетнена с много кръв.

— Звучи ужасяващо логично. Тръпки ме побиват.

— Трябва да го обсъдим и може би тогава ще ни хрумне какво да правим. — Вгледа се в лицето ѝ и забеляза шока, изписан на него. — Успокой се. Прибери се у дома.

— Няма два часа. Имам работа.

— Мога да се справя с телефоните през следващите няколко часа. Поразходи се, подишай малко въздух. Поспи, вземи ароматна вана или каквото искаш.

Лейла се подпря на облегалката на стола и бавно се изправи.

— За каква ме смяташ? Нима очакваш да рухна при първия жесток удар? Не вярваш, че мога да го понеса? Трябваше ми известно време, за да стъпя на крака, когато пристигнах в Холоу, признавам, но вече стоя стабилно на тях. Нямам нужда от успокояваща вана, за да запазя здравия си разум.

— Извинявай, сгреших.

— Не ме подценявай, Фокс. Колкото и малко да е останала, все пак нося в себе си от кръвта на онова копеле. Може да се окаже, че за мен мракът не е толкова непонятен, колкото за теб.

— Може би. Но не очаквай да горя от желание да се сблъскам с него. Би означавало, че ме надценяваш. Сега или бъди доволна, че получи обяснение защо снощи не заговорих за това, или продължавай да се сърдиш.

Лейла затвори очи и си вдъхна спокойствие.

— Не, не искам да ти се сърдя и — да, доволна съм от обяснението.

Сега тя разбра какво бе имала предвид Куин с предупреждението си. Да работят, да спят и да се борят заедно, бе тежко изпитание за една връзка.

— Трудно е да разграничаваме нещата в такава ситуация — плахо заговори тя. — А когато границите се размият, става още по-трудно. Преди малко ти каза, че още не си възвърнал равновесието си. Губя равновесие всеки път, когато съм с теб, Фокс, на всички нива.

— Аз загубих своето още когато се запознах с теб. Ще се опитам да те хвана, когато падаш, ако и ти си готова да сториш същото за мен.

Нима това не говореше достатъчно? Лейла погледна часовника си.

— Виждаш ли, почти пропуснах обедната си почивка. Имам още две минути. Е, ще ги използвам по най-добрия начин. — Заобиколи бюрото му и се наведе. — Впрочем, и ти си в почивка, така че кантората е затворена следващите тридесет секунди.

Долепи устни до неговите, плъзна пръсти по лицето му, зарови ги в косите му.

В този миг, колкото и странно да беше, отново намери равновесието си.

Изправи се и задържа ръката му между своите за няколко секунди, преди да тръгне към вратата.

— Госпожа Мълндор иска да говори с теб. Номерът ѝ е на бюрото ти.

— Ще трябва да удължа обедната ти почивка — извика Фокс след нея, когато тя стигна до прага.

Лейла се усмихна през рамо и продължи. Сам в кабинета си, Фокс не помръдна няколко мига и се замисли какво би сторил дори най-добрият човек, ако над всичко, което обича, е надвиснала заплаха.

Когато шестимата се събраха вечерта в оскъдно обзаведения хол на наетата къща, Фокс прочете пасажа от дневника на Ан, който бе щракнал ключа в съзнанието му. После изложи теорията си, както пред Лейла.

— За бога, Фокс. Пазител. — Кал очевидно не приемаше идеята. — Дългът му е бил да закриля. Последният му живот и всички предишни са били посветени на това. Изживях неговите чувства, видях част от онова, което е видял той.

— Но не всичко. — Гейдж закрачи пред прозореца, както често правеше по време на обсъждане. — Откъслечни моменти, Кал, това е. Ако тръгнем в тази насока, бих казал, че има други моменти, които Дент се е опитал да скрие, докато може.

— Тогава защо е пуснал Хестър да избяга? — попита Кал. — Защото е била най-невинната и е представлявала най-малка заплаха за него?

— Защото ние е трябвало да се появим на бял свят. — Сибил погледна Куин и Лейла. — А за да се родим, Хестър е трябвало да остане жива. Въпрос на сила. Живот след живот, пазителят е играел по

правилата, доколкото знаем, и не е можел да победи. Не е успявал напълно да спре врага си.

— И постепенно се е доближавал до природата на обикновените хора — добави Лейла. — Днес ми хрумна. С всяко поколение е добивал все повече човешки черти, включително и слабости. А Туис е оставал един и същ. Колко още би издържал Дент да се бори срещу него? Колко живота са му оставали?

— Значи е направил избор — кимна Фокс. — И е използвал оръжие, подобно на това на Туис.

— Убил е невинни хора, за да спечели време? За да дочака нашата поява?

— Ужасно е. — Куин посегна към ръката на Кал. — Ужасно е да мислим и говорим за това. Но зная, че трябва.

— Ако го приемем за истина, вие сте потомки на демон, а ние — на масов убиец. — Кал поклати глава. — Дяволска комбинация.

— Всички сме такива, каквито изберем да бъдем — разпалено заговори Сибил. — Използваме това, което имаме, така, както решим. Дали стореното от него е оправдано? Не зная. Няма да го съдя.

Гейдж застана с гръб към прозореца.

— А какво имаме?

— Думите върху тези страници, камък, разделен на три еднакви части, и място със загадъчна сила в гората. Имаме ума и куража си — продължи Сибил. — И адски много работа, бих казала, за да съберем всички парчета и да надвием копелето.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Има моменти, помисли си Фокс, когато един мъж се нуждае от мъжка компания. Откакто Блок едва не го бе пребил на тротоара, животът течеше спокойно и това му даваше време за размисъл. Единият от изводите — че Дент е оставил десетина души да загинат сред пламъци — терзаеше всички.

Сега четяха втория дневник. Въпреки че не бяха направили нови разтърсващи открития, Фокс водеше свои бележки. Знаеше, че понякога важното е не това, което човек изрича или написва, а мислите, с които го прави.

Забеляза, че през първите седмици след събитията Ан Хокинс е писала надълго и нашироко за добротата на братовчедка си, за движенията в утробата си и дори за подробности от всекидневието, а нито дума за Джайлс Дент или нощта до Свещения камък.

Прекара известно време в умуване върху ненаписаното.

Седеше с крака върху масичката в хола на Кал, с кока-кола в ръка и купа чипс наблизо. По телевизията вървеше баскетболен мач, но не можеше да се съсредоточи. Утре му предстоеше голям ден и имаше твърде много неща, за които да мисли. Посещението в клиниката щеше да е кратко. Всъщност от него не се искаше много. Нищо, което да не е правил преди. Тридесетгодишен мъж знаеше как... да свърши работата си.

Бе подготвен за съда. Въпреки предвидените два дни се надяваше делото да приключи за един. По-късно всички щяха да се съберат отново. Да четат и обсъждат. И да чакат.

Би трябвало да се прибере у дома, да извади записките на Сибил, своите и тълкуванията на Куин. И да прегледа по-подробно схемите и графиките на Лейла. Някъде там се криеше друго парче от пъзела. Трябваше да го открие и изследва.

Но Фокс остана на мястото си, отпивайки още глътка кола. И заговори за това, което се въртеше в главата му.

— Утре ще отида в клиниката със Сейдж и Пола като донор на сперма, за да имат дете.

Последва дълго мълчание и накрая Кал каза:

— Ха!

— Сейдж ме помоли, помислих по въпроса и си казах защо не? Добро семейство са двете с Пола. Просто е странно, че ще направя опит някой да зачене от мен от разстояние.

— Ще дадеш на сестра си шанс за семейство — изтъкна Кал. — Не е толкова странно.

От тази единствена реплика Фокс се почувства значително по-добре.

— Ще пренощувам тук. Ако тръгна към дома, ще се изкуша да се отбия при Лейла. А ако я видя, ще ми се прииска да я разсъблека.

— Искаш утре да бъдеш зареден — заключи Кал.

— Да. Глупаво и суеверно може би, но да.

— Диванът е на твое разположение, особено като знам, че няма да го изцапаш.

„Да, каза си Фокс, наистина има моменти, когато един мъж се нуждае от мъжка компания.“

Мартенската виелица действаше ужасно на настроението. Нямахше да се ядосва толкова, ако си бе направил труд да чуе прогнозата за времето. Щеше да облече зимното си палто, щом зимата бе решила да се завърне. Тънък бял пласт покриваше ранния жълт мъх по декоративните храсти. Няма да измръзнат, помисли си Фокс, докато караше обратно към Холоу. Тези предвестници на пролетта бяха жилави, свикнали с капризите и дори подлите номера на природата.

Беше му писнало от зимата. Въпреки че пролетта бе преход към лятото, а това лято щяха да дойдат Седемте, му се искаше да изрита зимата през прага и да затръшне вратата след нея. Проблемът бе, че имаше няколко хубави дни преди тази необичайна за сезона снежна буря. Природата подхвърляше по някой слънчев ден като примамка, за да дразни хората.

Снегът бързо щеше да се стопи, напомни си той. По-добре да мисли за отминалия спорен ден. Бе изпълнил и братския, и професионалния си дълг. Сега пътуваше към дома, за да се освободи

от костюма и да пийне хубава студена бира. Щеше да види Лейла. И след вечерната сбирка да направи всичко възможно да се промъкне в леглото ѝ или да я примами в своето.

Когато сви по главната улица, Фокс забеляза Джим Хокинс пред магазина за сувенири. Стоеше с ръце на кръста и гледаше сградата. Фокс спря до бордюра и спусна стъклото.

— Здравейте!

Джим се обърна. Беше висок мъж със замислени очи и твърда ръка. Застана до пикапа, навеждайки се към отворения прозорец.

— Как я караш, Фокс?

— Добре. Студено е навън. Да ви откарам ли до някъде?

— Не, излязох да се поразтъпча. — Джим погледна назад към магазина. — Съжалявам, че Лори и Джон са решили да го затворят и да напуснат града. — Когато се обърна към Фокс, очите му имаха мрачен израз и гласът му издаде тревога. — Мъчно ми е за всеки, който заминава.

— Зная. Беше тежък удар за тях.

— И ти си понесъл такъв. Чух за случилото се с Блок.

— Нищо ми няма.

— Когато виждам признаците, както сега, Фокс, ми се иска да можех да направя и нещо друго, освен да се обадя на баща ти да поправи някой счупен прозорец.

— Този път няма да е достатъчно да оцелеем, господин Хокинс. Ще го спрем завинаги.

— И Кал вярва в това. Аз също се опитвам да повярвам. Е — въздъхна той, — скоро ще позвъня на баща ти да погледне този магазин. Ще ремонтира това-онова. А аз ще потърся някого, който би искал да започне бизнес на Главната.

Фокс смръщи вежди.

— Мисля, че имам идея.

— Така ли?

— Трябва да помисля, да видя дали... Не е зле да ми се обадите, преди да започнете да търсите или да се спрете на нов наемател.

— С удоволствие. Холоу се нуждае от идеи. От бизнес на главната улица.

— И от хора, които ги е грижа, готови да помогнат с възстановяването — отбеляза Фокс, спомняйки си думите на Лейла. —

Ще поговорим за това.

Фокс продължи. Вече имаше нещо ново, върху което да размишлява, нещо интересно. И нещо, което за него бе символ на надежда.

Паркира пред кантората, стъпи на студения мокър сняг и забеляза светлината от прозорците, която се отразяваше в стъклата му. Когато влезе, Лейла вдигна поглед от клавиатурата.

— Казах ти, че не е нужно да идваш днес — намръщи се Фокс.

— Намерих си работа. — Тя престана да набира и се завъртя към него. — Препоредих хранилището както ми е удобно. И кухнята, и част от папките. После... Още ли вали?

— Да. — Той свали тънкото си яке. — Минава пет, Лейла.

Не одобряваше идеята да стои сама в кантората с часове.

— Увлякох се. Бяхме толкова съсредоточени върху дневниците, че забравихме за други насоки. Сибил издири вестникарски статии за Седемте, легендите, които се носят, пасажи от книги за Холоу. Разпределям ги в отделни файлове. По хронология, география, вид инцидент и прочие.

— Материали от двадесет години. Ще ти трябва доста време.

— Sprawям се по-добре, когато имам система и ред. Освен това всички знаем, че за времето и размера на щетите сведенията са оскъдни. — Лейла приглади косите си назад и наклони глава. — Как мина в съда?

— Добре.

— А мога ли да попитам за преди съда?

— Свърших своята част от работата. Казаха, че мога да... дам втората доза на Сейдж да я занесе сутринта. Тогава, предполагам, ще трябва да почакаме да видим дали някой войник е проникнал в базата.

— В наши дни не се чака дълго.

Той сви рамене и пъкна ръце в джобовете си.

— Не мислех за теб, когато... дарявах. Стори ми се непочтено.

Устните на Лейла трепнаха.

— Разбирам. За коя мислеше?

— Осигуряват визуална стимулация с голи списания. Не обърнах внимание на името.

— Мъже!

— Сега мисля за теб.

Веждите ѝ се повдигнаха, когато той направи крачка назад и затвори вратата.

— Така ли?

— И мисля, че трябва да дойдеш в кабинета ми. — Приблужи се, хващайки ръката ѝ. — За малко извънредна работа.

— О, господин О'Дел, жалко, че не съм вдигнала косата си на кок и не нося очила.

Той се усмихна и я поведе навътре.

— Жалко. Но... — Пусна ръцете ѝ и разкопча снежнобялата блуза. — Да видим какво се крие тук днес.

— Мислех, че искаш да ми продиктуваш писмо.

— До господин или госпожа... бял дантелен сутиен, о, предна закопчалка. Това ли е стандартното облекло за офиса в днешно време?

— Не мисля, че би ти отивало — каза тя и изненадващо дръпна вратовръзката му. — Да видим какво се крие тук. Доста мислих за вас, господин О'Дел. — Развърза вратовръзката и я хвърли встрани. — За ръцете ви, за устните ви и многото начини, по които ги използвахте върху мен. — Разкопча колана му. — И отново ще ги използвате. — Издърпа и колана, оставяйки го да падне на земята. Свали сакото от раменете му. — Можете да започнете сега.

— Секретарката се държи като шефка.

— Офис мениджър.

— Както и да е. — Захапа долната ѝ устна. — Харесва ми.

— Тогава и това ще ви хареса.

Побутна го към стола му и насочи пръст срещу него да не мърда. Гледайки го в очите, бавно свали бикините си.

— О, господи!

След като ги хвърли настрана, Лейла седна върху него.

Бе имал предвид дивана, може би пода, но точно в този момент, докато устните ѝ жадно всмукваха неговите, столът изглеждаше идеален. Дръпна блузата ѝ и потърка устни в дантелата на сутиена ѝ. Тази жена не искаше бавно съблазняване, а огън и страст. Затова ръцете и устните му отвърнаха на жаждата ѝ и я оставиха да диктува темпото.

— Откакто влезе, искам това. — Тя провря ръката си между телата им и разтвори ципа на панталона му. — Откакто влезе, Фокс.

Обви крака около кръста му в мига, когато той проникна в нея. Притисна го, наведе глава назад и задъхано простена. Устните ѝ докосваха врата му, лицето му и отново се сливаха с неговите, докато ханшът ѝ се поклащаше.

Трескаво го обгръщаше, завладяна от внезапен, неудържим копнеж. Той се предаде, остави се в нейна власт. Безсилен пред порива, позволи да бъде покорен, да изживее насладата. Когато достигна до върха, все още се чувстваше замаян от ритъма на тялото ѝ. Тя докосваше лицето му, докато неуморно се носеше по вълните на своето блаженство.

Остана неподвижен и изумен, когато двамата си поеха дъх, дори когато тя стана и посегна към бикините си.

— Почакай. Мисля, че вече са мои.

Докато Лейла се заливаше от смях, той рязко се изправи и ги грабна от ръката ѝ.

— Дай ми ги. Не мога да си тръгна без...

— Само ти и аз ще знаем, че не носиш бельо. Това вече ме подлудява. Трябва да се кача горе, да се отърва от този костюм. Ела с мен, после ще те откарам до дома.

— Ще почакам тук, защото, ако се кача горе с теб, ще ме вкараш в леглото. Фокс, бикините ми трябва. В комплект са със сутиена.

Той само се усмихна, докато се отдалечаваше. Възнамеряваше по-късно да вземе и другата част. Хрумна му да ги запечата като реликва, заедно със стола си.

Всичко хубаво свършва, помисли си Фокс, докато прекарваха следващите няколко часа в прелистване на втория дневник и търсене на скрит смисъл в обикновените думи на Ан. Отново настояването на Гейдж да прескочат някои подробности и да продължат напред не срещна одобрение.

— Ще изтъкна същите факти — заговори Сибил, възползвайки се от прекъсването, за да се освободи от напрежението в тила и раменете. — Трябва да имаме предвид, че е загубила любимия си. Била е в напреднала бременност с тризнаци. Ако и това не е травмиращо... Нуждаела се е от отдих. Трябвало е да се пази и същевременно да бъде силна. Мисля, че сме длъжни да проявим уважение.

— Според мен има и друго. — Лейла протегна ръка и докосна книгата, която Куин бе оставила. — Пише за шиене, за готвене и за жегата, защото чувства нужда да се дистанцира. Не споменава за Джайлс, жертвите и събитията. Не пише за онова, което мисли или се страхува, че ще се случи. Просто моментът е бил такъв.

Погледна Фокс и той кимна.

— И аз клоня в тази посока. Важното е онова, за което не пише. Нужно е усилие, за да преживее всеки ден. Запълва времето си с обикновени дейности. Но не вярвам да не е мислила за събитията преди и след онази нощ. Да не е изпитвала силни чувства. Не е било отдих, а по-скоро... Искала е да открием дневниците, дори този, който е пълен с подробности. Според мен... тя иска да каже, че след голямата загуба, личната жертва, ужаса, речете го както искате, идва ново начало, раждане. Животът продължава. Важното е човек да продължи да живее, да се занимава с обикновени неща. Както правим ние, нали? През всеки следващи седем години. Живеем.

— И какъв извод можем да направим? — попита Гейдж.

— Че част от процеса е просто да се живее. Това натрива носа на Туис всеки ден. Дали той знае? В пъкъла, където го е пратил Дент, дали знае? Мисля, че да, и се измъчва всяка сутрин, когато ставаме и се залавяме за обичайните си занимания.

— Харесва ми тази теория. — Куин потърка устни с пръст. — Може би дори така силата му намалява. Той се храни с отрицателни емоции, с агресивност. Когато има възможност, ги подхранва и те го зареждат. Не е ли логично да е валидно и обратното? Че обикновените емоции и действия, и проявите на любов отнемат от силата му?

— Купонът за *Свети Валентин*. — Лейла изправи гръб на стола си. — Нещо обикновено, забавно и весело. Той се опита да го развали.

— И по-рано, в ресторанта на хотела. Беше сплашване — напомни ѝ Куин. — Но може би изборът на време и мястото е фактор. Имаше двойка, която празнуваше, флирт на свеци и чаша вино.

— Какво правиш, когато те ужили пчела? — попита Сибил. — Замахваш да я удариш. Може би сме го ужилили няколко пъти. Ще си припомним всички инциденти, за които знаем, всички видения. Тази идея води до друга. Когато нещо бъде записано, то добива сила, особено имената. Възможно е да е искала да изчака да мине известно време. Докато се почувства по-сигурна.

— Ние написахме думите — промълви Кал. — Онези, които изрекохме в нощта до камъка за ритуала, с който станяхме кръвни братя.

— Придали сте им по-голяма сила — съгласи се Куин. — Записването, ето още един отговор. Ние записваме всичко. Може би това му дава сила и му е помогнало да започне по-отрано със заплахите, но носи и по някое ужилване.

— Когато знаем какво трябва да правим, когато мислим, че сме наясно какво ще ни струва — продължи Фокс, — трябва да го отбелязваме. Както е направила Ан, както и ние в онази нощ.

— Подписано с кръв при новолуние.

Сибил се усмихна и погледна Гейдж.

— Не бих отхвърлила тази идея напълно.

Гейдж стана и тръгна към кухнята. Искаше още кафе. По-скоро, искаше да си почине от досадното бърборене. Засега, а както изглеждаше, така щеше да е и още известно време, само говореха и не предприемаха нищо. Смяташе се за търпелив човек, трябваше да бъде, но ръцете го сърбяха за действие.

Когато Сибил влезе, не ѝ обърна внимание. Не беше лесно. Тази жена не можеше да остане незабележима, но Гейдж полагаше усилия.

— Не помагаш с нищо, като си толкова раздразнителен и скептичен.

Той се облегна с гръб на плота с кафето си в ръка.

— Затова излязох.

След миг размисъл, Сибил предпочете вино пред чай.

— Изглеждаш и малко отегчен. Но с такава нагласа не се постига нищо. Нови времена, нови настроения. — Имитирайки позата му, тя застана, облегната на другия плот с чашата вино. — Трудно е за хора като нас двамата.

— Като нас двамата?

— Измъчвани сме от видения за онова, което би могло да се случи и понякога се случва. Откъде да знаем какво да сторим и дали трябва да сторим нещо, за да го спрем, да го променим? Ако опитаме, дали няма още повече да влошим положението?

— Всичко е риск. Това не ме безпокои.

— Но те изнервя. — Тя отпи глътка. — Точно сега се нервираш заради начина, по който се развиват нещата.

— И как се развиват?

— Малката ни компания се разделя на двойки. Кю и Кал, Лейла и Фокс. Оставаме ти и аз, хубавецо. Не мога да те упрекна, че се дразниш от това. Всъщност, за твое сведение, и на мен не ми допада идеята пръстът на съдбата да ни побутва един към друг като шахматни фигури.

— Шахът е играта на Фокс.

Сибил въздъхна.

— Тогава — като карти от една и съща ръка.

Гейдж повдигна вежди с одобрение.

— Но има безброй други дами в тестето на масата. Не се обиждай.

— Няма за какво.

— Просто не си мой тип.

Когато тя се усмихваше, сякаш зазвучаваше песен на морска сирена.

— Повярвай ми, ако те бях набелязала, щеше да забравиш за всеки друг тип. Но няма нищо подобно. Дойдох да ти предложа съюз или сделка, както предпочиташ.

— Каква е сделката?

— Ще работим заедно и ще се борим заедно, ако се стигне до това. Ще обединим дарбите си, ако и когато се наложи. И няма да те съблазнявам или да се преструвам, че ти позволявам да ме сваляш.

— Не е нужно да се преструваш.

— В това отношение сме квит. Ти си тук, защото обичаш приятелите си, въпреки чувствата, които ти навява този град и спомените за някои хора в него. Обичаш ги и си напълно лоялен към тях. Уважавам това, Гейдж, и го разбирам. И аз обичам приятелките си и съм лоялна, за това съм тук. — Хвърли поглед към вратата и бавно отпи глътка вино. — Градът е чужд за мен, но не и хората в другата стая. Бих сторила всичко за тях. Както и ти.

— Е, значи се договорихме?

Той се оттласна от плота, подавайки ѝ ръка. Застанал срещу нея, срещна погледа ѝ. От нея струеше загадъчно ухание, изключително женствено.

— Каж ми нещо. Вярваш ли, че след изпитанието ще хвърчат конфети и ще се лее шампанско?

— Те вярват. Това е почти достатъчно за мен. Останалото е само вероятност.

— Аз предпочитам вероятностите. Но... — Гейдж протегна ръка и хвана нейната, когато тя я подаде. — Сделката е сключена.

— Добре. Тогава...

Сибил понечи да се отдръпне, но той задържа ръката ѝ.

— А ако бях отказал?

— Тогава щях да се принудя да те съблазня и да те превърна в свое послушно кученце.

Той широко се усмихна в израз на искрено одобрение.

— Да бе, кученце.

— Щеше да се изненадаш, ако не бяхме сключили сделка. — Тя остави виното си и го потупа по ръката, преди да освободи своята. После отново взе чашата си и тръгна към вратата, но се спря и се обърна назад. Шеговитият израз на очите ѝ бе изчезнал. — Той е влюбен в нея.

Говореше за Фокс, осъзна Гейдж. За Кал нямаше съмнение.

— Да, зная.

— Не съм сигурна дали той знае, а Лейла — определено не. Все още. Това ги прави по-силни, но ще бъде по-трудно за тях.

— Особено за Фокс. Такава е съдбата му — отсече Гейдж, когато срещна въпросителния ѝ поглед.

— Добре. Скоро ще имат нужда от нас, ще трябва да направим нещо повече. Не можеш да си позволиш лукса да бъдеш отегчен още дълго.

— Имала си видение?

— Сънувах, че всички те са мъртви, струпани като жертви върху Свещения камък. Ръцете ми бяха облени в кръвта им. По камъка пропълзяха пламъци, издигнаха се над него и ги погълнаха пред погледа ми. Не можах сторя нищо. Когато то излезе от мрака, с усмивка ме нарече *своя дъщеря* и ме прегърна. После ти изскочи от гората и уби и двама ни.

— Това е кошмар, не видение.

— Моля се на Бога да си прав. Както и да е, това е знак, че двамата с теб скоро трябва да заработим заедно. Няма да допусна ръцете ми да се изцапат с тяхната кръв. — Сибил здраво стисна

столчето на чашата в ръката си. — Каквото и да ми коства, няма да го допусна.

Когато жената излезе, той остана в кухнята и се запита на какво е готова, за да спаси хората, които и двамата обичат.

От снега нямаше и помен, когато Фокс излезе от кантората си сутринта. Слънцето грееше от лазурносиньо небе и сякаш се надсмиваше над мисълта за зима. Зелените пъпки по дърветата нетърпеливо очакваха да се разширят. Теменужките бяха пламнали като пожар в сандъчето пред цветарския магазин.

Той свали якето си и спокойно закрачи по широкия тротоар. Долавяше свежото ухание на пролетта, топлият полъх галеше лицето му. Денят бе твърде приятен, за да го прекара затворен в кантората си. Беше ден за разходки в парка или посядане на верандата.

Щеше да заведе Лейла в парка, да подържи ръката ѝ, да преминат заедно по моста и да я полюее на някоя от детските люлки. Да слуша смеха ѝ, докато се издига нагоре.

Хрумна му да ѝ купи цветя. Нещо скромно и пролетно. Идеята го накара да забави крачките си, да се огледа и да се втурне към отсрещния тротоар. „Нарциси“, помисли си той, докато отваряше вратата на магазина.

— Здравей, Фокс. — Ейми весело му махна с ръка, изниквайки зад щанда. Продаваше цветя от години и, изглежда, никога нямаше да ѝ омръзнат. — Страхотен ден, а?

— Няма спор. Ето това искам — посочи той към нарцисите, ярки като слънца в хладилната витрина.

— Сякаш са нарисувани. — Тя се обърна и когато лицето ѝ се отрази в стъклото, Фокс видя зловеща усмивка с остри зъби и стичаща се кръв. Направи крачка назад, но жената отново застана с лице към него и обичайната си приветлива усмивка. — Кой не обича нарциси? — зачурулика Ейми, докато ги увиваше. — За приятелката ти ли са?

— Да.

„Стряскам се от всичко“, каза си Фокс. Имаше твърде много грижи. Когато извади портфейла си, усети странен мирис, примесен с уханието на цветя. На тиня, сякаш някои от тях бяха изгнили във водата.

— Готово! Ще ѝ харесат.

— Благодаря, Ейми.

Фокс плати и взе цветята.

— Довиждане. Предай много поздрави на Карли.

Той застина и рязко се завъртя.

— Какво? Какво каза?

— Казах, предай много поздрави на Лейла. — В очите ѝ проблесна тревога и озадачение. — Добре ли си, Фокс?

— Да. Да.

Той отвори вратата, благодарен, че отново се озова навън.

Движението не бе натоварено и спокойно пресече улицата. Изведнъж притъмня, под слънцето премина облак. Прониза го студ — дъхът на зимата от пролетното небе. Ръката му стисна дръжките на цветята, когато се обърна, очаквайки да зърне създаването — какъвто и образ да приемеше то. Но нямаше нищо — нито момче, нито куче, мъж или тъмна сянка.

След миг я чу да го вика по име. Този път студът го обгърна, проникна в него до кости, заедно със страха в гласа ѝ. Отново чу вика ѝ, докато тичаше, долавяйки ужаса ѝ, към старата библиотека. Втурна се през отворената врата, която се затръшна зад гърба му с ужасяващ трясък.

Вместо в празната зала с маси и сгъваеми столове на сегашния общински център попадна сред предишната обстановка. Етажерки с книги, мириса им, бюра, колички...

С усилие се опомни. Това не бе реалност. Демонът го караше да вижда несъществуващи неща. Но писъците ѝ отекваха и Фокс хукна нагоре по стълбите, вземайки по две-три стъпала наведнъж. Тичаше с треперещи крака, както някога. Подмина таванското помещение и се надигна към вратата, през която се излизаше на покрива. Когато тялото му прелетя през нея, ранният пролетен ден бе преминал в знойна лятна нощ.

Потта се стичаше по кожата му като вода, страхът го разкъсваше отвътре.

Тя стоеше върху издадения перваз на капандурата над главата му. Дори в мрака видя кръвта по ръцете ѝ, по камъните, за които се бе хванала, за да се покатери.

Карли. Името ѝ отекваше в съзнанието му. *Карли, недей. Не мърдай. Идвам да те хвана.*

Но жената, която се обърна и го погледна, бе Лейла. Сълзите на Лейла се стичаха по бледите ѝ бузи. Нейният глас изрече името му само веднъж, отчаяно. Погледна го в очите и промълви:

— Помогни ми. Моля те, помогни ми.

И Лейла бе тази, която полетя надолу от ръба, за да срещне смъртта си на улицата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се плувнал в студена пот и чу Лейла да изрича името му отново и отново. Тревогата в гласа ѝ, силата, с която разтърсваше раменете му, го изтръгнаха от съня и го върнаха в настоящето.

Но ужасът се пренесе с него, както и непоносимата разкъсваща болка. Обви ръце около нея, обзет от отчаяна нужда да докосва тялото ѝ, да долавя уханието ѝ, да чува бързите удари на сърцето ѝ. Жива. Не бе закъснял, не и този път. Тя беше жива. Беше тук.

— Прегърни ме. — През него премина тръпка, ехо на онзи вцепеняващ страх. — Не ме пускай.

— Няма. Сънува кошмар. — Докато му шепнеше, ръцете ѝ отпуснаха напрегнатите мускули на гърба му. — Вече си буден. Всичко е наред.

Дали, запита се той. И дали някога щеше да бъде.

— Толкова си студен. Фокс, толкова си студен. Ще те завия. Тук съм, само да взема одеялото. Трепериш. — Лейла се отдръпна, придърпа завивката и разтри ръцете му, за да ги стопли. На слабата светлина тя не откъсваше поглед от лицето му. — По-добре ли си? Така по-добре ли е? Ще ти донеса вода.

— Да, добре. Благодаря.

Тя изпълзя от леглото и се втурна навън от стаята. Фокс закри лицето си с ръце. Имаше нужда от минута време да се опомни, да се върне към реалността. Сънят я бе смесил със спомените, бе събудил страховете му и мъката от загубата.

Закъсня в онази грозна лятна нощ, твърде зает да се прави на герой. Издъни се и Карли бе мъртва. Трябваше да се погрижи за безопасността ѝ. Трябваше да се увери, че е на сигурно място, да защити нея преди всички други. Толкова държеше на нея, а не успя да ѝ помогне.

Лейла бързо се върна, коленичи до леглото и пъкна чашата в ръката му.

— Стопли ли се? Искаш ли още едно одеяло?

— Не. Не, добре съм. Съжалявам.

— Беше леденостуден и викаше. — Тя ласкаво приглади косите назад от лицето му. — Отначало не можах да те събудя. Какво стана, Фокс? Какво сънува?

— Не мога... — Понечи да й каже, че не може да си спомни, но лъжата заседна като горчива буца в гърлото му. Бе излъгал Карли, и тя бе мъртва. — Не мога да говоря за това. — Отново не бе чистата истина. — Не искам да говоря сега.

Усети колебанието й, нуждата да узнае. Но отвърна с упорито мълчание.

Лейла също не каза нищо, взе празната чаша и я остави на нощното шкафче. Притегли го към себе си и притисна главата му към гърдите си.

— Вече всичко е наред. — Гласът й бе нежен като допира на ръката й. — Всичко е наред. Поспи още малко.

Ласките й прогониха демоните и го унесоха.

На сутринта Лейла се измъкна от леглото като крадец. Фокс изглеждаше изтощен и все още блед. Тя можеше само да се надява част от мъката, която бе струяла от него през нощта, да е отшумяла. Щеше да намери източника й, сега той нямаше да й попречи. Ако стигнеше до корените й, може би Лейла щеше да му помогне да я изтръгне, да излекува разкъсващата сърцето му болка.

Но това бе само една от причините за любопитството й. Другата бе егоистична, дори наивна. Докато бе в плен на кошмара, той бе извикал името й, ужасено и отчаяно. Но не само нейното, спомни си Лейла, а и друго име.

Карли.

Не, да надникне в ума и сърцето му, докато Фокс спи, независимо дали от безкористни или егоистични подбуди, бе нагло навлизане в личното пространство. Нарушение на доверието помежду им.

Реши да го остави да спи и ако трябваше да нахълта някъде, щеше да е в кухнята, за да му приготви нещо солидно за закуска.

Облече захвърлената му риза и излезе от спалнята.

В кухнята изведнъж подскочи. Не заради купчините неизмити съдове и разпилия вестник. Беше сравнително чисто за мъжко жилище. Няколко чинии в мивката, неотворени писма на масата, плотове, забърсани надве-натри около дребните уреди.

Подскочи от изненада при вида на новата придобивка — лъскава домашна кафемашина.

Едва не се разтопи от умиление. Той никога не пиеше кафе, а бе излязъл и купил машина заради нея, с мелачка. Когато отвори шкафа, вътре намери пакет кафе на зърна.

Как бе възможно да е толкова мил? Лейла държеше пакета и се усмихваше срещу машината, когато Фокс влезе.

— Купил си кафемашина.

— Да. Хрумна ми, че трябва да можеш да поемаш сутрешната си доза тук.

Когато Лейла се обърна, той вече бе пъхнал глава в хладилника.

— Благодаря. Заслужаваш да ти приготвя закуска. Сигурно имаш нещо, което мога да забъркам.

Лейла заобиколи вратата на хладилника и надникна вътре. Когато той се изправи, тя направи крачка назад и видя лицето му.

— О, Фокс! — Инстинктивно повдигна ръка към буза му. — Не изглеждаш добре. Трябва да се върнеш в леглото. Днес графикът ти не е натоварен. Мога да отменя...

— Добре съм. Ние не боледуваме, забрави ли?

Не телом, помисли си тя, но със сърцето и душата бе различно.

— Но се уморявате. Сега си уморен и се нуждаеш от ден почивка.

— Нуждая се само от един душ. Слушай, оценявам предложението за закуска, но тази сутрин нямам голям апетит. Направи си кафе, ако можеш да се справиш с това нещо.

Чий бе този глас, запита се Лейла, когато той излезе. Толкова хладен и далечен. Внимателно прибра пакета и безшумно затвори вратата на шкафа. Върна се в спалнята и се облече, докато шуртенето на водата по плочките отекваше в ушите ѝ.

Една жена разбираше кога един мъж желае да бъде сам и ако имаше малко достойнство, би уважила желанието му. Щеше да вземе душ и да пийне кафе у дома. Той се нуждаеше от уединение и щеше да го получи.

Когато телефонът звънна, Лейла не вдигна. Но при следващото позвъняване се предаде. „Може би е важно, помисли си тя, и спешно.“ Направи гримаса при веселия поздрав на майка му, която я нарече по име.

Фокс стоеше под горещите струи в банята и поемаше студения си кофейн от кутията кока-кола. Комбинацията разсея част от напрежението, но бе отпаднал, с главоболие и световъртеж. Щеше да отмине, както винаги. Но на сутринта след кошмарен сън се чувстваше по-зле, отколкото след запой.

Може би с тона си бе накарал Лейла да си тръгне. Това бе целта му, призна Фокс пред себе си. Не искаше тя да се суети около него, да го милва и утешава, да вижда тревогата в очите ѝ. Искаше да остане сам, за да прекара сутринта в самосъжаление и мрачни размисли.

Имаше право, по дяволите.

Спря водата и уви кърпа около кръста си. Когато влезе в спалнята, оставяйки мокри следи, намери Лейла там.

— Тъкмо си тръгвах — заговори тя с леден глас, който издаде, че е постигнал желаното въздействие. — Но се обади майка ти.

— А, добре. Ще ѝ позвъня.

— Всъщност каза да ти предам, че Сейдж и Пола заминават за Вашингтон в понеделник и може би оттам ще отпътуват за Сиатъл. Всички сме поканени на вечеря утре.

Той потърка очи. От това нямаше измъкване.

— Добре.

— Очаква цялата компания. Помоли ме да ти помогна да предадеш поканата. Вероятно знаеш, че е невъзможно човек да ѝ откаже, но ще се наложи да ме извиниш.

— Защо? Защо няма да дойдеш? Ще изпуснеш апетитния пълнен артишок. — Тя не се усмихна и Фокс приглади мокрите си коси назад. — Слушай, малко съм кисел тази сутрин. Не съм приятна компания за никого.

— Повярвай ми, разбирам желанието ти да останеш сам. Опитвам се да си внуша, че си сърдит и потаен, защото си гадняр, а не защото не искаш да ми се довериш. Но не можеш да скриеш, че снощи преживя нещо разтърсващо, макар и упорито да отказваш да споделиш подробностите. Връщаме се на въпроса за доверието. Допуснах те в

себе си, разкрих ти се напълно, а ти не ми позволяваш да надникна в теб. Не ми казваш какво те нарани и изплаши така.

— Остави ме на мира, Лейла. Сега не е моментът.

— Искаш ти да избереш кога? Е, добре. Кажи ми да си запиша час.

Лейла тръгна към вратата и той не се опита да я спре. Изведнъж тя застана срещу него и прикова убийствен поглед в очите му.

— Коя е Карли?

Когато Фокс остана безмълвен и с празен поглед, тя излезе и го остави сам.

Не очакваше Лейла да дойде в кантората, дори се надяваше да не дойде. Но докато ровеше в библиотеката си с юридическа литература в опит да се съсредоточи върху едно проучване, я чу да влиза. Не можеше да я сбърка с никого. Познаваше стъпките ѝ, дори сутрешните ѝ навици.

Както обикновено, Лейла отвори вратата на гардероба във фойето, окачи палтото си и затвори. Продължи към бюрото си, прибра дамската си чанта в долното дясно чекмедже, включи компютъра.

Всички тези тихи звуци от всекидневието достигаха до него. Караха го да изпитва непоносимо чувство за вина. Няколко часа щяха да се избягват, реши Фокс. Докато тя се успокои, а той дойде на себе си. После просто щяха да забравят.

Пренебрежението и избягването бяха сполучлива тактика през по-голямата част от сутринта. При всяко позвъняване очакваше да чуе гласа ѝ по интеркома. Но тя нито веднъж не го свърза.

Каза си, че не се промъква крадешком от библиотеката към кабинета си, а просто пристъпва съвсем, съвсем безшумно.

Когато я чу да излиза за обяд, излезе в предния кабинет и нехайно огледа бюрото ѝ. Забеляза малката купчина съобщения. Тя отклоняваше обажданията. Никакъв проблем, щеше да отговори покъсно. Защото ако вземеше листите в кабинета си, щеше да стане очевидно, че е влизал и е надничал.

Чувстваше се глупаво. Бе уморен, потиснат и малко ядосан. Докато вървеше към кабинета си с ръце в джобовете, чу вратата да се отваря и подскочи. Испита облекчение, когато видя Шели, а не Лейла.

— Здравей. Надявах се да поговоря с теб за минута. Срегнах Лейла и тя каза, че си тук, не твърде зает.

— Да. Ще влезеш ли?

— Не. — Жената се приближи към него и обви ръце около врата му. — Благодаря ти. Исках само да ти благодаря.

— Пак заповядай. За какво?

— Снощи с Блок бяхме на първия си сеанс. — Тя въздъхна и се отдръпна назад. — Беше напрегнато и доста емоционално. Не знаех как ще свърши всичко това, но мисля, че помогна. По-добре е да се опитваме да разговаряме, дори и да си крещим, отколкото да насъбираме злоба в себе си. Ако пак започна да го ругая, поне ще знаех, че съм положила усилия. Не знаех дали щях да го направя, ако ти не ме бе насърчил.

— Искам да получиш това, което искаш, каквото и да е. И ще бъда доволен.

Тя кимна и попи сълзите си с кърпичка.

— Зная, че Блок те е нападнал, а ти не си повдигнал обвинение. Мисля, че се чувства отрезвен. Исках да ти благодаря и за това.

— Вината не беше само негова.

— О, и негова е. — Шели леко се засмя. — Ще трябва да се постарая доста, но го знае. Има насинено око. Може би е наивно от моя страна, но го оценявам.

— Няма да ме съдите.

Отново се засмя.

— Както и да е. Ще отидем на още няколко сеанса, пък да видим какво ще стане. Следващия път ще бъда сама и най-сетне ще се разговаря. — Усмихна се широко. — Вече се чувствам по-добре. Трябва да се връщам на работа.

Фокс влезе в кабинета си, поработи и поразмишлява. Лейла се върна. Гардеробът, палтото, чекмеджето, чантата. Той мина през вратата на кухнята, вдигайки достатъчно шум, за да ѝ даде да разбере, че излиза.

Слънцето грееше от лазурносиньото небе. Въпреки че въздухът бе достатъчно топъл, за да се чувства добре с тънкото си яке, по гърба му пропъзля хладна тръпка. Следобедът поразително приличаше на онзи от съня му.

Намери сили да заобиколи къщата и да тръгне по главната улица. Теменужките в сандъчето пред цветарския магазин пламтяха като пожар. Вървяха хора, някои — по ризи, сякаш жадно отпиваха първите глътки пролет след дългата зима. Фокс сви ръцете си в юмруци и измина същите стъпки.

Изчака удобен момент и пресече улицата.

Ейми излезе зад щанда в магазина.

— Здравей, Фокс. Как я караш? Чудесен ден, нали? Крайно време беше.

Почти същите думи, помисли си той, взирайки се в лицето ѝ.

— Да. Ти как си?

— Не мога да се оплача. Нещо за кантората ли търсиш? Обикновено госпожа Хоубейкър купуваше цветя в понеделник. Човек не избира украса за работното място в петък, Фокс.

— Права си. — Свитият му на топка стомах леко се отпусна. Но отново го обзе ужас, когато погледна към витрината и видя нарциси. — Лично е. Ето това търся.

— Сладки са, нали? Весели и вдъхващи надежда.

Ейми се обърна и Фокс съзря бледото отражение на лицето ѝ в стъклото. Усмиваше се с усмивка, свежа като цветята.

Бърбореше, докато ги подреждаше и увиваше, но той не слушаше думите ѝ, а се опитваше да долови във въздуха мирис на тиня. Нямаше друго, освен ухания на цветя и свежест.

— За приятелката ти ли са?

Фокс впери поглед в жената.

— Да, за нея.

Усмивката ѝ само стана още по-лъчезарна, докато му подаваше букета и вземаше парите.

— Ще ѝ харесат. Ако искаш нещо за кантората, ще ти изпратя аранжировка в понеделник.

— Добре, благодаря.

Тръгна към вратата.

— Много поздрави на Лейла.

Той затвори очи. Облекчение, чувство за вина и благодарност се бореха в него.

— Благодаря. Довиждане.

Чувстваше се леко замаян, когато излезе навън, краката му се подкосиха, но се осмели да погледне към старата библиотека. Вратата ѝ бе затворена. Бавно вдигна поглед нагоре, но никой не стоеше в смъртна опасност върху тесния перваз на капандурата.

Отново пресече улицата. Когато влезе през входната врата, откри Лейла на бюрото ѝ. Тя вдигна очи за миг и съзнателно избегна неговите.

— Има няколко съобщения на бюрото ти. Клиентът за два часа се обади да отложи срещата за следващата седмица.

Фокс тръгна към нея, подавайки ѝ цветята.

— Съжалявам.

— Красиви са. Ще ги натопя.

— Съжалявам — повтори Фокс, когато Лейла стана и мина покрай него.

Тя се спря само за секунда.

— Е, добре.

Взе цветята и се отдалечи.

Това трябваше да приключи. Какъв смисъл имаше да му се сърди? Не бе въпрос на доверие, а на болка. Нима нямаше право да изживее болката си сам? С натежало сърце, влезе в кухнята, където тя наливаше вода във вазата.

— Слушай, абсолютно всичко ли трябва да споделяме? Да знаем кътните си зъби? Това ли искаш?

— Не.

— Не е нужно да знаем всяка подробност един за друг.

— Прав си, не е.

Лейла потапяше нежните зелени стъбла във водата едно по едно.

— Беше кошмар. Сънувам кошмари почти откакто се помня. Всички ги сънуваме.

— Зная.

— Така ли се надяваш да изкопчиш нещо от мен? Като се съгласяваш с всичко, което кажа?

— Така успявам да се владея, та да не те сритам и съборя на пода, за да мина през теб, когато излизам.

— Не искам да се караме.

— Напротив, това искаш. Но няма да го получиш. Не заслужаваш.

— Боже! — Фокс гневно профуча през вратата на малката кухня и в рядка проява на агресивност ритна шкафа. — Тя е мъртва! Карли е мъртва. Не успях да я спася и загина.

Лейла извърна глава от заслепяващите отблясъци на слънчевите лъчи в яркосинята ваза.

— Толкова съжалявам, Фокс.

— Стига. — Той затвори очи и потърка клепачи. — Недей.

— Да не съжалявам, че си загубил човек, който е означавал много за теб? Да не съжалявам, че страдаш? Какво очакваш от мен?

— Точно сега нямам никаква представа. — Тръсна ръце. — Запознах се с нея през пролетта преди двадесет и шестия ми рожден ден, когато учех право в Ню Йорк. Тя следваше медицина. Искаше да работи в спешно отделение. Запознахме се на купон. Започнахме да излизаме заедно. Отначало — без обвързване. И двамата учехме здравата, имахме натоварена програма. През лятната ваканция тя остана в Ню Йорк, а аз си дойдох тук. Но пътувах няколко пъти, защото отношенията ни ставаха по-сериозни.

Когато той седна на масата, Лейла отвори хладилника. Вместо обичайната кока-кола му подаде бутилка вода и взе една за себе си.

— През есента заживяхме заедно. В мизерна квартира, каквато могат да си позволят двама студенти в Ню Йорк. Харесваше ни. На нея ѝ харесваше — поправи се той. — Аз винаги бях малко неспокоен в Ню Йорк, не се чувствах в свои води. Но щом тя беше доволна, аз също се чувствах добре, защото я обичах. Обичах я, Лейла.

— Зная. Гласът ти го издава.

— Крояхме планове, розови планове за далечното бъдеще, както всяка двойка. Не ѝ казах за Холоу и онова, което витае тук. Внушавах си, че последния път сме сложили край. Беше свършило, така че нямаше смисъл да ѝ казвам. Знаех, че е заблуда. Убедих се, когато сънищата започнаха отново. Кал се обади. Оставаха още няколко седмици от семестъра, от стаж ми в адвокатска кантора. Имах Карли. Но трябваше да си дойда. Излъгах я, измислих неотложен семеен проблем.

Не беше точно лъжа, помисли си той сега, както си бе казал и тогава. Холоу бе неговото семейство.

— Сновях между Ню Йорк и Холоу в онези седмици и нижех лъжа след лъжа. Използвах дарбата си, за да прониквам в мислите ѝ и

да разбере на коя лъжа ще се хване.

— Защо не ѝ каза, Фокс?

— Никога нямаше да ми повярва. В нея нямаше грам влечение към паранормалното. Карли беше човек на науката. Навярно това също ме привличаше в нея. Казвах си, че за нищо на света не би приела думите ми за реалност. Но това беше само част от причината, може би още една заблуда.

Фокс замълча, притискайки горната част на носа си, за да облекчи напрежението.

— Исках нещо, което не е свързано с кошмара тук. Исках реалността на живота си с нея, на онова, което имахме далеч оттук. Затова, когато лятото започна и знаех, че трябва да си дойда, измислих още причини, наговорих ѝ още лъжи. Предизвиквах кавги. Предпочитах да ми е сърдита, отколкото която и да е част от това да достигне до нея. Казах ѝ, че и двамата имаме нужда да се разделим за известно време. Да си починем един от друг. Казах ѝ, че си отивам у дома за няколко седмици. Нараних я и се оправдавах пред себе си, че се опитвам да я предпазя. — Фокс бавно отпи голяма глътка вода. — Грозните инциденти започнаха преди седмия ден от седмия месец. Сбивания, пожари, вандализъм. С Кал и Гейдж няхаме миг покой. Веднъж ѝ се обадох. Не биваше, но го направих, само за да ѝ кажа, че ми липсва, че ще се върна след две-три седмици. Ако не бях изпитал желание да чуя гласа ѝ...

— Дошла е тук — прекъсна го Лейла. — В Хокинс Холоу.

— В деня преди рождения ни ден пристигна с кола от Ню Йорк. Упътили я как да стигне до фермата и се появила на прага. Аз не бях там. Кал имаше апартамент в града и бях отседнал при него. Карли се обади от кухнята на родителите ми. Нима съм мислел, че ще пропусне рождения ми ден? Изпаднах в паника. Мястото ѝ не беше тук, не биваше да идва. Когато стигнах до фермата, въпреки всичко, което ѝ казах, остана непреклонна. Каквото и да се случи, щели сме да го преодолеем заедно. Какво можех да ѝ кажа?

— Какво ѝ каза?

— Твърде много, но не достатъчно. Не ми повярва. Как би могла? Реши, че съм подложен на твърде голям стрес. Искаше да се върна в Ню Йорк и да си направя изследвания. Отидох до печката в кухнята и сложих ръката си върху включения котлон. — Фокс направи

същото сега, в малката кухня на кантората, но не докосна котлона. Какъв смисъл имаше? — Би трябвало да очаква някаква реакция — добави той и изключи котлона. — Видя раната да изчезва. Засипа ме с въпроси и продължи да настоява да отида на изследвания. Съгласих се с всичко, при условие, че тя се върне в Ню Йорк. Отказа да тръгне без мен и намерихме компромисно решение. Обеща да стои във фермата, денем и нощем, докато мога да замина с нея. Остана през нощта и на следващия ден. Но по-следващата нощ... — Фокс отиде до мивката, облегна се на нея и се загледа в съседните къщи и тревните площи навън. — В града цареше лудост и сред целия хаос се обади майка ми. Събудила се, защото чула някой да потегля с кола, и хукнала навън. Карли била изчезнала с колата, взета назаем от приятелка, с която бе дошла от Ню Йорк. Обезумях, когато мама ми каза, че я няма от двадесет минути, дори малко повече. Не успяла да се свърже с мен, чула само пращане, когато опитала.

Той замълча и отново седна. Лейла просто протегна ръка над масата, за да хване неговата.

— Една от къщите на Мил стрийт гореше. Кал пострада сериозно, докато изваждаше децата. Три хлапета. Джак Проктър, който държеше железарския магазин, беше грабнал пушка и стреляше по всичко, което се движи. Два куршума, още два, презареждане. Двама тийнейджъри изнасилваха жена на Главната, точно пред методистката църква. Имаше и още инциденти, не е нужно да се впускам в подробности. Не можах да я намеря. Опитах се да засека мислите ѝ, но имаше толкова много смущения. Като статично електричество по линията, веднъж я чух да ме вика.

Фокс вече не виждаше къщи и тревни площи, а огън и кръв.

— Побягнах и Напър изскочи насреща ми. Беше спрял колата си на тротоара. Държеше бейзболна бухалка и я размахваше срещу мен. Нямах да успея да мина покрай него, ако Гейдж не го бе повалил. Дотича и Кал, с незараснали още рани от изгарянията. Покатерих се на колата, прескочих я и продължих да тичам, защото Карли ме викаше. Вратата на библиотеката, старата библиотека, беше отворена. Вече я усещах, долавях страха ѝ. Изкачих се по стълбите, крещях, за да знае, че идвам. Към мен летяха колички, книги...

Беше толкова реално, сякаш случило се вчера, и той затвори очи, закривайки лицето си с ръце.

— Няколко пъти паднах, не помня колко, сякаш бягах насън. Излязох на покрива. Навън сякаш вилнееше ураган. Карли стоеше на онзи тесен каменен перваз горе. Ръцете ѝ бяха целите в кръв, капеше по камъка. Казах ѝ да не мърда. „Не мърдай, за бога. Идвам да те хвана“. Тя ме погледна, само за миг дойде на себе си и се обърна към мен с огромен страх. Каза: „Помогни ми. Моля те, помогни ми“. И се хвърли.

Лейла премести стола си до неговия и както през нощта, притисна главата му към гърдите си.

— Не стигнах навреме.

— Нямах вина.

— Всяка стъпка, която направих с нея, беше погрешна. Всички тези погрешни стъпки я убиха.

— Не. Убил я е демонът.

— Тя не беше част от това. Никога нямаше да се забърка, ако не бях аз. — Фокс се отдръпна назад, за да довърши разказа си. — Снощи сънувах... — започна той и сподели всичко.

— Не зная какво да ти кажа — промълви Лейла. — Не зная дали има подходящи думи. Но... — Хвана ръката му и я задържа между гърдите си. — Сърцето ми се къса от болка. Не можеш да си представиш колко ме боли. Други, които знаят за случилото се и те познават, вече са ти казвали, че нямаш вина. Или ще го приемеш, или не. Ако Карли те е обичала, би искала да го приемеш. Не зная дали си сгрешил, като си я излъгал. Не зная дали аз бих приела за истина всичко, което зная сега, ако не го бях видяла и изживяла лично. Искал си да я държиш настрана, да запазиш онова, което сте имали, връзката ви и нея, далеч от всичко тук, от човека, който си тук. Зная какво е да искаш всичко да бъде на мястото си. Но световите ви са се сблъскали, Фокс, и не си имал власт.

— Ако бях постъпил иначе...

— Може би нещата щяха да се развият различно — съгласи се тя. — Или по друг път да се стигне до същия край. Как би могъл да узнаеш? Аз не съм Карли, Фокс. Независимо дали ти харесва или не, заедно сме част от случващото се в Холоу. Сега изборът не е само твой.

— Видях твърде много смърт, Лейла. Твърде много кръв и болка. Зная, че ще има още, и че всички ще направим каквото можем, каквото е нужно. Но не зная дали ще мога да живея, ако загубя теб.

Тъга налегна сърцето ѝ като непосилно бреме.

— Ще намерим начин. Винаги си вярвал в това. Накара и мен да повярвам. Хайде, качи се горе да полегнеш. Без възражения.

С увещания, смушкване и заплахи успя да го придума. Когато най-сетне се довлече до леглото си, Фокс бе твърде изтощен, за да спори или да подхвърля похотливи шеги, докато тя го съблича и завива. Щом се увери, че е заспал, Лейла изтича долу да затвори кантората и се върна да позвъни и повика Кал.

Сложи пръст пред устните си, когато той пристигна.

— Спи. Прекара тежка нощ и тежък ден. Кошмар — продължи Лейла и му даде знак да влезе в кухнята. — Сън, в който образът ми се слял с този на Карли.

— О! Мамка му!

Лейла му наля кафе, без да го попита дали иска.

— Разказа ми за нея, не без упорита борба и с доста болка. Изтощен е.

— Все пак, добре че ти е казал. За Фокс беше мъчително да го таи в себе си. — Кал понечи да отпие, но остави чашата и се намръщи. — Откъде се взе това кафе?

— Той ми купи кафемашина.

Кал се усмихна.

— Ще се оправи, Лейла. Понякога този спомен го връхлита. Не често, но когато се случи, е тежко.

— Обвинява себе си, което е глупаво — припряно каза тя и Кал повдигна вежди. — Но я е обичал и не може да се отърси от това. Каза ми, че веднага щом е разбрал, че я няма във фермата, е тръгнал да я търси. Ти си пострадал при спасяване на хора... на деца от пожар. Някакъв тип стрелял напосоки в града, а онзи кучи син Напър го нападнал с бейзболна бухалка... и все пак не може да си прости, че не е успял да ѝ попречи да скочи.

— Ето какво може би не ти е казал, извинявай, ако греша. Той също беше обгорен, не колкото мен, но доста зле. След позвъняването по телефона хукна пред нас с Гейдж. По пътя срита Проктър, онзи с пушката, право в топките, хвърли оръжието му на Гейдж и продължи. Натупа едното от двете момчета, които бяха нападнали горката жена на тротоара. Аз хванах другото, но се забавих. А после и Напър. Фокс отнесе удар с бухалката. Ръката му беше счупена.

— Господи!

— Гейдж се втурна като разярен овен и Фокс отново хукна напред. Двамата едва успяхме да удържим Напър. Фокс вече бягаше по стълбите, когато влязохме в старата библиотека. Вътре беше истински ад. И ние се забавихме. Тя се готвеше за скок, полетя от ръба точно когато излязохме на покрива. Помислих, че и той ще се хвърли след нея. Беше изпоцапан с кръв от бой, от ударите на книгите, които се бяха разхвърчали срещу него като снаряди, и бог знае още какво. Не можеше да стори нищо. Знае го. Но понякога споменът го сграбчва и го задушаваше.

— Ако му бе повярвала, ако му се бе доверила и направила онова, което му е обещала, щеше да е жива.

Спокойните сиви очи на Кал погледнаха право в нейните.

— Да. Точно така.

— Но той не я упреква.

— По-трудно е да виним мъртвите.

— Не и за мен, точно в този момент. Ако го бе обичала достатъчно, ако му бе повярвала и удържала на обещанието си... нямаше да е нужно да рискува живота си, за да я спасява. Не му го казах, въпреки че трудно се сдържах. Но се чувствам по-добре сега, след като го изрекох на глас.

— Аз съм го изричал право в лицето му. Олекна ми, но явно нямаше същото въздействие върху него.

Лейла кимна.

— Има и друго. Защо Карли? Не е била от този град, и очевидно се е заразила за минути. Толкова силно, че да се самоубие.

— Случвало се е и друг път. Главно с хора от града, но е увеличало и гости.

— Сигурно са станали жертви на някой местен, който е бил заразен. А тя, любимата на един от вас, е била увлечена мигновено. Това ме кара да се замисля, Кал. Питам се как я е чул, как е успяла да го повика и да изчака, докато той излезе на покрива, за да скочи пред очите му.

— Накъде биеш?

— Не съм сигурна. Струва си Сибил да направи проучване за нея, за рода ѝ. Може би е свързана. Може би Карли е разклонение на някое от нашите заплетени родословия.

— И Фокс случайно се е влюбил в нея?

— Именно. Не мисля, че е имало нещо случайно. Кал, ти бил ли си влюбен, истински влюбен в друга преди Куин?

— Не — отвърна той без колебание и замислено отпи още глътка кафе. — Мога да те уверя, че и Гейдж не е.

— То използва емоциите — изтъкна Лейла. — Какъв по-добър начин за причиняване на болка — да използва любовта на един от вас? Да я завърти като нож в сърцето му? Не вярвам, че е била обсебена случайно, Кал. Мисля, че е била избрана.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта се събраха да почетат и за първи път от много страници и много месеци, изминали за Ан, тя пишеше за Джайлс и Туис.

„Нова година е. Преход от онова, което е било, към онова, което е и може би ще бъде. Джайлс ме помоли да изчакам до началото на новата година, преди да пиша за случилото се през старата. Дали тези преходи във времето наистина изграждат щитове срещу мрака?

Той ме изпрати надалеч, преди да започнат родилните ми болки. Не можеше да изпълни дълга си, ако бях до него. Срамувам се, че плаках, че със сълзите си и отчаяните си молби го накарах да страда. Не можеше нито да бъде разколебан, нито да ме изпрати разплакана. Изтри сълзите ми с пръсти и се закле, че ако такава е волята на боговете, един ден отново ще се намерим.

В онзи момент не ми беше до боговете с техните повели, капризния им нрав и студените им сърца. Все пак моят любим им се бе врекъл далеч преди да се врене на мен, а нима мога да съпернича на богове? Той имаше своя дълг, своите битки, а аз... сложи ръце на корема ми, където растеше новият живот... аз имах своите. Без мен стореното от него не би означавало нищо и усилията му щяха да са напразни.

Не се разделихме със сълзи, а с целувка, докато синовете ни ритяха между нас. Тръгнах със съпруга на братовчедка си, надалеч от любимия, от колибата, от камъка. Тръгнах в една топла юнска нощ и докато се отдалечавах, той извика след мен: «Това не е смърт».

В дома на братовчедка си намерих добротата, за която вече писах на други страници. Приютиха ме,

запазиха тайната ми дори когато той дойде. Звярът. Мракът. Туис. Треперех от страх и болка на леглото в таванското помещение на малката им къща. Яви се в човешкия си образ, когато синовете ми започваха своята битка за живот.

Почувствах тежестта му върху сърцето си. Пръстите му се прокрадваха през въздуха, търсеха ме, както ястреб търси заек. Но не ме откриха. Когато съпругът на братовчедка ми отказа да участва с факла и омраза в похода срещу моя любим, към колибата и камъка, почувствах яростта на Туис. Мисля, че долових и озадачение. Той нямаше власт тук.

Флетчър, милият Флетчър, бе спасен от онова, което щеше да се случи до Свещения камък.

Знаех, че ще бъде тази нощ. Разбрах го при първите болки. Край, който не е край, и ново начало. Нещата бяха свързани, както желаше Джайлс, каквато бе волята му. Нека демонът вярва, че е негово дело, негова воля, но Джайлс завъртя ключа. Джайлс щеше да плати за отварянето на ключалката.

Скъпата ми братовчедка мокреше лицето ми. Не можехме да повикаме акушерка или майка ми, от която отчаяно се нуждаех. Не любимият ми крачеше неспокойно в стаята долу, а Флетчър, толкова силен, толкова предан. Докато болките се усилваха и вече не можех да сдържам виковете си, видях своя любим да стои до камъка. Видях факлите, които горяха в мрака. Видях какво се случи там.

Дали бе видение на замаяна родилка, или скромната ми дарба? Мисля, че и двете, първото подсилваше второто. Той знаеше, че съм там. Моля се да не е било просто желание на страдащото ми сърце, а истина. Знаеше, че съм до него, защото чух мислите му да се стремят към моите и да ги достигат за един благословен миг.

«Бъди силна, любима, пази се».

Беше сложил амулета със зеления камък и червените петна по него блестяха на светлината на огъня и факлите, с които онези хора вървяха към него.

Спомних си думите, които изрече като заклинание до камъка.

«Нашата кръв, неговата кръв, тяхната кръв. Едно на три части и три в едно цяло».

Напъвах, в болки и кръв се борех за живота. Виждах лицата на онези, които бяха дошли за него. Скърбях заради онова, което им бе сторено, онова, което щеше да ги сполети. Чух младата Хестър Дийл даzakлеймява него и мен. И продължавах да напъвам. Видях да побягва, когато Джайлс я освободи. Беше потна, изцапана с кръв, обезумяла.

Видях демона в очите на човека и омразата на мъжете и жените, заразени от него като от чума.

Тя се надигна в огъня, силата на любимия ми. При саможертвата му лумнаха пламъци, кръвта около камъка закипя. Първият ни син се роди, докато бях заслепена от светлината. Виковете ми се сляха с писъците на обречените.

Докато огънят бушуваше и изпепеляваше земята, синът ми проплака за първи път. В неговия глас и тези на братята му, когато излязоха от утробата ми, чух надежда. Чух любов.“

— Това потвърждава много от нещата, които вече знаем — отбеляза Кал, когато Куин затвори дневника. — И поражда нови въпроси. Не може да е съвпадение, че Ан е родила точно когато Дент се е изправил срещу Туис.

— Силата на живота. Невинният живот. — Сибил започна да изброява, свивайки по един пръст. — Мистичен живот. Болка и кръв. На Ан, на Дент, на демона. На хората, последвали Туис. Интересно е и това, че Туис е дошъл до къщата, където Ан се е криела, и не е получил нищо. Още тогава хората в тази къща и земите около нея са били защитени.

— Дент се е погрижил, нали? — предположи Лейла. — Не би изпратил Ан там, без да знае, че е в безопасност. Ан и синовете им. — Погледна Фокс. — И техните наследници.

— Знаела е какво ще се случи. — Фокс не бе пожелал бира или вино, нито дори кока-кола, и пиеше вода. — Знаела е, че всеки, оказал се до колибата на Дент в онази нощ, е обречен да бъде принесен в жертва.

— Чия е вината? — попита Гейдж. — Не биха отишли там, ако Туис не ги е повел. Ако Дент не бе направил хода си, те са щели да го изгорят с факли.

— Все пак са били хора, невинни хора. Но... — продължи Сибил, преди той да възрази: — съгласна съм с теб почти за всичко. Можем да добавим, и че ако Джайлс не бе сторил нищо или тактиката му се бе оказала несполучлива, заразата е щяла да се разпространи, да ги накара да се избиват помежду си, за да се храни от яростта им. Ан го е приела. И аз съм склонна да го приема.

— Споменава за амулета. — Куин взе забравената си чаша вино. — Едно на три части и три в едно цяло. Камъкът се е разделил на три, по една третина за всеки от вас. Номерът е отново да стане цял.

— Кръв. — Сибил огледа лицата на тримата мъже. — Говорел е за кръв. Опитвали ли сте да използвате кръвта си, смесената си кръв?

— Не сме глупави. — Гейдж се приведе на стола си. — Опитвали сме неведнъж.

— Но не и ние. — Лейла повдигна рамене. — Неговата, нашата, тяхната. В нас трите с Куин и Сибил тече негова кръв. Фокс, Кал и Гейдж носят онази част, която той нарича „нашата кръв“. Ако съберем всичко това, ще получим и тяхната.

— Логично, умно и малко неприятно — реши Куин. — Да опитаме.

— Не тази вечер. — Сибил даде знак на Куин да остане на стола си. — Не се пролива кръв току-така. Още когато са били десетгодишни, тримата са знаели, че подобно нещо изисква ритуал. Нека направя малко проучване. Ако ще дам капки от кръвта си, не искам да отидат на вятъра... или по-лошо, да дадат сила на врага.

— Имаш право. — Куин се облегна назад. — Много си права. Но, господи, крайно време е да направим нещо. Изминаха пет дни, откакто Голямото зло се върна в играта.

— Не е твърде много време — сухо каза Гейдж. — Когато на няколко пъти си чакал по седем години.

— Прибягна до доста пикантерии. Пожарът във фермата, озверяването на Блок. — Кал хвърли поглед към предния прозорец и мрака отвъд него. — Събира сили. Колкото повече се бавим, толкова по-мощно ще ни връхлети.

— След този оптимистичен извод, аз си тръгвам. — Гейдж стана на крака. — Обадете ми се кога отново да срежа китката си.

— Ще ти изпратим съобщение. — Сибил също стана. — Време е за проучване. Ще се видим с вас, красавци, утре у семейство О'Дел. Нямам търпение — добави тя и потупа Фокс по рамото, докато минаваше покрай него.

— Кал, трябва да погледнеш тостера.

Кал повдигна вежди срещу Куин.

— Тостерът? Защо?

— Нещо не е наред с него. — Тя се запита как е възможно интелигентен мъж да загарява толкова бавно. Нима не разбираше, че е време да оставят Лейла и Фокс насаме за минута? Сграбчи ръката му и завъртя очи. — Ела да го видиш.

— Мисля, че и аз трябва да се прибирам — каза Фокс, докато бяха сами.

— Защо не останеш? Не е задължително да... Може просто да поспим.

— Толкова зле ли изглеждам?

— Все още изглеждаш малко уморен.

— Може би е от твърде много спане.

„И тъжен“, помисли си Лейла. Дори когато Фокс се усмихна, долови нещо мрачно в очите му.

— Може да излезем. Зная един хубав бар отвъд реката.

Той обхвана лицето ѝ и допря устни до нейните.

— Тази вечер съм ужасна компания дори за себе си, Лейла. Ще се прибера у дома и ще направя малко проучване. Във връзка с работата, за която ми плащат. Но благодаря за предложението. Ще намина да те взема утре.

— Ако промениш решението си, просто се обади.

Но Фокс не се обади и Лейла прекара неспокойна нощ в тревоги за него и мъчителни опасения. А ако той отново сънуваше кошмар и тя не бе там да го успокои?

Двадесет години бе превъзмогвал далеч по-страшни неща от кошмари без нея.

Но все още не бе на себе си. Лейла се обърна по гръб и се загледа в тавана. Не бе предишният Фокс. Сънят, спомените, разказът за Карли — всичко това сякаш бе угасило светлината в него. Утеха, гняв, разбиране, почивка. Нищо не бе успяло да я върне. Когато тази светлина се върне, в което тя вярваше, дали нямаше отново да я угаси, като сподели предположенията си за връзката на Карли? Ако се потвърдяха, дали нямаше да стане още по-тежко за него?

Мислите и тревогите не й даваха покой. Слезе на долния етаж, стопли си чаша от чая на Сибил и я отнесе в кабинета горе. Докато съквартирантките й спяха, избра индексна карта в съответния цвят, за да запише ключовите думи и фрази, които бе запомнила от прочетеното. Разгледа схемите, графиките и картата, надявайки се внезапно да я осени нова и вдъхновяваща идея.

Вторачи се в бележниците на Сибил, но дори след седмици съвместна работа не можеше да разчита странната стенография, която Куин често наричаше *сибилопис*. Въпреки че вече бе разказала подробностите и на двете си приятелки, седна и напечата бележки за съня на Фокс и за смъртта на Карли.

Известно време просто остана загледана навън през прозореца, но нощта бе празна. Когато се върна в леглото и най-сетне заспа, такива бяха и сънищата й.

Фокс знаеше как да прикрива чувствата си. Всъщност професията му не бе твърде различна от тази на Гейдж. Правото и комарът имаха много общи неща. Често се налагаше да показва пред съдията, заседателите, клиента или ответната страна лице, неиздаващо какво става в сърцето, ума и инстинктите му.

Когато Фокс пристигна с Лейла, брат му Ридж вече бе там със семейството си, както и Спероу с приятеля си. При толкова хора в къщата бе лесно да отклони вниманието от себе си.

Представи Лейла на всички, погъделичка племенника си. Размени закачки със Спероу и побъбри с партньора й, който бе вегетарианец, свиреше на концертина и обожаваше бейзбола.

Лейла изглеждаше заета и, доловил опитите ѝ да отгатне настроението му, Фокс се промъкна в кухнята.

— Ммм, как мирише това тофу. — Застана зад майка си и я прегърна. — Какво друго има в менюто?

— Всичко, което обожаваш.

— Не се прави на духовита.

— Ако не бях такава, откъде щеше да наследиш това качество? — Тя се обърна и се подготви за ритуалните си четири целувки, но смръщи вежди, щом видя очите му. — Какво има?

— Нищо. Работих до късно, нищо друго.

Някой бе придумал Спероу да вземе цигулката от музикалния салон и Фокс използва музиката като повод да се завърти с майка си в танц из стаята. Знаеше, че няма да я заблуди, но ще го остави на мира.

— Къде е татко?

— Във винарската изба. — Това бе претенциозното име, с което наричаха онази част от сутерена, където съхраняваха домашно вино. — Приготвих яйца.

— Не всичко е загубено.

Фокс наведе майка си назад с енергично движение и в този миг влезе Лейла.

— Дойдох да видя дали мога да помогна с нещо.

— Разбира се. — Джоан се изправи и потупа Фокс по бузата. — Какво знаеш за артишока? — попита тя Лейла.

— Че е зеленчук.

Джоан се усмихна лукаво, размахвайки пръст.

— Ела в моя салон.

Лейла се почувства по-спокойна, когато бе впрегната в работа, и като у дома си, когато Брайън О'Дел ѝ подаде чаша ябълково вино с целувка по бузата.

Хора влизаха и излизаха от стаята. Сибил пристигна с миниатюрен трилистник, а Кал донесе стек от любимата бира на Брайън. Имаше много разговори в кухнята, много музика извън нея. За миг Лейла зърна Спероу, която приличаше на врабче с дребничкото си пъргаво тяло да извежда племенника си навън, за да погонят билетата. После Ридж — със сънените очи и едри ръце, да подхвърля момченцето във въздуха.

„Весела къща“, помисли си Лейла, когато чу смеха и виковете на детето през прозорците. Дори Ан бе намерила много щастие тук.

— Знаеш ли какво става с Фокс? — шепнешком попита Джоан, докато с Лейла работеха една до друга.

— Да.

— Ще ми кажеш ли?

Лейла се огледа. Фокс бе излязъл от стаята. Не можеше да се успокои, помисли си тя. Все още не се бе съвзел.

— Разказа ми за Карли. Случи се нещо, което му напомни за нея и го разстрои, и ми разказа.

Джоан не каза нищо, само кимна и продължи да подготвя зеленчуците.

— Много я обичаше.

— Да. Зная.

— Добре че знаеш това, че го разбираш. Беше щастлив с нея, а после тя разби сърцето му. Ако беше оживяла, щеше да го разбие по друг начин.

— Не зная какво имаш предвид.

Джо я погледна.

— Никога нямаше да го разбере напълно. Да опознае всяка негова страна. И да го приеме такъв, какъвто е. Ти можеш ли?

Преди Лейла да отговори, Фокс побутна вратата на кухнята, носейки племенника си на гръб като маймунче.

— Някой да махне това чудовище от мен!

Още хора нахълтаха в кухнята, наляха се още питиета. Множество ръце посягаха към хапките, подредени върху подноси на масивната кухненска маса. Сред глъчката влезе Сейдж, ръка за ръка със симпатична брюнетка с бадемови очи, която можеше да бъде само Пола.

— Аз ще пийна малко от това. — Сейдж грабна бутилката вино и си наля голяма чаша. — Пола няма да пие. — Сейдж избухна в прочувствен гръмогласен смях. — Ще си имаме бебе.

Все още се смееше, когато Пола докосна лицето ѝ. Целунаха се в кухнята на старата фермерска къща, докато около тях отекваха виковете и поздравите.

— Ще си имаме бебе — отново каза Сейдж и се обърна към Фокс. — Добра работа. — Хвърли се в прегръдката му. — Мамо!

Със светнало лице тя размени прегръдки с майка си, баща си, другия си брат и сестра си.

Сред всеобщото вълнение Лейла видя как Пола пристъпи към Фокс. Както бе сторила със Сейдж, тя докосна лицето му.

— Благодаря ти. — Потърка буза в неговата. — Благодаря ти, Фокс.

Лейла забеляза как светлината се върна в очите му. Тъгата отшумя и на нейно място засия радост. Нейните очи се насълзиха, когато го видя да целува Пола и да прегръща нея и сестра си, така че тримата станаха едно цяло за миг.

Джоан се приближи и застана точно срещу Лейла. Целуна я по челото, по двете бузи и леко по устните.

— Току-що отговори на въпроса ми.

Уикендът отмина неусетно и в началото на новата работна седмица в Холоу все още бе тихо. От небето се изсипа дъжд, който задържа температурите по-ниски, отколкото повечето хора очакваха през април. Но фермерите разораваха нивите си, а пролетните цветя разцъфтяваха. Магнолията зад кантората на Фокс бе отрупана с розови чашки и лекият бриз развяваше стръкове с напъпили лалета, които скоро щяха да засияят в яркожълто или алено. Крушовите дръвчета покрай главната улица бяха покрити с пъпки и цвят. Прозорците блестяха, след като търговците и домакините бяха предприели пролетно почистване. Когато дъждът отмина, градът, който Фокс обичаше, заблестя като скъпоценен камък в подножието на планината.

С нетърпение бе очаквал този слънчев ден. Възползвайки се от него, задърпа Лейла от бюрото ѝ.

— Излизаме.

— Тъкмо щях...

— Може да почака, докато се върнем. Погледнах графика, свободни сме. Виждаш ли това навън? Тази странна, непозната светлина? Нарича се слънце. Да излезем и да му се насладим.

Реши въпроса, като я повлече към вратата.

— Какво се върти в ума ти? — попита Лейла.

— Секс и бейзбол. Обичайните пролетни забавления на един млад мъж.

Краищата на косите ѝ затанцуваха от вятъра, когато присви очи срещу него.

— Няма нито да правим секс, нито да играем бейзбол в сряда по пладне.

— Тогава ще се задоволим с разходка. След още няколко седмици ще можем да свършим малко истинска градинарска работа.

— Занимаваш се с градинарство?

— Едно фермерско дете не прекъсва връзката си със земята. Имам няколко сандъчета за пред кантората. Аз засаждах, а госпожа Хоубейкър даваше разумни съвети.

— Сигурно и аз ще мога да давам съвети.

— Не се и съмнявам. Вие трите бихте могли да си направите хубава зеленчукова и билкова градина в задния двор, даже и няколко цветни лехи откъм улицата.

— Така ли?

Фокс хвана ръката ѝ и леко я залюля, докато вървяха.

— Не обичаш да си цапаш ръцете?

— Бих опитала. Нямам опит като градинарка. Майка ми засаждаше това-онова, освен това имах саксии с цветя в апартамента си.

— Ще бъдеш страхотна. Цветове, форми, нюанси... Човек обича да се занимава с това, в което е добър.

Свиха по тротоара към сградата, в която се бе намирало магазинчето за сувенири. Сега витрината му стоеше празна. Потискаща гледка.

— Изглежда запуснато — отбеляза Лейла.

— Да. Но не е нужно да остава така.

Очите ѝ се отвориха широко, когато той извади ключове и отвори входната врата.

— Какво правиш?

— Показвам ти възможностите.

Фокс влезе и включи осветлението.

Както много бизнес сгради на Главната, и тази по-рано бе представлявала жилище. Имаше широк вход, а старият дъбов паркет бе чист и гол. От едната страна се виеше стълба с масивен парапет, излъскан от плъзгането на поколения ръце. Сводест коридор в дъното водеше до още три помещения, наредени едно до друго. През средното

се излизаше на красива закрыта веранда с изглед към тесния заден двор, в който люляците всеки момент щяха да разцъфнат.

— Сякаш никога не е било тук. — Лейла потърка парапета на стълбите. — Магазинчето. Останали са само рафтове и отпечатащи по стената, където са висели разни неща.

— Харесват ми празните сгради — заради потенциала, който имат. Тази предлага много възможности. Има стабилни основи и добра водопроводна инсталация. И тя, и електрическата са подновени. Добро място, светлина, съвестен хазяин. И доста простор. Собствениците на магазина са използвали втория етаж за склад и офис. Предвидливо... ако клиентите трябваше да се качват по тази стълба, все някой можеше да се спъне и да се стигне до съд.

— Говориш като адвокат.

— Трябва да се запушат дупките от пирони, да се пребоядиса. Дограмата е добре. — Фокс потърка перваза. — Оригинална. Някой е направил това преди сто години. Придава атмосфера, говори за уважение към историята. Какво мислиш?

— За дограмата ли? Чудесна е.

— За всичко тук.

— Е... — Лейла запристъпва бавно, както правеха хората в празни сгради. — Светло е, просторно, добре поддържано, с достатъчно скърцащи дъски на пода, за да придава атмосферата, за която говориш.

— Можеш да постигнеш много тук.

Тя рязко се завъртя към него.

— Аз ли?

— Наемът е разумен. Мястото е идеално. Има предостатъчно пространство. Можеш да отделиш нишата отзад със завеси за пробни. Ще имаш нужда от рафтове, витрини, закачалки, за да окачаш дрехи. — Докато оглеждаше, Фокс пъхна палци в предните си джобове. — Случайно познавам няколко сръчни майстори.

— Предлагаш да открия магазин тук?

— Да правиш това, в което си добра. Няма нищо подобно в града. И в цялата околност. Можеш да постигнеш нещо тук, Лейла.

— Фокс, това е просто... немислимо.

— Защо?

— Защото... — „Нека преброя пречките“, помисли си тя. — Не мога да си го позволя, дори ако...

— За това са бизнес кредитите.

— От години не съм мислила сериозно за отваряне на собствен магазин, наистина. Не зная откъде бих започнала, дори и да съм убедена, че искам свой магазин. За бога, Фокс, не зная какво ще се случи утре, още по-малко — след месец. Или след шест месеца.

— А какво искаш днес? — Фокс бавно запристъпва към нея. — Аз зная какво искам. Искам теб. Искам да бъдеш щастлива. Щастлива тук, с мен. Джим Хокинс ще ти даде магазина под наем и без проблем ще получиш кредит, за да започнеш. Говорих с Джо в банката...

— Говорил си за това? За мен?

— Нищо конкретно. Само обща информация. Набелязах какво ще ти трябва на първо време, проверих какви са необходимите документи и цената на лиценза. Имам папка за теб. Ти обичаш папките, така че събрах всичко в една.

— Без да се консултираш с мен.

— Събрах всичко в папка, за да мога да ти бъда консултант и да имаш нещо черно на бяло за преглеждане, докато обмисляш идеята.

Лейла се отдалечи.

— Не биваше да си правиш труда.

— Такова е призванието ми. А това тук... — Фокс разпери ръце във въздуха — е твоето призвание. Не ми казвай, че искаш да работиш в офис до края на живота си.

— Не, няма да го кажа. — Тя се обърна към него. — Не очаквай да кажа, и че съм готова да се впусна в бизнес начинание, което не съм сигурна дали желая, в град, който може би няма да съществува след няколко месеца. Дори и да искам собствен бизнес, не съм мислила да го започна тук. Дори и да искам да отворя магазин, как да мисля за всички подробности сред тази лудост?

Той остана мълчалив за миг и Лейла би се заклела, че чу диханието на старата къща.

— Вярвам, че е важно да преследваш мечтите си, когато край теб царя лудост. Моля те да помислиш върху това. По-скоро върху нещо, за което досега не си се замисляла. Да останеш. Да откриеш магазин, да ми помагаш в офиса, да основеш нудистка колония или да плетеш макраме. Не ме интересува, стига да се чувстваш щастлива. Но искам

да помислиш за оставане, Лейла, не само докато надвием едно вековно зло, а за цял живот. За живот тук, с мен.

Докато тя стоеше с втренчен в него поглед, Фокс се приближи още.

— Запази това в някое кътче на съзнанието си. Влюбен съм в теб. Отчаяно, безвъзвратно влюбен. Можем да изградим нещо добро, стабилно и истинско. Нещо, което да прави всеки ден значим. Това е моето желание. Помисли си и когато решиш, ми кажи какво искаш.

Той тръгна обратно към вратата, отвори я и изчака.

— Фокс...

— Не искам да чувам, че не знаеш. Разбирам. Кажи ми, когато решиш. Малко си разстроена и смаяна, разбирам и това — каза той, докато заключваше. — Почини си до края на деня.

Лейла понечи да възрази, лицето ѝ го издаде. Но размисли.

— Добре. Трябва да свърша някои неща.

— Тогава ще се видим довечера. — Той се отдръпна крачка назад. — Тази сграда не е единственото нещо с потенциал.

Обърна се и се отдалечи по тротоара под априлското слънце.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хрумна му да се напие. Можеше да се обади на Гейдж, който навярно седеше някъде на чаша кафе или газирано, да помърмори само за разтоварване и да се насвятка в някой бар. Кал също щеше да дойде, трябваше само да го повика. За това бяха приятелите, да споделят мрачните му мигове.

Или просто да купи бира, може би бутилка уиски „Джак Даниълс“ за разнообразие, да я отнесе у Кал и да се напие там.

Но знаеше, че няма да направи никое от двете. Планираното пиянство не бе забавно. Предпочиташе да бъде щастлива случайност. Работата, реши Фокс, е по-добър начин да убие времето, отколкото съзнателно да се налива.

Имаше достатъчно задачи за останалата част от деня, особено при спокойното темпо, с което бе свикнал да работи. Усамотението в офиса следобед му даде още време и пространство за размисъл. Според Фокс правото да размишлява бе едно от изконните човешки права. Освен ако се проточеше повече от три часа — тогава се превръщаше в детинска глезотия.

Нима тя наистина си въобразяваше, че е прекрачил някаква граница и е действал зад гърба ѝ? Че се опитва да я манипулира, да ѝ оказва натиск? Манипулирането не бе напълно чуждо за него, не можеше да отрече, но в този случай нямаше нищо подобно. Познавайки я, просто си бе помислил, че Лейла ще оцени труда, който е положил, за да събере информация и цифри и да ѝ ги представи в организиран вид. Бе очаквал тя да ги приеме със същата радост както букет нарциси.

Просто малък подарък, който бе решил да ѝ направи, защото мислеше за нея.

Застана в средата на кабинета си, жонглирайки с три топки, докато отново прехвърляше всичко през ума си. Бе искал да ѝ покаже сградата, пространството, възможностите. И да види как очите ѝ засияват. Това бе стратегия, не манипулация. Господи, нито бе

подписал договор, нито бе кандидатствал за кредит и лиценз от нейно име. Просто бе отделил време да провери какви стъпки трябва да предприеме тя, за да започне бизнес.

Но едно нещо не бе предвидил в стратегията си. Не му бе хрумнало, че Лейла не мисли да остава в Холоу. С него.

Изпусна една от топките и подскочи, за да я улови. Застанал стабилно, продължи с жонглирането.

Ако бе направил някаква грешка, това бе самозаблудата, че тя го обича, че възнамерява да остане. Не си бе задал въпроса сериозно, дали силните му чувства са споделени, дали има нещо, което би я задържало тук след Седемте. Бе повярвал, че долавя същите сигнали от нея, а сега трябваше да приеме, че е било само отражение на неговите собствени чувства.

Това не бе просто горчив хап за преглъщане, а нещо, което засядаше на гърлото и задушаваше, преди човек да успее да се пребори с него. Но колкото и неприятно да е, помисли си той, един мъж трябваше да поеме отрезвяващата си доза.

Не бе длъжна да споделя чувствата или желанията му. Фокс беше възпитаван да уважава и дори да държи на индивидуалността. По-добре бе да знае, ако тя не изпитва същите чувства и желания, и да приеме реалността, вместо да живее с фантазии. Още един ужасен хап за преглъщане, защото фантазиите бяха красиви.

Нейният изискан моден бутик на няколко преки от офиса му, помисли си Фокс, докато прибираше топките в чекмеджето. Можеха да обядват заедно няколко пъти седмично. Да потърсят къща в града, подобна на онази на ъгъла на Главната и Редбъд. Или малко по-далеч от центъра, ако тя предпочита. Но някоя стара къща, която да превърне в свой дом. С двор за деца, кучета и градина.

В град, който е спокоен и безопасен, без над него да тегне заплаха. Люлка на верандата... от онези, които той обожаваше.

„Но ето ти проблем“, каза си Фокс и закрачи към прозореца, за да посьзерцава планините в далечината. Всичко това бяха неговите желания, неговите надежди. Не можеха да станат реалност, щом не съвпадаха с нейните.

Щеше да преглътне и това. Пред тях беше днешният ден и всички други, до избавлението на Хокинс Холоу. Бъдещето бе далеч,

утре. Навярно не трябваше да се градят основи за него, докато настоящето все още е нестабилно.

„Приоритети, О’Дел“, напомни си той и седна зад бюрото. После отвори файловете с бележките си.

И тогава от клавиатурата му изпълзя първият паяк.

Ухапа го по ръката, преди да успее да я дръпне. Болката бе внезапна и заслепяваща, като убождане с остър шиш за лед, при което почувства огън под кожата си. Когато се отдръпна назад, те заизвираха като черна вода от клавишите и чекмеджетата.

Ставаха все по-големи...

Лейла влезе в къщата, все още разтреперана. Бягство, така можеше да се нарече постъпката ѝ. Фокс ѝ бе предложил възможност, а тя веднага се бе втурнала да се крие и бяга.

Той я обичаше. Дали вече го бе разбрала? Дали бе скътала това някъде в съзнанието си, докато настъпи по-удобен момент да помисли върху него?

Той я обичаше. Искаше тя да остане тук. Още повече, искаше да се обвърже с него, с града. Да стане наясно със себе си, призна Лейла. Разкри ѝ го по начин, който се бе надявал тя да оцени.

А единственото, което постигна, бе да я изплаши до смърт.

Собствен магазин? Това бе просто една от налудничавите мечти, които се въртяха в главата ѝ преди години. Мечта, от която се беше отказала... почти. В Хокинс Холоу? Нейната задача тук бе да участва в спасяването му и колкото и претенциозно да звучеше, да изпълни съдбовния си дълг. Трудно можеше да си представи нещо по-нататък. А Фокс?

Не бе срещала по-съвършен мъж.

Нищо чудно, че трепереше.

Влезе в кабинета, където Куин и Сибил работеха на две клавиатури, сякаш се състезаваха.

— Фокс е влюбен в мен.

Събрала инерция, Куин продължи да движи пръсти по клавишите и не си направи труда да вдигне поглед.

— Голяма новина!

— Щом сте знаели, защо аз не знаех? — попита Лейла.

— Защото беше твърде заета да се тревожиш за своите чувства към него. — Пръстите на Сибил престанаха да се движат след още едно щракване на мишката. — Но ние от седмици виждахме, че около главите ви кръжат малки сърчица. Не се ли прибираш малко рано?

— Да. Мисля, че се скарахме.

Лейла се облегна на касата на вратата и потърка рамене, сякаш я боляха.

Имаше някаква болка, осъзна тя, но бе твърде дълбока, за да я достигне.

— Не беше точно кавга, въпреки че на първо място бях ядосана. Заведе ме в бившия магазин за сувенири. Вече е празен. После започна да говори какъв потенциал съм имала, че трябвало да открия бутик там и...

— Страхотна идея. — Куин прекъсна работата си и засия като слънце от ентузиазъм. — Като човек, който ще живее тук, мога да те уверя, че ще стана най-редовната ти клиентка. Бутикова мода в малкото американско градче. Вече съм там.

— Не мога да отворя магазин тук.

— Защо?

— Защото... Имаш ли представа какво е нужно, за да започнеш бизнес, да откриеш магазин, дори малък?

— Не — отвърна Куин. — Ти трябва да имаш, а Фокс, предполагам, е наясно с юридическата страна. Ще ви помогна. Обожавам работата по проект. Ще има ли пътувания за зареждане? Ще ме уреждаш ли по цени на едро?

— Спри се, Кю — намеси се Сибил. — Голямата пречка не е логистиката, нали, Лейла?

— Пречка е, и то голяма. Но... Господи, нека слезем на земята, ние трите, сега. Възможно е след седми юли градът да не съществува. Или да бъде град, в който след седмица на разрушения и смърт да настъпи ново седемгодишно затишие. Ако ми хрумне да започна собствен бизнес, при всички други грижи, които имаме, трябва да съм пълна откачалка, за да ми хрумне да го започна тук, в Централата на злото.

— Кал има бизнес. Но не е откачалник.

— Извинявай, Куин. Не исках да...

— Не, няма нищо. Изтъквам го, защото доста хора развиват бизнес тук и създават домове. Иначе всичко, с което сме се заели, не би имало смисъл. Но ако нямаш желание, това си е твоя работа.

Лейла тръсна ръце.

— Откъде да знам? Очевидно той си въобразява, че знае. Вече е говорил с Джим Хокинс да ми даде сградата под наем, разпитал е в банката за бизнес кредит.

— Охо! — промърмори Сибил.

— Събрал е цяла папка документи за мен. Е, ако трябва да съм честна, не е отишъл при господин Хокинс и не е кандидатствал в банката от мое име. Поискал е само обща информация и цифри. Проучил е перспективите.

— Вземам си обратно онова „охо!“. Извинявай, скъпа, постъпил е като мъж, който просто иска да ти даде отговорите на въпроси, които би си задала, ако обмисляш подобна идея. — Сибил замислено сви крака в поза лотос. — Бих го упрекнала и дори наругала, ако ми кажеш, че се е опитал да ти я пробута насила и е станал сприхав.

— Не. — Поразена от логиката, Лейла въздъхна дълбоко. — Аз се държах сприхаво, но просто бях заслепена от всичко това. Каза ми, че е влюбен в мен и иска да съм щастлива, да имам всичко, което искам. Твърдеше, че това, което искам, е собствен магазин. И живот тук, с него.

— Ако не искаш такъв живот, и Фокс, трябва да му го кажеш направо — каза Куин след дълго мълчание. — Иначе бих изругала тебе, не него. Не заслужава да го държиш в заблуда.

— Как да му кажа нещо, което не знам?

Лейла излезе, продължи към своята стая и се затвори.

— По-трудно ѝ е, отколкото на теб — отбеляза Сибил. — Ти винаги си вземала решения със замах, Кю. Със сърцето и ума си. Ако между двете няма съгласие, правиш избор. Това е подходът ти. С Кал всичко пасна. Лесно ти беше да свикнеш с идеята да се омъжиш за него и да останеш тук.

— Обичам го. За мен не е толкова важно къде ще живеем, колкото, че ще живеем заедно.

— Но можеш да отнесеш лаптопа си навсякъде. Ако се наложи да пътуваш във връзка с някоя книга, Кал ще го разбере. Голямата

промяна за теб, Куин, е да създадеш семейство с мъжа, в когото си влюбена. А за Лейла тази голяма промяна не е единствена.

— Да, да, да. Иска ми се... не само защото самата аз виждам златен прашец във въздуха... иска ми се двамата да се разберат. И от чисто егоистични подбуди също бих се радвала Лейла да остане. Ако реши, че това не е за нея, значи не е. Трябва да ѝ купя сладолед.

— Разбира се, че трябва.

— Не, сериозно. Разтърсена е. Нуждае се от женска компания и сладолед. Веднага щом свърша с това тук, ще отскоча да взема. Не, тръгвам още сега и първо ще се поразходя няколко пъти по улицата, за да изям своя дял без угризения.

— Купи и шамфъстък — извика Сибил след нея.

Куин отиде до стаята на Лейла, почука по вратата и леко я отвори.

— Извинявай, ако бях твърде рязка.

— Не беше. Даде ми още поводи за размисъл.

— Докато размишляваш, аз излизам да се пораздвижа. На връщане ще купя сладолед. Сибил иска шамфъстък. Ти каква отрова предпочиташ?

— Маслен крем.

— Поръчката е приета.

Щом вратата се затвори, Лейла зарови пръсти в косите си. Малко висококалорично блаженство бе ключът. Сладолед и приятелки. Можеше да допълни успокояващото трио с горещ душ и удобни дрехи.

Съблече се, облече халат и избра памучен панталон и най-мекия си пуловер. Каза си: „По дяволите!“, и реши да си направи маска на лицето преди душа.

Колко жени в града биха посетили бутика ѝ? Колко, запита се Лейла, докато почистваше кожата си, биха поддържали оборота на подобен магазин, вместо да отскачат до търговския център? Дори ако Холоу бе нормално малко градче, как можеше да си позволи да вложи толкова много — време, пари, емоции, надежди — в нещо, което най-вероятно щеше да фалира след две години?

Нанесе маската и се замисли върху идеи за цветове и разположение. Пробни, отделени със завеси? В никакъв случай. Само мъж би си въобразил, че жените ще се чувстват удобно да се събличат зад парче плат на обществено място.

Стени и врати. Сигурни, добре отделени и клиентката да може да се заключи отвътре. Проклет да беше, че я бе накарал да мисли за пробни.

Отчаяно съм влюбен в теб.

Лейла затвори очи. Дори сега, когато го чу в съзнанието си да изрича тези думи, сърцето ѝ се преобърна.

Не бе могла да отвърне със същото. Защото не стояха в стара сграда с примамлива атмосфера в обикновено малко градче, а в къща, която неведнъж е била очукана и изпотрошена, в този прокълнат град. Подходящо определение, нали? Всеки момент можеше да избухне в пламъци.

По-добре бе да измине пътя внимателно, крачка по крачка, докато го накара да разбере, че най-доброто и за двамата, и за всички е нещата да останат такива, каквито са. Най-важното бе да продължат напред.

Под душа тя се предаде на успокояващите струи. Щеше да му се реваншира. Не бе сигурна какво желае или за какво би се осмелила да мечтае. Но знаеше, че го обича. Вероятно това бе достатъчно, за да продължат напред.

Когато повдигна лице към душа, змията безшумно изпълзя от канала.

Куин тръгна с енергична походка по улицата, за да бъде с чиста съвест. Малко повече движение не представляваше никаква трудност, особено при мисълта за сладоледа и пролетта, която събуждаше всичко наоколо. Нарциси и зюмбюли, помисли си тя и размаха ръце, за да ускори пулса си. Цъфнали дървета и зелени треви, които вече поникваха.

Сибил имаше право, градчето беше страшно красиво. Лесно прие идеята за оставане тук. Харесваха ѝ старите къщи с покрити веранди, наклонените тревни площи и градини. Като общителен човек, изпитваше задоволство да живее сред толкова хора, които познава по име.

Сви покрай ъгъла и продължи със същото бързо темпо. Шамфъстък и маслен крем, помисли си тя. Ако си вземеше и от карамеловия сладкиш, здравословната ѝ балансирана вечеря щеше да

отиде по дяволите. Но приятелката ѝ се нуждаеше от сладолед и женска компания. Кой щеше да брои калориите?

Спря за миг и се намръщи, когато стигна до къщите на ъгъла. Не беше ли минала вече покрай този ъгъл? Би се заклела... поклати глава и продължи, обърна се и след няколко секунди се озова точно на същото място.

Тръпка на страх пропълзя по гърба ѝ. Съзнателно сви в обратната посока и започна да подтичва. Същият ъгъл, същите къщи. Побягна напред и отново попадна тук, сякаш улицата променяше положението си и мамеше. Дори когато се затича към една от къщите, за да потърси помощ, краката ѝ някак се върнаха обратно на тротоара, на същия ъгъл.

Докато мракът се спускаше над нея, побягна с все сили, преследвана от собствената си паника.

В боулинг центъра Кал стоеше до баща си с ръце на кръста и гледаше как инсталират новата автоматична система за отчитане на резултати.

— Ще бъде страхотно.

— Дано си прав. — Джим изду бузи. — Голям разход е.

— Трябва да влагаме, за да печелим.

Беше се наложило да затворят пистите за деня, но залата за видеоигри и барчето работеха. Идеята на Кал бе всеки, който се отбие, да види процеса... напредъка.

— Всичко се управлява от компютри. Зная как звучи това — промърмори Джим, преди Кал да каже нещо. — Като бръщолевенето на баща ми, когато най-сетне го придумах да сложим машини за кегли вместо няколко момчета да ги подреждат на ръка.

— Имал си право.

— Да, имах, разбира се. — Джим пхна ръце в джобовете на традиционния си свободен панталон. — Предполагам, че сега ти изпитваш същите чувства.

— Ще даде тласък на бизнеса и ще увеличи приходите. Ще има възвръщаемост в дългосрочен план.

— Да, вече не можем да се откажем, да видим как ще потръгне. По дяволите, отново говоря като баща си.

Кал се засмя и потупа Джим по рамото.

— Трябва да изведе Лъмп на разходка. Ще дойдеш ли с нас, дядо?

— Не. Ще остана тук да се цупя и мърморя за щурите нововъведения.

— Връщам се след няколко минути.

Подсмихвайки се, Кал поведе Лъмп навън. Кучето обичаше разходките из града, но се натъжаваше при вида на каишката. Издаде го жалният му поглед, когато Кал я закачи за нашийника.

— Не се дръж като бебе. Такъв е законът, приятел. Зная, че няма да ти хрумне да направиш някоя глупост, но законът си е закон. Или искаш да се наложи да те измъквам от кучкарника?

Лъмп тръгна с наведена глава като военнопленник към стъпалата отзад. Спазваха този режим от известно време и Кал знаеше, че след първите няколко минути кучето ще живне, доколкото можеше да живне Лъмп.

Кал не откъсна поглед от него, докато заобикаляха оградата. Освен когато отскачаха до квартирата на Куин, Лъмп предпочиташе да протяга крака по главната улица, където Лари от бръснарницата често излизаше, когато приближат, даваше му по някоя бисквита и разрошваше козината му.

Кал търпеливо изчака, когато Лъмп повдигна крак, за да маркира обилно ствола на голям дъб между сградите, и остави кучето да го води към тротоара на Главната.

Там сърцето му подскочи до гърлото. Плочите бяха вдигнати и покрити с черна пепел. Градът бе изравнен със земята, от която все още струеше дим. Овъглени, разцепени дървета лежах като осакатени войници върху потрошените стъкла и изпоцапания с кръв тротоар. Изгорените треви и сандъчетата с весели пролетни цветя до площада димяха. Трупове и ужасяващи останки на хора се въргаляха по земята или злокобно висяха на поразени като от гръм дървета.

До него Лъмп потръпна, седна на задните си части, вдигна глава и нададе вой. Все още стискайки каишката, Кал побягна към входа на боулинг центъра и дръпна вратата. Но тя не помръдна. Не се чуваше никакъв звук, нито вътре, нито отвън, освен ударите на юмруците му и безумните му викове.

Когато ръцете му се обляха в кръв от блъскане, побягна и кучето го последва. Трябваше да стигне до Куин.

Гейдж не знаеше защо реши да намине. Не го свърташе у дома... е, в дома на Кал. За него дом бе всяко място, където се задържаше достатъчно дълго, за да си струва да разопакова багажа си. Понечи да почука, но сви рамене и просто отвори вратата на квартирата. Обитателките трябваше да са благодарни, че поне извика.

— Има ли някого вкъщи?

Позна стъпките на Сибил, още преди тя да се появи на горната площадка.

— Аз съм някой. — Тя заслиза по стълбите. — Какво те води насам преди пет часа?

Бе прихванала косите си на тила, всички тези гъсти черни къдрици, както правеше, когато работи. Краката ѝ бяха боси. Дори с избелели дънки и пуловер успяваше да изглежда като стилна кралска особа.

Имаше страхотен усет според него.

— Чух се с професор Линц, експерта по демони от Европа. Казах му за идеята ни за ритуал с кръв. Не я одобрява.

— Струва ми се разумен човек. — Сибил наклони глава. — Влизай. Можеш да пийнеш вероятно десетата си чаша кафе за деня, а аз — чай, докато ми разказваш какви са разумните му доводи.

— Първият, най-сериозният, прозвуча като ехо на твоите думи. — Гейдж влезе след нея в кухнята. — С ритуала може да отприщим нещо, за което не сме подготвени. Нещо по-лошо или по-силно.

— Съгласна съм. — Тя сложи чайника на котлона и започна да отмерва прясно кафе. — Затова е важно да не прибързваме. Нека първо съберем цялата информация и да действаме много внимателно.

— Все пак гласуваш „за“.

— Да, клоня в тази посока, стига да сме добре защитени, доколкото е възможно. А ти?

— Според мен нещата са петдесет на петдесет, което означава добър шанс.

— Може би, но се надявам да наклоня везните в нашата посока. — Сибил потърка окото си с ръка. — Сигурно...

— Какво има?

— Сигурно е защото прекарах целия ден пред монитора. Очите ми са уморени. — Посегна да отвори шкафа за чаши и подмина дръжката с няколко сантиметра. — Очите ми... О, господи! Не виждам. Не виждам.

— Почакай. Нека погледна.

Когато Гейдж обхвана раменете ѝ и понечи да я завърти, тя се вкопчи в ръката му.

— Не виждам нищо. Само сивота. Всичко е сиво.

Гейдж я завъртя и дъхът му секна. Очите ѝ, екзотичните ѝ цигански очи, бяха скрити зад плътен бял пласт.

— Да поседнем. Това е измама. Просто още една измама, Сибил. Не е истина.

Но докато се притискаше към него и трепереше, Гейдж започна да изпада в унес.

Озова се в малкия задушен апартамент, в който някога бе живял с баща си, над залата за боулинг. Миризмите събудиха у него ужасяващи спомени. Уиски, тютюн, пот, неизпрани чаршафи и неизмити съдове.

Видя стария диван с изтъркани странични облегалки и сгъваемия стол със залепена с тиксо седалка. Лампионът светеше, високият лампион до дивана. Но той бе счупен, спомни си Гейдж. Счупи го преди години, когато блъсна баща си назад. Най-сетне бе станал достатъчно едър и силен, за да използва юмруците си.

„Не, помисли си Гейдж, никога вече няма да се върна тук.“ Отиде до вратата и сграбчи дръжката. Тя не помръдна, накъдето и да я въртеше, колкото и силно да я дърпаше. Шокът го връхлетя, когато погледна към ръката си на дръжката и видя ръка на дете.

„Отново през прозореца“, каза си той. По гърба му се стичаше пот. Не за първи път щеше да се измъкне по този начин. Борейки се с импулса да побегне, влезе в старата си стая — неоправено легло, разпилени учебници, тоалетка, лампа. Нищо не се виждаше. Всичките му съкровища — комикси, бонбони, играчки — бяха скрити на сигурно място.

Прозорецът не се отваряше. Когато в отчаянието си направи опит да счупи стъклото, то остана непоклатимо. Завъртя се, търсейки изход, и видя лицето си в огледалото над тоалетката. Малко, мургаво и изпито. И ужасено.

Лъжа. Поредната лъжа. „Вече не съм хлапак“, каза си той. Не беше безпомощно седем-осемгодишно момче, а напълно зрял мъж.

Но когато чу вратата да се отваря с трясък и тежките тромави стъпки на пияния си баща, отново се превърна в треперещо хлапе.

Фокс удряше и риташе паяците. Вече гъмжаха по бюрото му и се спускаха като водопад от ръбовете към пода. Скачаха върху него и ненаситно хапеха. При всяко ухапване отровата го изгаряше, плътта му се издуваше и напукваше като гнил плод.

Умът му не можеше да се успокои, не можеше да възвърне самообладанието си, когато десетки от тях пълзяха по краката и ризата му. Стъпкваше ги на пода, на пътеката и дишаше тежко, през стиснати зъби. Двойните врати на кабинета, които бе оставил отворени, се затръшваха. Докато пристъпваше назад към тях, прозорците почерняха от паяци.

Трепереше, сякаш гори от треска, но затвори очи и си заповяда да овладее дишането си. Те пълзяха, драскаха и хапеха цялото му тяло и Фокс изпита желание просто да се предаде и да закрепси.

„Виждал съм и по-страшни неща“, каза си той. Пулсът му отекваше като удари на чук по наковалня, докато се бореше за малко спокойствие. „Да, виждал съм и по-страшни неща. Имал съм и по-ужасяващи преживявания, копеле. Какво е някакво си гъмжило от паяци? Утре ще се обадя на службата за борба с паразити, но те не са истински, нещастнико. Ще изтърпя това. Ще издържа, докато енергията ти свърши.“

Неистовият гняв в него надделя над страха и отвращението. Пулсът му започна да се успокоява.

Разигравай ни както искаш, копеле. Ние няма да си играем, когато се изправим срещу теб. Този път ще те довършим.

Почувства студената вълна, която изгаряше жестоко — като ухапванията.

Ще умрете в агония.

Няма да стане, помисли си Фокс, вдъхвайки си кураж. Няма да стане, мамка му. Грабна един паяк от ръката си и го смачка в шепа. Кръвта и слюзта потекоха между пръстите му като лава.

Западаха от него, един по един. Те бяха тези, които агонизираха, докато умираха. С подути ръце, Фокс бутна вратите и най-сетне побягна — не заради себе, а заради Лейла. Един от писъците, които отекваха в главата му, бе неин.

Докато тичаше, от раните му капеше кръв, но вече заздравяваха.

Скъсяваше пътя, преминавайки през сгради, прескачаше огради, спринтираше през дворове. Видя Куин да стои разтреперана по средата на улицата.

— Загубих се. Загубих се. Не зная какво да правя. Не мога да се прибера у дома.

Той хвана ръката ѝ, повличайки я със себе си.

— Едно и също място. Все се връщам тук. Не мога...

— Прогони го! — изкрещя Фокс. — Освободи се от него.

— Не зная откога... Дори не зная колко време... Кал!

Тя се отдръпна и отнесе онова, което излъчваше, със себе си, когато побягна към Кал, застанал до виещото куче.

— Всичко е опустошено, всичко е изчезнало. — Кал сграбчи Куин в прегръдката си и притисна главата ѝ към шията си. — Мислех, че всички сте загинали. Не можех да ви намеря.

— Това са лъжи. — Фокс го побутна назад. — Лъжи. Господи, не чувате ли виковете ѝ?

Втурна се към другата страна на улицата, хукна нагоре и нахълта в квартирата. Докато препускаше по стълбите, страхът ѝ го разкъсваше отвътре, както паяците бяха разкъсвали плътта му. Писъците секнаха. Но ехото го отведе при нея и го накара да блъсне вратата на банята, където тя лежеше гола и в безсъзнание на пода.

В кухнята Сибил извика, чувайки входната врата да се отваря с трясък. Размаха ръце във въздуха и тръгна слепешком напред. Сивата завеса затрептя и изтъня. Щом очите ѝ се проясниха, избухна в ридания. Видя Гейдж, само Гейдж, блед като платно и вперил уплашен поглед в нея. Когато се хвърли в ръцете му, той я хвана, за да даде опора колкото на нея, толкова и на себе си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейла беше мокра и студена и Фокс я понесе към леглото увита в одеяло. На слепоочието ѝ имаше белег от ожулване и несъмнено щеше да я боли, когато се съвземеше. Никакви рани и счупвания, поне на пръв поглед. Първо трябваше да я подсуши и стопли. После да огледа по-подробно и по-отблизо. Едва бе имал време да провери пулса ѝ, преди Куин и Кал да се втурнат в стаята.

— Лейла... О, боже!

— Мисля, че е припаднала. Просто е припаднала — каза Фокс на Куин, когато коленичи до него. — Може би е ударила главата си. Нещо се е случило, докато е била под душа. Не мисля, че ще открием нещо там сега, но Кал...

— Ще погледна.

— Ти каза... Съжалявам. — Куин изтри сълзите си. — Ужасен ден. Каза, че си чул писъците ѝ.

— Да, чух я. — Толкова бе ужасена, спомни си той, докато отместваше косите от лицето ѝ. Създанието бе протегнало ръце към него и го бе сграбчило за гърлото, писъците бяха нахлули в главата му. — Чух и всички вас.

— Какво?

— Мисля, че сигналната ни система работи. Имаше безброй смущения, но чух всички ви. Трябва ми кърпа. Косата ѝ е мокра.

— Ето. — Кал му подаде една. — В банята е чисто.

— А Сибил и Гейдж?

Кал стисна протегнатата ръка на Куин.

— Ще проверя какво става с тях. Стой тук.

— Ти какво преживя?

Фокс поклати глава.

— После ще ти разкажа. — Той повдигна главата на Лейла и разстла кърпата под косите ѝ. — Идва на себе си. Лейла... — През него премина вълна на облекчение, когато клепачите ѝ затрептяха. — Върни се, Лейла. Всичко е наред. Свърши.

Тя се надигна с дълбока въздишка, размаха ръце и очите ѝ се отвориха широко от ужас.

— Стига. Стига. — Фокс стори всичко, което му хрумна. Обви ръце около нея, опитвайки се да ѝ вдъхне спокойствие с мисълта си. — Свърши. Тук съм.

— В банята има...

— Изчезнали са. Няма ги.

Но ги видя в съзнанието си да излизат от канала, да пропълзват по плочките.

— Не можех да изляза. Вратата не се отваряше. Бяха навсякъде, пълзяха по мен. — Потръпвайки, тя се сгуши в прегръдката му. — Сигурен ли си, че са изчезнали?

— Напълно. Пострада ли? Нека погледна.

— Не, не мисля... Малко ме боли главата. И... Лицето ти! Господи, ръката ти. Подута е.

— Вече минава. Добре съм. — Болката от спадането на отока бе нищо в сравнение с облекчението му. — Изглежда, Туис се е опитал да връхлети всички ни едновременно.

Куин кимна.

— Нападна мен и Кал. Голям удар.

— Направо помитане — извика Сибил от прага. — Удари и нас с Гейдж. Шестимата наведнъж. Фокс, защо не слезеш долу? Приятелите ти все още са леко разтърсени. Ние ще помогнем на Лейла да се облече и идваме.

Той забеляза, че Сибил е бледа като платно. За първи път я виждаше така сломена, откакто я познаваше. Куин тръгна към нея. Стаята отново стана женско владение и Фокс реши, че е най-добре всеки лагер да се оттегли в свой ъгъл, преди да се съберат.

— Добре. — Но първо докосна лицето на Лейла и нежно я целуна. — Ще бъда долу.

В моменти като този, помисли си Фокс, бе нужно уиски. Сред виното намери една-единствена неотворена бутилка „Джеймисън“ и се досети, че е принос на Кал към алкохолните запаси. Донесе чаши, лед и щедро наля по два пръста на всеки.

— Съобразително. — Кал изпи половината от своето на един дъх, но тревогата в очите му не изчезна. — Вече оздравяваш. Изглеждаше ужасно, когато те видях навън.

— Паяци. Безброй. Огромни гадини.

— Къде?

— В офиса ми.

— При мен градът беше изпепелен. — Кал се загледа в уискито, завъртайки го в чашата. — Излязох от центъра с Лъмп и всичко беше изчезнало. Сякаш е паднала бомба. Изравнени със земята сгради, огън и дим. Трупове. Разхвърляни навсякъде останки. — Отново отпи, побавно. — Трябва да запишем всичко това, историята на всеки.

— О, да, ще има голяма полза. — Гейдж пое една голяма глътка. — Този път ни удари здравата. А искате да губим ценни минути от съвещанието.

— Имаш ли по-добра идея? — сопна се Кал в отговор. — Намерил си решение на проблема веднъж завинаги? Ако е така, не ни дръж в неведение, приятел.

— Зная, че решението не е да си чешем езиците. А от безкрайното водене на записки няма никакъв смисъл, освен ако пишеш книга. Това е работа на твоята женичка, не е за мен.

— Какво ще направиш тогава? Ще излезеш да скиташ. Много те бива да се шляеш. Или ще хванеш самолет за някъде и ще се върнеш за големия финал? Или предпочиташ тази година да го пропуснеш?

— Върнах се в този ад, защото съм дал клетва. — С ярост, бушуваща в него като ураган, Гейдж се приближи към Кал. — Иначе, честно казано, ако ще целият град да изгори. Не означава нищо за мен.

— Теб не те е грижа за нищо.

— Престанете! — отсече Фокс и застана между тях. — Няма да постигнем нищо, ако се настройваме един срещу друг.

— Предлагаш да вдигнем лозунги за мир и да плетем венци от маргаритки?

— Слушай, Гейдж. Ако искаш да си тръгнеш, вратата е ето там. А ти, ако не можеш да измислиш друго, освен да го сригаш — обърна се Фокс към Кал, — внимавай същата врата да не удари задника ти, когато се затръшва.

— Нямам желание да сритвам никого.

Дочула препирнята, Сибил ускори крачките си, бързо прецени настроенята в кухнята и се намеси, преди да се стигне до размахване на юмруци:

— Е, това е страшно продуктивно. — Тя се промъкна между тримата гневни мъже, грабна чашата от ръката на Гейдж и отпи. Гласът ѝ издаде само леко отегчение: — Поне някой умно се е сетил да извади уискито преди тестостероновата атака. Ако искате да се биете, момчета, излезте навън. Вие се възстановявате бързо, но не и мебелите в тази къща.

Фокс първи охладня. Остави уискито, което вече не искаше, и глуповато сви рамене.

— Те започнаха.

Сибил с насмешка повдигна вежди.

— А ти винаги им се връзваш, каквото и да намислят? Скачане с бърнджи, игра с кибрит? Ето какво ще направим. Ще сервирам нещо за хапване и пийване, за да задоволим основните си човешки потребности. Когато се успокоим, ще си разкажем кой какво е преживял.

— Гейдж не желае да говори — каза Кал.

— И аз не изгарям от желание. — Тя погледна Гейдж. — Но трябва. Това също е важна човешка потребност и оръжие срещу Голямото зло. — Усмиввайки се с устни, на които бе сложила предизвикателно коралово червило преди да слезе, тръсна коси назад. — Какво ще кажете да поръчаме пица?

Макар и не особено удобно, но някак им се струваше по-спокойно да седят в хола, вместо на масата в трапезарията като разумни възрастни хора. Сибил поднесе плато с предястие, докато чакаха пицата. Фокс седна на пода до краката на Лейла.

— Първо дамите — предложи той. — Куин?

— Излязох за сладолед и щом щях да ям сладолед, реших първо да се поразходя за изгаряне на калории. — Пръстите ѝ усукваха сребърното синджирче на шията ѝ. — Но все се озовавах на едно и също място, на един и същ ъгъл. В която и посока да тръгнах. Не можех да намеря пътя, не можех да се прибера у дома. — Стисна

ръката на Кал и потърка чело в рамото му. — Не можех да ви открия, беше пълен мрак. Нямаше никого и не можех да се върна обратно.

— При мен всичко беше изчезнало. — Кал обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си. — Градът беше разрушен, всички бяха мъртви, разкъсани на парчета. Дотичах тук, но нямаше нищо. Само димяща яма в земята. Не знаех накъде да тръгна, търсех ви. Защото не можех, не исках да повярвам, че... Тогава видях теб и Фокс.

— Аз видях първо теб — обърна се Куин към Фокс. — Сякаш премина през водопад. Отначало образът ти беше смътен, а стъпките ти... тичаше, но звукът беше приглушен. После всичко се проясни. Ти хвана ръката ми и всичко се проясни. Това означава нещо, не мислите ли? — Куин погледна останалите. — Бях на ръба на истерия. Мисля, че вече съм била на онова място поне веднъж и се въртя в кръг. Тогава видях Фокс и когато хвана ръката ми, нещата станаха каквито бяха преди. После дойде и Кал.

— Не бяхте там, никой от двама ви. Нямаше нищо. Изведнъж се появихте. — Кал поклати глава. — Сякаш някой превключи на друг канал. Едно щракване. Ти беше целият в кръв — каза той на Фокс.

— При мен наизскачаха паяци — започна Фокс и им разказа. — Не забелязах нищо странно в града, когато излязох. Видях те на ъгъла, Куин. Изглеждаше объркана. Бях те чул, както и другите. Като лоша телефонна връзка, слаба и пращяща. Но чувах писъците на Лейла. Те звучаха силно и ясно.

— Бил си на две преки оттук — изтъкна Куин.

— Чувах писъците ѝ — повтори той. — Докато стигнах до къщата. Изведнъж стихнаха. Сигурно тогава си припаднала.

— Стана, след като Куин излезе. Отиде да купи сладолед, защото бях разстроена. — Лейла отмести поглед към Фокс и обратно към преплетените им пръсти в скута си. — Реших да взема душ, докато се върне. Усетих първата да пропълзява по крака ми. Излизаха от канала. Змии. Така се разпищях, че е цяло чудо, че не са ме чули в съседния окръг.

— Аз не те чух — каза Сибил. — Бях долу и не чух нищо.

— Не преставаха да излизат. — Когато дъхът ѝ секна, Лейла бавно преглътна и продължи: — Отдръпнах се от душа, но бяха по целия под. Изпълзяваха и от мивката. Опитвах се да си повтарям: „Не са истински“, но не можех, губех разсъдък. Когато вратата не се

отвори, напълно обезумях, заудрях ги с кърпата, с ръце. Прозорецът беше твърде малък и не се отваряше. Изглежда, тогава съм припаднала, защото не помня нищо друго. Опомних се в леглото, Фокс и Куин стояха до мен.

— Вероятно и заради твоя припадък те са изчезнали — предположи Сибил. — Не може да поддържа илюзията, когато си в безсъзнание.

— Какво се случи с теб? — попита я Лейла.

— Не виждах. С Гейдж стояхме в кухнята и очите ми запариха за минута, замъглиха се. После всичко стана сиво. Ослепях.

— О, Сиб!

Тя се усмихна на Куин.

— Кю знае, че това е един от най-големите ми лични страхове. Баща ми загуби зрението си при катастрофа. Не можа да го приеме. Две години по-късно се самоуби. Оттогава мисълта за слепота ме ужасява. Ти беше там — каза тя на Гейдж — и изведнъж изчезна. Не те чувах и те помолих да ми помогнеш, но ти не го направи. Явно не си могъл. — Сибил замълча, но той не каза нищо. — Чух входната врата да се отваря с трясък. Чух Фокс. Погледът ми постепенно се избистри и... ти отново се появи. — Беше я прегърнал, спомни си тя. Бяха се притиснали един към друг. — Къде беше ти, Гейдж? Трябва да узнаем какво е сполетяло всеки от нас.

— Недалеч. В апартамента, където живеех някога. Над залата за боулинг.

На вратата се почука и Кал стана, но все още загледан в лицето на Гейдж.

— Аз ще отворя.

— В теб имаше физическа промяна — продължи Гейдж. — С очите ти. Ирисите и зениците бяха закрити, целите ти очи станаха бели. Наистина не можах да ти помогна. Тръгнах към теб и се озовах в апартамента.

Кал се върна и сложи кутиите с пици на масата.

— Сам ли беше?

— Отначало. Не можех да отворя нито вратата, нито прозорците. Това изглежда повтаряща се тема.

— Чувствали сме се в капан — промълви Лейла. — Всеки се страхува от попадане в капан, в плен.

— Чух го да идва. Знаех... познавах стъпките му по стълбите и различавах кога е пиян, кога не е. Този път — беше и идваше. Тогава се върнах в кухнята.

— Има и още. Защо премълчаваш? — попита Сибил. — Всички сме преживели нещо.

— Когато посегнах към вратата, не беше моята ръка. Не тази. — Гейдж я повдигна и я огледа. — Видях се в огледалото. Бях седем-осемгодишен. Преди онази нощ до камъка, по-малък. Преди нещата да се променят. Преди ние да се променим. Беше пиян и идваше към мен. Достатъчно ясно ли е?

В настъпилата тишина Куин взе диктофона си и сложи нова касета.

— Това се случва за първи път, права ли съм? Да въздейства едновременно върху трима ви, върху толкова хора?

— Тримата сънуваме, обикновено в една и съща нощ, невинаги едно и също — каза Кал. — Случвало се е седмици, дори месеци преди Седемте. Но нещо подобно — не. Не и толкова рано.

— Доста се е потрудил, за да ни сплаши — отбеляза Фокс. — Да разочовърка най-дълбоките ни страхове.

— Защо ти беше единственият пострадал? — попита Лейла. — Аз усещах, че змиите ме хапят, но когато се събудих, няхах никакви ухапвания. А ти имаше. Вече заздравяха, но имаше.

— Може би съм го допуснал твърде дълбоко и собствената ми дарба се е обърнала срещу мен. Направила е страха ми по-реален, по-осезаем. Не зная.

— Възможно е — замисли се Куин. — Може би е започнал с теб, може би ти си бил първият. Заредил се е с енергия за останалите. Не само от страха ти, а и от болката ти. Използвал е връзките. От теб към Кал или към мен... вероятно единият от нас е бил следващият. После — Лейла, после — Сибил, и накрая — Гейдж.

— Като електрическа верига — кимна Лейла. — От един елемент на друг. Фокс е отслабил тока, когато се е освободил. И нататък по веригата. Ако е станало така, навярно това е нещо като защита. Нещо, което бихме могли да използваме.

— Нашата енергия срещу неговата. — Куин се предаде на изкушението и повдигна капака на кутията с пица. — Положителна срещу отрицателна.

— Мисля, че трябва да направим нещо, вместо да зяпаме с умиление росата по розови листенца. — Сибил плъзна резен пред себе си. — И мустачките на пухкави котета.

— Едва ли ще чуем момчетата да запяят в хор „До-Ре-Ми“, дори ако от това зависи животът им, така че розовите листенца и котетата са добро начало. — Куин реши, че след тежката травма може да си позволи цяло парче. — Щом всеки от нас има лични страхове, нямаме ли и лични радости? О, да, хокей, но не на първо място. Множествена е. Ето моята малка радост — пица с пеперони.

— Не така Фокс е успял да се освободи от влиянието му — изтъкна Лейла. — Не спомена за съсредоточаване върху пици и роса.

— Не е съвсем вярно. — Очите на Лъмп бяха изпълнени с обожание и Фокс му даде парче от плънката на пицата си. — Помислих си, че случващото се е някакъв тъп номер. Не е лесно, когато по теб пълзят безброй гладни паяци мутанти.

— Хапвай — напомни му Кал.

— Но по-скоро си мислех как ще сритаме задника на Голямото зло. Как ще го довършим. Изпращах тази мисъл към него, сякаш му го казвах. С много цветисти изрази. Моята малка лична радост. Когато съществата започнаха да падат от мен и да тупват на пода, почувствах прилив на сили. Не кипях от енергия, не изпитвах желание да затанцувам. Но не беше никак зле, предвид всичко.

— Това винаги се е оказвало сполучлива тактика при теб. Щом успееш да я приложиш — добави Кал. — При мен също, и при Гейдж. Успяваме да се освободим от илюзиите, когато са илюзии. Но този път опитах и не успях.

— Значи си се вързал.

— Какво...

— Вързал си се, поне за няколко минути. Защото е било твърде голям удар, Кал. Всичко, на което държиш, е било унищожено. Куин, семейството ти, ние, градът. Останал си сам. Не си могъл да го спреш и всички са загинали, всичко е било изпепелено. Освен теб. Твърде голям удар — повтори Фокс. — Онези паяци никак не приличаха на истински. Но после видях ръката си, подута като пъпеш и окървавена. Раните бяха истински, така че мога да ви уверя, че Туис здравата се е потрудил.

— Мина повече от седмица след последния инцидент. И той започна от теб, Фокс. — Сибил сложи парче пица в една чиния и я отнесе до Гейдж. — Използвал е ревността на Блок, гнева му, може би чувството му за вина, заредил се е от него и е успял да настрои горкия човек срещу теб така, че да те нападне.

— Откъде ли е изсмукал ток този път? — Гейдж сви рамене. — Ако това е въпросът, в града е пълно с отрицателни емоции, както навсякъде другаде.

— Избира конкретен източник — възрази Кал. — Тогава е набелязал точно Блок. Сега — нас.

Сядайки, Сибил безмълвно плъзна поглед към Лейла.

— Бях разстроена и ядосана. Ти също — каза Лейла на Фокс. — Имахме... разногласия.

— Ако може да ни спретва подобен номер всеки път, когато някой от нас се разсърди, с всички ни е свършено — заключи Гейдж.

— И двамата сте били сърдити. — Куин се замисли как най-добре да се изрази. — Един на друг. Вероятно това е фактор. Може би когато емоциите са особено силни, между хора, които имат сексуална връзка, източникът е по-моцнен.

Гейдж повдигна бирата си.

— Да, свършено е с нас.

— Според мен човешките емоции, които извират от кладенеца на привързаността — добави Сибил, — и добрият здравословен секс са много по-мощни от всичко, което онова копеле може да ни поднесе. Това не е въртене в кръг и наивно умиление, а изследване на човешките взаимоотношения и тяхната сила, на тази конкретна ситуация и начина, по който се е стигнало до нея. Колко пъти вие, тримата приятели, сте имали сцени като тази, която видях в кухнята?

— Каква сцена? — любопитства Куин.

— Нищо особено — промърмори Кал.

— Бяхте настръхнали един срещу друг, крещяхте и всеки момент щяхте да се сбиете. Беше... — Сибил се усмихна лукаво и леко кокетно. — ... стимулиращо. Безброй пъти, убедена съм. Да се обзаложим ли? — попита тя Гейдж. — Безброй пъти, дори бих вдигнала залога, че неведнъж се е стигало до юмручни схватки. Но ето ви тук. Тук сте, защото дълбоко в себе си вие се обичате. Това е в основата, нищо не може да го промени. Нищо не може да разклати

тази основа. Демонът ще размахва юмруци, ако има такива, срещу бариера, която е непроницаема за него. Ще се нуждаем от тази основа, както и от всички силни човешки емоции, особено ако се решим на онази по-вероятна лудост — ритуала с кръв.

— Измислила си нещо — заяви Куин.

— Мисля, че да. Но искам да изчакам, докато получа резултат от още няколко източника.

— Изплюй камъчето!

— Първо, трябва всички да направим още един поход до източника.

— Свещения камък — каза Фокс.

— Къде другаде?

По-късно Кал открадна момент насаме с Куин. Поведе я към спалнята ѝ и притискайки я в прегръдката си, вдъхна от уханието ѝ.

— Беше по-страшно — тихо заговори той, — по-страшно от всякога, защото за миг помислих, че съм те загубил.

— Беше по-страшно, защото не можех да те намеря. — Тя наклони глава назад, предавайки се на целувката. — По-трудно е, когато обичаш някого. Хубаво е, но е и по-тежко, можеш да загубиш твърде много.

— Искам да те помоля за нещо. Да заминеш, само за няколко дни — продължи припряно той. — Седмица или две. Зная, че имаш и други проекти, които се опитваш да вместиш. Почини си, може да си отидеш у дома в...

— Моят дом вече е тук.

— Знаеш какво имам предвид, Куин.

— Разбира се. Няма проблем. — Усмивката ѝ бе слънчева като юнски ден. — Стига и ти да дойдеш с мен. Можем да си позволим кратка почивка. Какво ще кажеш?

— Говоря сериозно.

— Аз също. Ще замина, ако дойдеш с мен. Иначе по-добре се откажи. Не си и помисляй да спориш с мен — предупреди го тя. — Почти виждам как в главата ти се върти мисълта да ме ядосаш толкова, че да си тръгна. Не можеш. Няма да стане. — За по-убедително тя

сложи ръце на раменете му и ги притисна. — Страхуваш се за мен. Аз — също, както и за теб. Вече всичко е свързано.

— Тогава отиди да си купиш булчинска рокля.

— Е, това вече е мръсна тактика. — Но тя се засмя и страстно го целуна. — Вече съм набелязала няколко модела, благодаря. Майките ни са се лепнали една за друга като с лепило и кроят планове за сватбата. Имахме тежък ден, Кал, но го преживяхме.

Той я притегли назад, отново вдъхвайки от аромата ѝ.

— Трябва да се поразходя из града. Чувствам нужда да го видя отново.

— Добре.

— Ще изляза с Гейдж и Фокс.

— Разбирам. Върви. Стига да се върнеш при мен.

— Винаги — увери я той.

Когато Кал ги придума да излязат, най-напред обходиха квартала. Светлината чезнеше, здрачаваше се. Видя познатите къщи, дворове, тротоари. Мина покрай дома на прабаба си, където колата на братовчедка му бе паркирана на алеята, а покрай нея имаше разцъфнали и напъпили цветя.

Съзря къщата на момичето, по което бе хлътнал на шестнадесет години. Къде ли живееше тя сега? В Кълъмбъс, в Кливлънд? Помнеше само, че семейството ѝ напусна града през есента, когато той бе седемнадесетгодишен.

През Седемте на онова лято баща ѝ бе направил опит да се обеси на черния орех в задния им двор. Кал си спомни как сам отрязва клона, и за да не губи твърде много време, го върза за дървото с въжето на шията му, докато яростта отмине.

— Не ти провървя с Мелиса Егхарт, а, смотаняко?

Колко типично за Гейдж бе да превърне спомена в пиперлива шега.

— Напротив, стигнах до втора база. Тъкмо напреднах към трета, когато положението стана напечено.

— Да. — Гейдж плъзна ръце в джобовете си. — Доста напечено.

— Съжалявам. Прав беше — обърна се Кал към Фокс. — Глупаво е да си го изкарваме един на друг.

— Забравете — каза Гейдж. — Много пъти съм се замислял дали да не си тръгна.

— Да мислиш и да го направиш, са коренно различни неща. — Свиха по главната улица. — Искаше ми се да изляя гнева си върху нещо и ти се оказа удобна жертва.

— О’Дел е по-сръчен в ръцете и е свикнал да го налагат с юмруци. — Когато не получи саркастичен отговор от Фокс, Гейдж го изгледа изпитателно. Замисли се как друг път бе успявал да се справи с мрачното настроение на Фокс и избра тактиката, която владееше най-добре. Да го жегне. — Май си в плен на силни човешки емоции?

— О, я се разкарай.

— Ето го отново.

Гейдж метна ръка около раменете на Фокс.

— Все още не съм се отказал да те ступам.

— И да ти е била сърдита — услужливо каза Кал, — вече не е. След появата ти като рицар на бял кон.

— Няма нищо общо с това. С кавга и спасяване на момичето. Проблемът е, че с нея имаме различни желания. Слушайте, аз се прибирам у дома. Не съм изключил компютъра, не съм заключил кантората...

— Ще дойдем с теб да нагледаш.

— Не, няма смисъл. Наистина имам работа. Ако попаднете на нещо интересно тази вечер, ще прегледам записките ви. Довиждане.

— Много е разстроен — отбеляза Гейдж, докато гледаха как Фокс се отдалечава по Главната. — Направо съкрушен.

— Може би все пак трябва да отидем с него.

— Не, нашата компания не е това, от което се нуждае точно сега.

Обърнаха се и тръгнаха в обратната посока. Нощта се спускаше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Надявайки се ровенето в документация да го разсее, Фокс влезе в домашния си кабинет. Зареди разнообразна музика в уредбата и се подготви да навакса проваления работен ден, като прекара два часа зад бюрото си.

Нахвърля чернови за няколко искиви молби във връзка с имотен спор, който вероятно щеше да бъде разрешен през следващите деветдесет дни, доизглади писмо — отговор за адвокатите на ответната страна по дело за телесна повреда и продължи с редактиране на договор за партньорство.

Обичаше закона, множеството му криволици, завъртулки и прави линии. Но точно в момента трябваше признае, че работата не може да запали искра в него. По-добре бе да включи спортния канал.

Папката с информацията, събрана за Лейла, все още стоеше на бюрото му. Дразнеше го и я пъкна в едно чекмедже. Глупаво, помисли си Фокс, глупаво бе да си въобразява, че я разбира, само защото обикновено разбираше хората. Глупаво бе да мисли, че знае какво иска тя, защото такива са неговите желания.

Любовта невинаги бе достатъчна, вече го разбираше.

„По-добре е да живея за мига“, напомни си той. Можеше го добре, откакто се помнеше. Много по-разумно бе да се съсредоточи върху настоящето, отколкото да тласка себе си и Лейла към неясното и забулено в мъгла бъдеще. Тя имаше право, че бъдещето на града е под въпрос. Кой, по дяволите, ще иска да открие магазин в град, който може би няма да съществува след няколко месеца? Кой би вложил време и енергия, за да пусне корени, да изгради нещо с къртовски труд и да се надява накрая добрите да победят? Днес бяха получили грозно предупреждение, че времето изтича — за Холоу и за тях шестимата.

Това бяха глупости. Фокс гневно стана от бюрото. Пълни глупости. Ако хората разсъждаваха така, защо биха си правили труда да стават от леглото сутрин? Защо повечето от тях поне се опитваха да

правят каквото трябва, както го разбират? Защо изплащаха къщи и създаваха деца, щом утрешният ден бе толкова несигурен?

Бе проявил глупостта да си въобрази, че знае желанията на Лейла. Но също толкова глупаво от нейна страна беше да се отказва от това, което могат да изградят заедно, защото бъдещето не е предначертано в стройни графи. Трябва различен подход, осъзна Фокс. Той бе адвокат, за бога, знаеше как да извърта нещата, да заобикаля пречки и намира друг път за постигане на целите. Знаеше какво е компромис, водене на преговори и достигане до златната среда.

„Е, каква е целта сега?“, запита се Фокс, докато крачеше към прозореца.

Да спасят града и жителите му, да унищожат злото, което иска да го изпепели. Това бяха големите цели, но ако оставеше настрана тези въпроси на живот и смърт, каква бе целта на Фокс Б. О'Дел?

Лейла. Живот с Лейла. Всичко друго бяха само подробности. Бе загубил топката по пътя към вратата, защото бе затънал в подробности. Трябваше само да ги отстрани. Щом успееше, щяха да останат само един мъж и една жена. Нищо по-просто или по-сложно.

Обърна се с лице към бюрото си. Щеше да хвърли папката, тя представляваше само символ на тези подробности. Когато посегна към чекмеджето, почукване на вратата го накара да се намръщи. Сигурно е Гейдж или Кал, помисли си той, докато излизаше да отвори. Нямаше време да се мотае с тях. Трябваше да поработи върху новия си, по-опростен подход за спечелването на жената, която обичаше.

Когато Фокс отвори вратата, тази жена стоеше на прага.

— Здравей, само... Сама ли си? — Изненадата му премина в раздражение. Сграбчи ръката ѝ и я повлече навътре. — Какво си въобразяваш, като се шляеш сама из града нощем?

— Не ми се карай. Туис не може да се надигне отново скоро след такъв ден, и освен това не съм се шляла. Дойдох направо тук. Ти не се върна.

— Не знаем какво може да направи Туис след такъв ден. И не се върнах, защото предполагах, че се нуждаеш от сън. Пък и преди днешното представление не ти беше особено приятно с мен.

— Точно затова очаквах да се върнеш и да поговорим — смушка го с пръст в гърдите тя. — Не ми се сърди за днес.

— Моля?

— Чу ме. Нямах право да ми се сърдиш, че не заподскачах от радост, когато чух плановете, които си начертал, без да се допитах до мен.

— Чакай малко, по дяволите.

— Не, няма да чакам нито минута. Решил си какво трябва да правя през останалата част от живота си, къде да живея, с какво да изкарвам прехраната си. Събрал си папка документи. — Гневът струеше от очите и гласа ѝ. Фокс почти видя светкавици да излизат от пръстите ѝ. — Не бих се изненадала, ако в нея има и мостри от бои и предложения за име на този въображаем бутик.

— Мислех си да го боядисаме в бозаво. Струва ми се, че не е често срещано. Що се отнася до имена, точно сега на първо място в списъка ми е „Стегни се, мамка му“, но може би се нуждае от доотработване.

— Не ругай по мой адрес и не се опитвай да остроумничиш.

— Ако това са двете ти изисквания, сбъркала си мястото и човека. Ще те откарам до вкъщи.

— Не. — Лейла тропна с крак и скръсти ръце. — Ще се прибера пеша, когато съм готова да тръгна, а все още не съм. Не си и помисляй да ме изриташ или...

— Какво? — Какво друго му оставаше, освен да се пошегува? Беше нелепо. Фокс сви ръце в юмруци и зае поза на боксьор. — Мислиш си, че можеш да ме надвиеш?

Гневът, който пламна от нея, нажежи въздуха.

— Не ме изкушавай. Ти ми заложи този капан. Врхлетя ме като гръм от ясно небе и когато не затанцувах танца на радостта и не прегърнах програмата, просто си тръгна. Казваш ми, че ме обичаш, а после си тръгваш.

— Извинявай, нуждаех се от известно време насаме, след като узнах, че жената, която обичам, не желае съвместен живот с мен.

— Не съм казала... нямах предвид... По дяволите. — Лейла закри лицето си с ръце, вдиша дълбоко и издиша няколко пъти. Гневът ѝ се изпари и тя отпусна ръце. — Казах ти, че ме плашиш. Не разбираш това. Ти не се плашиш лесно.

— Не е вярно.

— О, напротив. Твърде дълго си живял с тази заплаха, за да се плашиш лесно. Смело посрещаш предизвикателства. Донякъде се

дължи на обстоятелствата, донякъде — на твоята природа, но си готов да се сблъскаш с всичко, което се изпречи на пътя ти. На мен не ми се е налагало досега. До февруари животът ми беше съвсем обикновен. Никакви сътресения по пътя, никакви големи събития. Въпреки всичко мисля, че се справям доста добре. Въпреки всичко — повтори тя с въздишка и закрачи из стаята.

— Справяш се.

— Страхувам се от това, което витае тук, което се задава и което може да се случи. Нямам енергията на Куин или... геройския хъс на Сибил — продължи тя. — Упорита съм, когато се залавя с нещо, и правя всичко възможно да се получи, умея да раздробявам цялостната картина на компоненти, за да я разбера. Все пак е нещо. Не е толкова шокиращо, не е толкова страшно, когато имаш тези по-малки парчета, с които да работиш. Но не мога да проумея нещата между теб и мен, Фокс. Това ме плаши. — Тя отново се обърна към него. — Страхувам се, че изпитвам чувства към теб, каквито не съм изпитвала към никого преди. Казвах си, че всичко е наред, че няма нищо необичайно в тези чувства, които ме завладяват. Защото всичко е лудост. Факт е, че е лудост, но реалност. Всичко, което се случва около нас и вътре в мен, е реалност. Просто не зная какво да правя.

— А аз добавих към цялата бъркотия и идеята за започване на бизнес, за да стане още по-сложно и страшно. Разбрах. Да забравим за това. Не исках да ти оказвам натиск. Подложени сме на достатъчно напрежение.

— Исках да бъда сърдита, защото е по-лесно, отколкото да призная, че се страхувам. Не искам да страним един от друг, Фокс. Случилото се днес... ти беше там. Събудих се от кошмара и ти стоеше до мен. После не се върна. — Тя затвори очи. — Не се върна.

— Не отидох далеч.

В очите ѝ имаше сълзи, когато ги отвори.

— Помислих, че може да отидеш. Това ме изплаши повече от всичко друго.

— Обичам те — спокойно каза той. — Къде бих могъл да отида?

Тя се хвърли в прегръдката му.

— Не отивай далеч. — Устните ѝ намериха неговите. — Не ме отблъсквай. Позволи ми да остана с теб.

— Лейла! — Той обхвана лицето ѝ и я побутна назад, докато погледите им се срещнаха. — Единственото, което искам в края на деня, е ти да си с мен.

— Ето ме. Краят на деня е и съм тук. Не искам да бъда никъде другаде.

Устните ѝ бяха толкова нежни, толкова обещаващи. Въздишката ѝ, когато тялото ѝ се притисна към неговото, бе като музика. Ръцете ѝ галеха лицето му, косите му. Той я завъртя и я понесе към спалнята и в мрака двамата се отпуснаха на леглото. Прегърна го, краката им се преплетоха, когато се озоваха с лице един към друг. Докато разпалваха чувствеността си с безкрайно дълги целувки, в тъмнината Фокс виждаше блясъка в очите ѝ, овала на лицето ѝ, формата на устните ѝ, усещаше как сърцето ѝ бие до неговото.

Тя се раздвижи, коленичи и разкопча ризата му. После се спусна надолу, притискайки устни към сърцето му. Пръстите ѝ леко го докосваха отстрани, докато езикът ѝ се плъзгаше по кожата му. Почувства как всеки мускул в него затрептя под бавните ласки на разтворените ѝ устни, щом тя достигна до корема му и посегна да разкопчае дънките му. Искаше да го кара да тръпне.

Придвижи ципа надолу, после придърпа материята по стегнатите му задни части, по затоплената му кожа. Той простена от наслада.

Тялото му бе в нейна власт. Устните и ръцете ѝ бавно и неумолимо го водеха навътре в това развълнувано горещо море, Фокс потъваше в него. Когато кръвта му закипя, тя се отдалечи. Чу шумоленето на дрехите ѝ, докато ги сваляше.

— Ще те помоля за нещо — прошепна Лейла. Пропълзя до него на четири крака върху леглото и устата му пресъхна.

— Ако мога да направя нещо за теб, това е най-подходящият момент да го поискаш.

Възбудата му нарасна, когато устните ѝ се снишиха към неговите, потъркаха ги и се отдръпнаха. Обхвана тила ѝ, за да ги доближи отново до своите, тя ги срещна и побутна главата му надолу към гърдите си.

— Когато ме докосваш, когато правиш любов с мен, когато си в мен, можеш ли да почувстваш онова, което чувствам аз? Мога ли и аз да почувствам, каквото чувстваш ти? Искам да го изживея с теб. Искам

да разбере какво е да бъдем заедно по този начин, да позная тази близост.

Дар, помисли си Фокс, проява на пълно доверие и от двете страни. Надигна се и я погледна в очите.

— Отвори съзнанието си — прошепна той и потърка устни в нейните. — Просто го отвори.

Долови напрежението ѝ, копнежите и мислите, които изплуваха и чезнеха като мимолетни проблясъци. Да бъде желана, докосвана. От него. Когато ръцете ѝ се придвижиха нагоре по гърба му, почувства насладата и одобрението ѝ. Усещаше притискането на телата им, биенето на сърцата им.

Отпусна я надолу и целувката стана по-дълбока. Отвори съзнанието си за нея. Отначало бе като въздишка, която нахлу в тялото ѝ и ума ѝ. Невероятно, помисли си тя. И двамата ставаха все по-нетърпеливи. Лейла повдигна глава, когато почувства желанието му да усети пулса на шията ѝ и вкуса на кожата ѝ там.

Затаи дъх, когато устните му обхванаха зърното ѝ. Толкова изживявания, толкова пориви... тръпнеше при всяко ново усещане, което я изпълваше и обгръщаше. Ръцете му, кожата ѝ, устните му, вкуса ѝ. Копнежите ѝ се преплитаха с неговите като струи на водопад.

Жажда... може би идваща от него, а може би от самата нея, събуди отчаян стремеж, който отключи нови, необуздани пориви. Ръцете му я докосваха, по-енергично от преди, и отговаряха на неизречените ѝ желания. Още, още, още... Насладата се надигаше като вълна, докато изригна в мощен, обсебващ порой.

Ноктите ѝ се впиваха, зъбите ѝ леко захапваха. Когато двамата се сляха, бе увлечена в луд вихър от различни емоции.

— Остани с мен, остани с мен.

Замаяна, тя обви крака около него като вериги, усещайки издигането му към върха. Блаженството, нож с две остриета, безмилостно пронизваше и двамата. Заедно се вкопчиха в него. Бе обсебила тялото, мислите и сърцето му, докато го доведе до пълно изтощение.

Фокс се отпусна по очи на леглото, безпомощен и затаил дъх. Все още нямаше сили да я попита как е, още по-малко да помисли за себе си.

Чувстваше се разглобен и не можеше да събере частите си. Не можеше да изгради свързана мисъл. Не бе напълно сигурен дали все още в съзнанието му не отекуват нейните мисли.

След няколко минути осъзна, че ще умре от жажда, ако не изпълзи за вода.

— Вода — промълви той с пресипнал глас.

— Господи! Моля те.

Фокс опита да се претърколи и се блъсна в Лейла, която лежеше отпусната направо върху леглото.

— Извинявай.

Когато стъпи на пода, изсумтя и залитайки, тръгна към кухнята. Лампата на хладилника заслепи очите му като ярко слънце. Потърквайки клепачи с една ръка, Фокс слепешком потърси бутилка вода по рафтовете.

Изпи половината, както стоеше гол пред отворения хладилник, със стиснати клепачи срещу светлината. Най-сетне се опомни, с полуотворени очи взе друга бутилка и я отнесе в спалнята.

Лейла не бе помръднала.

— Добре ли си? Да не би...

— Вода. — Ръката ѝ раздвижи въздуха. — Вода.

Той отвори бутилката и обви ръка около Лейла, за да я повдигне. Подпирайки се на рамото му, тя отпи със същата отчаяна наслада като него и попита:

— Ушите ти бучат ли? Моите — да. Мисля, че навярно съм ослепяла.

Фокс я придърпа към възглавницата, за да се облегне на нея вместо на него, и включи нощната лампа. Лейла изпищя и закри очите си с ръка.

— Е, добре, не съм ослепяла, но сега може да ослепея. — После плахо надникна между пръстите си. — Правил ли си го някога така...

— Не. Беше за първи път. — Все още чувствайки лека слабост в краката, той седна до нея. „Жалко“, помисли си Лейла, защото гледката в цял ръст ѝ харесваше. — И беше мощно.

— Твърде слабо казано. Няма подходяща дума. Мисля, че не бихме издържали да го правим така всеки път.

— Само в специални случаи.

Тя се усмихна и събра сили да се надигне и опре глава на рамото му.

— Наближава първа пролет. Мисля, че е достатъчно специален случай.

Фокс се засмя и потърка лице в косите ѝ. „Обичам те“, помисли си той, но този път запази думите за себе си.

Фокс имаше среща извън кантората и Лейла се възползва от спокойния следобед, за да прочете части от третия дневник на Ан Хокинс. Нямахме, както се бяха надявали, магическо заклинание, формула или подробни указания как се убива демон, съществувал векове. Това я караше да вярва, че Джайлс Дент не е разкрил отговорите на любимата си. Подходът на Сибил бе по-мистичен: щом Ан е знаела, знаела е и че онова, което трябва да бъде сторено за унищожаването на Туис, може да загуби отчасти или напълно силата си, ако отговорите са дадени наготово.

Струваше ѝ се твърде отвлечено и вбесяващо и посвети доста време на опити за четене между редовете. Резултатът бе разочарование и главоболие. Защо хората не се изразяваха ясно и просто? Обичаше да следва точни указания. Щеше да ги запише, ако ги откриеха и приложеха успешно, в случай че бъдещите поколения се сблъскат с подобен проблем.

— Защо не дойдеш отново? — промълви тя. — Ела и ми кажи нещо, Ан. Просто го разкрий. После всички ще продължим живота си нормално.

Докато изричаше това, чу входната врата да проскърцва и скочи на крака. Влезе Брайън О'Дел.

— Здравей, Лейла. Извинявай. Стреснах ли те?

— Не... Малко. Не очаквах никого. Фокс е извън кантората днес следобед.

— Ааа... Добре. — Брайън пъкна ръце в джобовете си и се залюля на пети. — Бях в града и реших да се отбия.

— Той едва ли ще се върне преди шест. Ако искате да предам нещо...

— Не. Нищо важно. Знаеш ли, щом съм дошъл, не е зле да надникна там вътре. — Мъжът извади едната си ръка от джоба и

посочи с палец. — Фокс спомена, че иска нов паркет в кухнята и още едно-две неща. Ще направя измервания. Да ти донеса ли кафе или нещо друго?

Лейла наклони глава.

— Как ще измервате без ролетка?

— Ще взема една от пикапа си.

— Господин О'Дел, Фокс ли ви помоли да наминете следобед?

— Ааа... Той не е тук.

— Именно. — Също като сина, бащата никак не умееше да лъже.

— Затова ви е помолил да ме нагледате. Може би нямаше да се досетя, ако съпругата ви не бе дошла преди около час с дузина яйца. Като събера две и две, надушвам бавачки.

Брайън се усмихна, почесвайки се по главата.

— Разкрит съм. Фокс не иска да стоиш сама тук. Не го упреквам.

— Приближи се и седна на един от столовете за посетители. — Дано не му се караш.

— Няма — въздъхна тя и също седна. — По един и друг начин, всички се тревожим един за друг. Но мобилният телефон е в джоба ми и номерата на всички, които познавам, са на бързо избиране. Господин О'Дел...

— Брайън.

— Брайън, как понасяте всичко това? Да знаете какво ще се случи, какво може да сполети Фокс?

— Знаеш ли, бях на деветнадесет, когато се роди Сейдж. — Мъжът зае поза, издаваща, че не бърза и няма нищо против да поостане, със свит крак, опрян на другото коляно. — Джоан беше на осемнадесет. Две хлапета, които си мислеха, че знаят всичко, че са предвидили всичко, но когато се появи твое дете, целият свят се преобръща. Част от мен не е престанала да се тревожи от тридесет и три години. — Усмихна се, докато го казваше. — Мисля, че по отношение на Фокс тази част е значителна. Честно казано, бесен съм, че детството и невинността му бяха отнети. Прибра се в онзи ден, на десетия си рожден ден, и вече не беше дете, не същото като преди.

— Разказа ли ви какво се е случило? Онази сутрин, когато се е върнал от Свещения камък?

— Искан ми се да вярвам, че сме били добри родители в много отношения, и в едно съм сигурен, че бяхме. Знаеха, че могат да

споделят всичко с нас. Беше се опитал да ни метне, че ще си правят лагер в задния двор на Кал, но и за двама ни с Джоан беше ясно, че кроят нещо друго.

— Знаели сте, че ще прекара нощта в гората?

— Знаехме, че са замислили някакво приключение, и му дадохме свобода. Ако не бяхме, щеше да намери начин. Все някога птичетата излитат от гнездото. Не можеш да ги спреш, колкото и да искаш да са в безопасност.

Мъжът замълча за миг и когато Лейла усети как той мислено се връща назад, се запита какво е да си спомняш за живота на друг човек, преминал пред очите ти. На някого, когото обичаш.

— Заедно с Гейдж дойдоха у дома — продължи Брайън. — По израженията и на двамата личеше, че нещо е станало. Разказаха ни и тогава всичко се промени. Говорехме за преместване. С Джоан обсъждахме идеята да продадем фермата и да напуснем града. Но той чувстваше нужда да бъде тук. Когато седмицата отмина, мислехме, че всичко е свършило. Останахме, но по-скоро защото Фокс искаше да е тук, с Кал и Гейдж.

— Видели сте го да се сблъсква с това вече три пъти и сега предстои нов сблъсък. Мисля, че е нужна огромна смелост, за да приемете всичко, което прави, а не да се опитвате да го спрете.

Усмивката му бе шеговитата и спокойна.

— Не е смелост, а вяра. Имам пълна вяра във Фокс. Той е най-добрият човек, когото познавам.

Брайън остана, докато тя затвори кантората, и настоя да я откара до дома. „Най-добрият човек, когото познавам“, помисли си Лейла, влизайки в къщата. Нима можеше да има по-голяма похвала от баща за син?

Качи се по стълбите, за да върне дневника в домашния кабинет. Куин седеше на бюрото си и намръщено се взираше в монитора.

— Как върви?

— Зле. Наближава крайният ми срок, а не съм стигнала до никъде със статията.

— Съжалявам. Ще слеза долу и ще те оставя да работиш на спокойствие.

— Не. По дяволите! — Куин стана. — Не биваше да се съгласявам да пиша тъпата статия, но парите ме поблазниха. Цял ден

умуваме върху идеята за ритуал с кръв и заклинанието, и Сибил започна да нервничи.

— Къде е тя?

— Работи в стаята си, защото очевидно вдигам твърде много шум с мислите си. — Куин нехайно махна с ръка. — Имаме такива моменти, когато работим дълго време върху общ проект. Но при нея са по-чести. Да имаше някоя бисквитка. — Куин опря брадичка на ръката си. — И пакет сладки с глазура. По дяволите! — Взе ябълка от бюрото и я ухапа. — На какво се усмихваш?

— Усмихвам се, защото е обнадеждаващо, когато се прибера у дома, да заваря теб в скапано настроение и бленуваща за бисквитки, а Сибил — затворена в стаята си. Толкова е нормално.

С нещо средно между мърморене и сумтене, Куин отново отхапа от ябълката.

— Майка ми изпрати модел за шаферски рокли. В цикламено. Колко нормално ти се струва това, госпожице Слънчево настроение?

— Бих облякла цикламена рокля, ако се наложи. Но, моля те, не ме карай.

Очите ѝ проблеснаха закачливо и Куин се усмихна, докато дъвчеше.

— Сибил би изглеждала ужасно в цикламено. Ако продължи да ми се цупи, ще я накарам да се облече точно така. Знаеш ли какво? Трябва да се измъкнем оттук за малко. Само работа, никакви развлечения. Утре ще си вземем почивен ден, за обикаляне по магазини и избиране на булчинска рокля.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Помислих, че никога няма да поискаш. Изгарям от нетърпение. Къде...

Лейла се обърна, когато вратата на Сибил се отвори.

— Утре ще излезем по магазините. Да търсим булчинска рокля за Куин.

— Добре, добре. — Сибил се облегна на касата, оглеждайки и двете си приятелки. — Това би могло да се нарече ритуал, бял женски ритуал. Освен ако решим да се вгледаме по-внимателно в символиката. Бялото е символ на невинност, воалът — на смирение...

— Не ме интересува — прекъсна я Куин. — Без срам ще оставя феминистките си убеждения настрана, за да имам идеалната сватбена рокля. Ще мога да си го простя.

— Добре. Впрочем... — Сибил нехайно побутна буйните си коси назад. — Все пак е женски ритуал. Може би ще балансира онова, което се каним да извършим в близките две седмици. Кървава магия.

След срещите си Фокс отиде направо до квартирата на Лейла. Тя отвори вратата, преди той да стигне до къщата, тръсна коси и устните ѝ се извиха в съблазнителна усмивка. Нима би могъл да иска нещо друго, когато се прибира у дома вечер?

— Здравей. — Наведе се да я целуне, изправи се и подозрително наклони глава при неохотния отговор. — Какво ще кажеш да опитаме отново?

— Извинявай. Разсеяна съм.

Тя хвана реверите на якето му и този път страстно отвърна на целувката.

— Ето за това говоря. — Но не видя в очите ѝ да проблясва отражение на шеговитата му усмивка. — Какво има?

— Получи ли гласовото ми съобщение?

— Среца тук, веднага щом се освободя. Е, тук съм.

— В хола сме. Мислим... Сибил мисли, че е открила точно какъв ритуал ни е нужен.

— Игри и забавления за всички. — Обзет от тревога, Фокс докосна скулата ѝ. — Какъв е проблемът?

— Тя... Чака да дойдете и тримата, за да ви обясни.

— Каквото и да е обяснила на теб, не е накарала лицето ти да засияе.

— Някои от възможните последици не са никак розови. — Лейла хвана ръката му. — Най-добре е да го чуеш сам. Но преди това... Трябва да ти кажа нещо друго.

— Добре.

— Фокс... — Пръстите ѝ стиснаха неговите, като за утеха. — Може ли да поседнем тук за минута?

Седнаха на стъпалата към терасата, загледани в тихата улица. Пръстите ѝ бяха преплетени в скута, което бе един от нейните

издайнически признаци на нервност, както би ги нарекъл Гейдж.

— Много ли е лошо? — попита Фокс.

— Не зная. Не зная как ще го приемеш. — Силно стисна устни за миг. — Ще го кажа направо, а после ще имаш време да мислиш колкото искаш. Карли е била свързана... с това. Била е наследница на Хестър Дийл.

Истината го връхлетя като внезапен удар в корема. Зави му се свят и той зададе първия въпрос, който му хрумна:

— Откъде знаеш?

— Помолих Сибил... — Тя замълча, обърна се към него и започна отново: — Реших, че трябва да има причини за случилото се, Фокс, причина да бъде обсебена толкова бързо и... фатално. Затова помолих Сибил да провери и тя го направи.

— Защо не ми каза нищо?

— Не бях сигурна и ако се бях излъгала, щях да те разстроя напразно. А и... Да, трябваше да ти кажа — призна тя. — Съжалявам.

— Не. — Световъртежът изчезна. Свитият му на топка стомах се отпусна. Беше се опитала да му го спести, докато подозрението се потвърди, както би постъпил той. — Не, разбирам. Сибил е проучила родословието на Карли?

— Да. Тази вечер ми каза, че е открила връзката. Има подробности за рода, ако те интересуват.

Когато той само поклати глава, Лейла продължи:

— Не зная дали ще ти стане по-леко или по-тежко, или нищо няма да се промени. Но мисля, че трябва да знаеш.

— Била е свързана — тихо каза той. — От самото начало.

— Туис е използвал това, и теб, и нея. Съжалявам. Много съжалявам, но нищо от онова, което си направил или не си направил, не би променило положението.

— Не зная дали е истина, но сега не мога да сторя нищо, за да го променя. Навярно аз и Карли сме се срещнали заради това. Но и двамата направихме стъпки, които доведоха до такъв край. Ако изборът ни беше различен, може би и резултатът щеше да е друг. Няма начин да узная. — След миг той сложи ръка върху нейната. — Винаги ще изпитвам чувство за вина и мъка, когато се сетя за нея. Но вече зная причината, поне отчасти. Досега не можех да проумея защо се случи, Лейла, и това не ми даваше покой.

— Туис ти я е отнел, за да те нарани. А е успял да го стори по този начин, защото е била свързана с него чрез кръвта си. И защото...

— Продължавай — подкани я той, когато Лейла замълча.

— Мисля, че защото не е вярвала истински. Не е повярвала достатъчно, за да се страхува, да се бори или дори да избяга. Това са само предположения и може би прекрочвам някаква граница, но...

— Не — тихо каза той. — Не, напълно си права. Карли не повярва дори когато видя с очите си. — Фокс повдигна свободната си ръка и погледна дланта, на която нямаше никаква следа. — Каза ми това, което мислеше, че искам да чуя, обеща да остане във фермата в онази нощ, а не е възнамерявала да удържи на обещанието. Беше скептичка по природа и не можеше да се промени.

Той леко сви ръката си в юмрук, после я отпусна. За първи път от седем години се чувстваше малко по-спокоен.

— Никога не ми е хрумвало, че може да има връзка. Умно. Права беше да ми кажеш. — Той повдигна ръце и плъзна пръсти между нейните. — Да бъдем откровени един с друг, дори когато е трудно — това е най-добрият избор за нас.

— Преди да влезем вътре, искам да те уверя в едно. Ако ти обещаеш нещо, ако ме помолиш да направя или да не правя нещо и дам обещание, ще удържа на него.

Той кимна с разбиране и доближи слетите им ръце към устните си.

— А аз ще ти вярвам. Да вървим при другите.

Не можеше да промени миналото. Можеше само да се готви за бъдещето. И да цени настоящето. Лейла бе неговото настояще. Както и хората в тази къща. Те се нуждаеха от него, и той — от тях. Това би трябвало да е достатъчно за всеки.

Фокс зае обичайното си място на пода с Лъмп. Каквото и да витаеше във въздуха, помисли си той, бе нещо средно между напрежение и страх. Идваше от жените. От Кал и Гейдж долавяше любопитство и нетърпение.

— Какво става? Каквото и да е, да чуем.

Сибил взе думата:

— Разговарях с доста хора. Зная, и до голяма степен вярвам, че целта на ритуала с кръв трябва да бъде трите парчета от камъка на

Дент да се съединят. Предполагаме, че това трябва да направим. Има много догадки, основани на откъслечна информация, на разсъждения.

— Досега не е имало голяма полза от трите отделни парчета — изтъкна Гейдж.

— Е, не се знае, нали? — предизвикателно отвърна Сибил. — Възможно е тези отделни парчета да са ви дали подаръка, който сте получили. Отлично зрение, бързо оздравяване. Щом стане цял, може да го загубите. А тогава ще бъдете по-уязвими за Туис.

— Ако не ги съберем отново в едно — изтъкна Кал, — ще си останат просто три камъка, чиято роля не разбираме. Съгласихме се да опитаме. Вече сме опитвали. Ако сте намерили друг начин, това ще бъде следващата ни стъпка.

— Ритуалите с кръв са могъщи и опасни магии. Вече си имаме работа с мощна и опасна сила. Трябва да знаете всички възможни последици. Всички трябва да ги знаем. И всички да сме съгласни, защото е нужно участието на всеки от нас, за да имаме шанс да постигнем нещо. Няма да дам съгласието си, преди всички да разберат това.

— Ясно. — Гейдж сви рамене. — Може да се наложи Кал да изрови очилата си и тримата да станем податливи на обикновена настинка.

— Няма място за шеги — обърна се Сибил към него. — Може да загубите не само това, което имате, а и още. Всичко да избухне пред лицата ни. Виждал си тази картина от бъдещето. Смесица от огън и кръв, камък върху камъка. Всичко живо — погълнато. Вашата кръв е освободила демона. Трябва да имаме предвид, че с този ритуал може да отключим нещо още по-страшно.

— Който не рискува, не печели.

— Прав е — кимна Фокс към Гейдж. — Или рискуваме, или не правим нищо. Или вярваме на Ан Хокинс, или не. Дошло е съдбовното време, така е казала тя на Кал. През тези Седем ще бъде всичко или нищо и ако камъкът стане цял, е потенциално оръжие. Аз ѝ вярвам. Пожертвала е своя живот с Дент и благодарение на тази жертва сме се появили ние. Едно — на три части, и три — в едно цяло. Ако има начин, да опитаме.

— Има още една тройка. Кю, Лейла и аз. Нашата кръв, покварена, ако може така да се каже, от тази на демона.

— Но смесена с невинната. — Лейла седеше със скръстени ръце, сякаш държеше нещо крехко и чупливо в шепите си. — Хестър Дийл не е била зла. Невинна кръв, Сибил, ти каза, че невинната кръв е мощен елемент в ритуала.

— Така ми казаха — въздъхна Сибил. — Но получих предупреждение, че невинността може да бъде използвана, за да даде повече сила на демоничното начало. Че ритуал като този, който планираме, може да го събуди. Три малки момчета са се преобразили там. Може да се случи отново, с нас. — Погледна Лейла и Куин. — И онова, което носим в себе си, макар и да е останала нищожна част от него или просто да е потискано от истинската ни същност, изведнъж да се надигне.

— Няма да се случи — припряно заговори Куин. — Не само защото рогата и копитата не са сред модните аксесоари, по които си падам, а... — тя не обърна внимание на тихото проклятие, изречено от Сибил — защото няма да го допуснем. Сиб, ти си твърде упорита, за да позволиш малко демонична ДНК да диктува действията ти. И не носиш отговорност. Не се и опитвай — отсече Куин, когато Сибил опита да каже нещо. — Никой не те познава толкова добре, колкото аз. Ако гласуваме „за“, решението ще бъде взето от всички ни, изборът ще е на всички ни. Каквото и да стане, победа или загуба, няма да тежи върху твоите плещи. Ти си само вестносец.

— Разбери, че ако нещата се развият зле, последиците могат да бъдат страховити и жестоки.

— А при добър развой — напомни ѝ Фокс, — ще направим крачка напред към спасяването на животи. Към края на кошмара.

— По-вероятно е да загубим по капка кръв и нищо да не стане. Откъдето и да погледнете, начинанието е рисковано — добави Гейдж. — Обичам рисковете. Аз съм съгласен.

— Някой да не е? — Куин погледна всички. — Това е голямо „за“.

— Да действаме.

— Не бързай толкова, смелчаго — каза Сибил на Гейдж. — Въпреки че ритуалът е ясен, има подробности и процедура. Шестимата трябва да застанем в ритуален кръг. Момиче до момче, момиче до момче, като на парти. До Свещения камък. Кал, случайно да пазиш ножа, който си използвал първия път?

— Скаутският ми нож? Разбира се.

— Разбира се, че го пази.

Впечатлена, Куин се приближи и го целуна по бузата.

— Ще ни бъде нужен. Имам списък с необходимите неща. И ще съчиним заклинанието. Трябва да изчакаме до пълнолуние, да започнем половин час преди и да завършим половин час след полунощ.

— О, за бога!

— Ритуалът изисква ритуалност — сопна се Сибил на Гейдж. — И уважение, и адски много вяра. Пълнолунието ще ни даде светлина, реална и магическа. Времето преди полунощ е за доброто, а другият половин час — за злото. Това е часът, мястото и най-добрият ни шанс магията да подейства. Приеми го като събиране на козове в наша полза. Имаме две седмици да уточним подробностите, да изгладим дреболиите... или да се откажем от идеята и да се молим на Бога. Междувременно... — Сибил погледна празната си чаша. — Ще си наля още вино.

Моментално започна обсъждане и Гейдж се измъкна, за да последва Сибил в кухнята.

— От какво се страхуваш?

— О, не зная. — Тя напълни чашата си догоре с каберне. — От смърт и разруха.

— Ти не се плашиш лесно, така че говори.

Сибил отпи малка глътка, когато се обърна към него.

— Не си единственият, който има видения за предстоящите атракции.

— Какво видя този път?

— Видях най-добрата си приятелка да умира, както и още една жена, която обикнах и започнах да уважавам. Видях любимите им да загиват в опит да ги спасят. Видях и твоята смърт сред кръв и огън. А аз останах жива. Какво по-страшно може да има? Да видиш как всички умират, и единствен да останеш жив.

— Това ми се струва по-скоро нервност и чувство за вина, отколкото предзнаменование.

— Не върша нищо, за което да се чувствам виновна. Хубаво беше, че в съня ми се получи. Видях хелиотропа цял върху Свещения камък при пълнолуние и за миг засвети по-силно от слънцето. —

Сибил издаде дълга, тиха въздишка. — Не искам да си тръгна през гората сама, така че ми направи една услуга. Не умирай!

— Ще се постарая.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън, под слабата светлина на нарастващата луна, Лейла целуна Фокс за лека нощ. Лекият допир на устните им бе последван от втори, нежен и омайващ като нощния въздух.

— Мисля, че трябва да остана тук тази нощ. — Но тя се притисна към него за още една целувка. — Сибил е нервна, Куин е разсеяна. И днес са се карали. Нужен им е рефер.

— Аз мога да остана. — Той ласкаво прокара зъби по долната ѝ устна. — За подкрепление.

— Ще ме разсейваш. Вече съм разсеяна. — След тих стон, Лейла се отдръпна. — Освен това усещам, че ще отидеш у Кал. Тримата имате нужда да поговорите.

— Поводът е сериозен. — Фокс плъзна ръце към китките ѝ. — Ти си готова.

— Това не беше въпрос.

— Не. Видях го. Виждам го и сега.

Малко неща биха я зарадвали повече от този единствен, почти нехаен вот на доверие.

— Време е за следващата стъпка. Впрочем, искам ден отпуск утре.

— Добре.

— Просто „добре“? — Лейла поклати глава. — И няма да попиташ „за какво“, или „кой ще работи в офиса, по дяволите“?

— Три-четири дни в годината, не повече, можехме просто да не ходим на училище. Казвахме: „не ми се ходи утре“, и нямаше проблем. Не се налагаше да се правим на болни или да съчиняваме лъжи. Мисля, че същото важи и за работата.

Лейла се отпусна в прегръдката му, с обвити около кръста му ръце и преплетени пръсти.

— Имам страхотен шеф. Дори изпраща родителите си да ме наглеждат, когато съм сама в офиса.

Фокс направи гримаса.

— Може да съм споменал, че...

— Нямам нищо против. Всъщност дори съм доволна. Успях да си побърбря с майка ти, после с баща ти... който малко ме замайва, защото толкова си приличате, когато се усмихвате.

— Неустоимият чар на рода О'Дел. Действа безотказно.

Лейла се засмя и се наведе назад.

— Има нещо, което държа да ти кажа, преди да тръгнеш. Върти се в главата ми от известно време, и днес, докато разговарях с баща ти, стигнах до прозрение. Какво има да умувам? Просто трябваше да го призная. Защото е факт.

— Какво е?

— Влюбена съм в теб. — Тя се засмя. — Обичам те, Фокс. Ти си най-добрият човек, когото познавам.

Той не намери думи, макар че в него бушуваше толкова много. „Обичам те“, бе казала с усмивка, от която думите засияха като искри в мрака. Долепи чело до нейното, затвори очи и се предаде на мига. „Тя е тук“, помисли си Фокс. Всичко друго бяха подробности.

Наклони главата ѝ назад, целуна я по челото, по бузите, после долепи устни до нейните.

— Казваш ми това и ме изпращаш да си отида у дома?

Лейла отново се засмя.

— За съжаление.

— Можеш да наминеш за час. Или два. — Целуна я още веднъж, по-дълбоко. — Да кажем, три.

— Искане ми се, но...

Когато тя започна да се предава... какво бяха час-два за влюбени, Гейдж излезе през входната врата.

— Извинявайте.

После погледна Фокс и наклони глава. Той кимна.

— Как се разбирате без думи? — любопитства Лейла, докато Гейдж вървеше към колата си.

— Може би има нещо общо с това, че се познаваме, откакто сме се родили. Ще пътувам с него. — Фокс обхвана лицето ѝ. — До утре вечер.

— Да. До утре вечер.

— Обичам те. — Целуна я отново. — По дяволите, трябва да тръгвам. — И отново я целуна. — До утре.

Когато закрачи към колата, бе твърде погълнат от мисли за нея, за да забележи тъмния облак, който закри луната.

„Оставете на Куин да намери идеалния булчински бутик“, помисли си Лейла. Всяка минута от двучасовото пътуване си бе струвала, когато стигнаха до великолепната къща във викториански стил с прелестни градини. Търговското око на Лейла забеляза подробностите — цветовете съчетания, обзавеждането, уютните кътчета за сядане, подредени с женски вкус, нежното осветление.

И стоката. Изложените рокли, обувки, аксесоари за коса, изработени с безкрайно много въображение, накараха Лейла да се почувства така, сякаш пристъпва по сватбена торта, между съблазнителните сметанови фигурки.

— Твърде голям избор. Ще припадна.

Куин се хвана за ръката на Сибил.

— Няма. Имаме цял ден на разположение. Господи, виждали ли сте толкова много белота? Водопади от тюл, зимна гора от коприна...

— Е, има бяло и слонова кост, кремаво, шампанско, екрю — започна Лейла. — Аз бих се спряла на бяло за светлокоса жена като теб, Куин. Ще ти подхожда.

— Ти избери някоя. С това си се занимавала... преди, нали? — Куин потърка шията си. — Защо съм толкова нервна?

— Защото човек се омъжва за първи път само веднъж.

Куин смушка Сибил и се засмя.

— Млъкни. Добре. — Пое си дъх за кураж. — Натали подготвя пробната — каза тя, говорейки за управителката на магазина. — Ще облека каквото е избрала. Но всяка от трите ни трябва да посочи поне една. И да се закълнем да сме честни. Ако роклята ми стои ужасно, ще го кажем. Да се разпръснем. След двадесет минути — в пробната.

— Ще разбереш коя е идеалната, щом се видиш в нея. С всички е така.

Лейла се отдалечи и разгледа дантели, коприна, сатен, мъниста. Прецени линии, дължини и деколтета. Докато стоеше срещу една рокля и си представяше Куин в нея, Натали се приближи.

Тупираните ѝ прошарени коси подхождаха на младежкото лице, на което се открояваха малки очила с черни рамки. Беше дребничка и

елегантна с тъмния костюм, който навярно бе избрала, за да се забелязва сред роклите, а не да се слива с тях.

— Куин е готова, но не иска да започне без вас. Имаме шест рокли за начало — обърна се тя към Лейла.

— Бих искала да добавя и тази.

— Разбира се, ще се погрижа.

— Откога сте в бизнеса?

— С партньорката ми открихме този магазин преди четири години. Преди това бях управител на булчински бутик в Ню Йорк.

— Така ли? Къде?

— „Ай Ду“, в Тъпър Ийст Сайд.

— Страхотно място. Една приятелка купи сватбената си рокля оттам преди няколко години. Аз живея... живеях... — Кое ли беше вярното, запита се Лейла. — В Ню Йорк. Бях управител на бутик в центъра. „Ърбейния“.

— Зная този магазин — засия Натали. — Светът е малък.

— Така е. Мога ли да попитам какво ви накара да напуснете Ню Йорк и да започнете бизнес тук?

— О, с Джули сме го обсъждали безброй пъти през годините. Приятелки сме от колежа. Тя откри мястото, обади ми се и каза: „Нат, това е“. Права беше. Мислех, че е полудяла. Мислех, че и аз съм луда, но се оказа права. — Натали наклони глава. — Знаете ли какво е да намерите за клиентката точно това, което желае, идеалното? Изразът на лицето ѝ, вълнението в гласа ѝ?

— Да, зная.

— Тройно по-хубаво е, когато сте собственик. Да ви заведе ли до пробната?

— Да, благодаря.

В просторното помещение с тройно огледало и столове с плетени възглавнички димеше чай в изящни порцеланови чаши. Тънки като лист бисквити чакаха върху сребърен поднос, а розови лилии и бели рози изпълваха въздуха с аромат.

Лейла седна и отпи глътка, докато Куин пробваше избраните модели.

— Тази не е лоша. — Сибил нацупи устни, когато Куин се завъртя пред огледалото. — Но е твърде натруфена за теб. Има твърде много... — завъртя ръка — пух.

— Харесват ми мънистата. Толкова са бляскави.

— Не — бе единственото, което каза Лейла, и Куин въздъхна.

— Следващата.

— Тази е по-добре — реши Сибил. — Не го казвам, защото аз я избрах. Но ако имаме предвид, че търсим най-важната рокля в живота ти, все още не сме я намерили. Мисля, че е твърде строга... няма нищо забавно.

— Но изглеждам толкова елегантна. — Куин се завъртя и очите ѝ заблестяха, докато се оглеждаше в тройното огледало. — Почти... като кралица. Лейла?

— Подхожда на ръста и телосложението ти, и силуетът е класически. Не.

— Но...

Куин издаде въздишка, от която устните ѝ затрептяха.

След още две проби и отхвърляния тя седна да си почине и да пийне чай по сутен и бикини.

— Може би е по-добре да се оженим тайно. Да заминем за Лас Вегас и да ни венчае имитатор на Елвис. Ще бъде забавно.

— Майка ти ще те убие — напомни ѝ Сибил, като разчупи една от тънките бисквити надве и ѝ подаде половината. — Както и Франи — добави тя, имайки предвид майката на Кал.

— Може би просто не съм създадена, за да нося подобен тоалет. Повече ще ми подхожда стилна рокля за коктейли. Не е нужно да е официална и натруфена — добави тя, остави чая и посегна към една от останалите рокли. — С тази пола задникът ми ще изглежда огромен. — После гузно погледна Лейла. — Извинявай, ти я избра.

— Важен е твоят избор. Има обем... нарича се повдигната пола — обясни Лейла.

— Или е по-добре да бъде съвсем неофициално, венчавка и тържество в задния двор. Всичко останало са досадни подробности — говореше Куин на Сибил, докато Лейла ѝ помагаше да облече роклята. — Обичам Кал. Искам да се омъжа за него. Искам да празнуваме това и всичко, което означаваме един за друг, постигнатото от шестима ни. Искам денят да бъде символ на връчването ни във вярност, на нашето щастие, и да стане страхотен купон. Ако питате мен, предвид всичко, с което сме се сблъскали и ще се сблъскаме, една скапана рокля не означава нищо.

Когато Лейла се отдръпна, тя се завъртя.

— О, господи!

Куин затаи дъх, щом зърна отражението си. Сърцевидният корсаж без презрамки разкриваше силни, атлетични рамене и ръце и по него блестяха безброй кристални мъниста. Полата се спускаше от прилепнала талия на ефирни дипли от тафта, акцентирани с перли.

Куин леко докосна полата с върховете на пръстите си.

— Сиб?

— Боже мой! — Сибил изтри сълза с кокалчетата на ръката си. — Не очаквах да реагирам така. За бога, Кю, съвършена е. Ти си съвършена.

— Моля те, кажи, че задникът ми не изглежда огромен. Излъжи, ако трябва.

— Изглежда страхотно. По дяволите, трябва ми кърпичка.

— Помните ли всичко, което изрекох за роклята и досадните подробности? Забравете всяка дума. Лейла... — Куин затвори очи и кръстоса пръсти. — Ти какво мислиш?

— Не е нужно да ти казвам. Знаеш, че това е твоята рокля.

Пролетта донесе пъстрота в Холоу с разлистените върби, които се отразяваха в езерото в парка, с розовите пъпки и разцъфналите дрянове в гората и край пътя. Дните ставаха все по-дълги и по-топли, като вълнуваща прелюдия към приближаващото лято.

Терасите грееха, прясно боядисани, а градините бяха изпълнени с ярки багри. Бръмчаха косачки и във въздуха се носеше сладостен мирис на прясно окосена трева. Децата играеха бейзбол, а мъжете почистваха скарите си за барбекю.

И с идването на пролетта сънищата ставаха по-страшни.

Фокс се събуди, плувнал в студена пот. Все още долавяше мириса на кръвта, на дима и овъглените тела на обречените и прокълнатите. Гърлото му пареше от виковете, изтръгнали се от него в съня. Бе тичал, спомни си той. Все още дишаше тежко и сърцето му препускаше. Бе тичал по опустелите улици на Холоу, между опожарени сгради, опитвайки се да стигне до Лейла, преди...

Протегна ръка. Нямах я до него.

Скочи от леглото и нахлузи чифт боксерки в движение. Викаше я, но още преди да види отворената врата, знаеше къде е била подмамена в съня си.

Хукна навън в хладната пролетна нощ, също както в съня. Босите му крака шляпаха в луд бяг по плочки, асфалт и трева. Задушлив дим замъгляваше пустите улици, насълзяваше очите му, изгаряше гърлото му. Навсякъде около него сградите бяха обхванати от пламъци. „Не са истински“, каза си той. Огънят бе измама, но опасността — реална. Дори когато пареше кожата му, проникваше през плочките и изгаряше стъпалата му, Фокс продължаваше да тича.

Сърцето му щеше да изскочи, щом я зърна да върви между фалшивите пламъци. Плъзгаше се през дима като видение и светлината на огъня пробягваше по тялото ѝ в яростен танц. Фокс извика, но тя не се обърна, не спря. Когато я хвана и завъртя с лице към него, очите ѝ бяха слепи.

— Лейла! — Разтърси я. — Събуди се. Какво правиш?

— Прокълната съм — почти запя тя, с усмивка, която приличаше на гримаса от болка. — Всички сме прокълнати.

— Хайде. Да се прибираме у дома.

— Не. Аз съм майката на смъртта.

— Лейла... Ти си Лейла. — Опита се да проникне през мъглата в съзнанието ѝ, но откри само лудостта на Хестър. — Върни се. — Потискайки собствената си паника, Фокс я сграбчи по-здраво. — Върни се, Лейла. — Докато тя се опитваше да се отскубне, плътно обви ръце около нея. — Обичам те. Лейла, обичам те.

Притисна я още по-силно, удави всичко — страх, гняв и болка — с любовта си.

Най-сетне тя се отпусна в прегръдката му и започна да тръпне.

— Фокс...

— Всичко е наред. Не е истина. Тук съм. Аз съм истински. Разбираш ли?

— Да. Не мога да мисля. Сънуваме ли?

— Вече не. Ще се върнем у дома. Ще влезем на топло.

Задържа ръката си, обвита около талията ѝ, и се обърна.

Момчето се плъзгаше над пламъците като дете на скейтборд, с израз на злорадство и наслада, и развети от вятъра тъмни коси. Подтикнат от напирания гняв, Фокс импулсивно се подготви за скок.

— Недей — промълви Лейла със слаб от изтощение глас и се облегна на него. — То те предизвиква, иска да ни отдели един от друг. Мисля, че заедно сме по-силни.

Смърт за единия, живот за другия. Ще изпия кръвта ти и ще посея семето си в младата ти женска.

— Не! — Този път Лейла трябваше да обвие ръце около врата му, за да му попречи да се втурне напред. Насочи мислите си към него. „Не можем да победим тук. Остани с мен. Трябва да останем заедно.“ — Не се отделяй от мен — каза тя на глас.

Беше жестока борба — да се измъкнат под нечистотията, с която създаването ги обсипваше. Да изминат пътя, докато момчето кръжеше около тях, смееше се ехидно и ръмжеше върху невидимия си скейтборд над пламъците. Но огънят постепенно стихна. Когато стигнаха до стъпалата към апартамента на Фокс, нощта отново бе ясна и хладна и се долавяше само лек мирис на сяр.

— Студена си. Да се връщаме в леглото.

— Трябва само да поседна. — Лейла се отпусна на един стол и безсилна да стори друго, се предаде на треперенето. — Как ме намери?

— Сънувах го. Бягането през града, огъня... всичко. — За да я стопли, той грабна от дивана покривката, изтъкана от майка му, и я метна върху голите ѝ крака. — Към парка, към езерото, но в съня стигнах твърде късно. Беше мъртва, когато те извадих от водата.

Лейла посегна към ръцете му и ги усети студени като своите.

— Трябва да ти разкажа. Беше като в Ню Йорк, когато сънувах, че ме изнасилва. Когато в съня си бях Хестър и то ме изнасили. Искрах всичко да свърши. Щях да се самоубия, да се удавя. Тя го е сторила. Нямахме начин да я спра. Беше завладяло съзнанието ми.

— Сега не е.

— По-силно е. Ти го почувства. Знаеш това. Фокс, то едва не ме накара да се самоубия. Достатъчно силно е да го стори, ако не сме защитени — Куин, Сибил и аз. Би могло да ни използва срещу вас. Да ме накара да те убия.

— Не.

— По дяволите! Ако ме бе накарало да вляза в кухнята, да взема нож и да го забия в сърцето ти? Щом може да ни обсебва, докато спим...

— Ако можеше да ти повлияе по такъв начин, че да ме убиеш, досега щеше да го стори. Да отстрани мен, Кал или Гейдж — това е цел номер едно в списъка му. Ти си потомка на него и Хестър, и е използвало Хестър срещу теб. Иначе щях да съм мъртъв, с нож в сърцето, а ти — три пъти удавена в езерото. Имаш логичен ум, Лейла. Това е логично.

Тя кимна и въпреки усилието, което положи, от очите ѝ потекоха сълзи.

— То ме изнасили. Зная, че не бях аз, зная, че не беше истина, но го изживях. Драскането с нокти, грубото проникване в мен.

Когато Лейла замълча, Фокс я притегли в прегръдката си. „Малко му е да гори в ада“, помисли си той и я залюля в скута си, докато тя ридаеше.

— Искаш ли да се обадя на Куин или Сибил? Ако предпочиташ...

— Не. Не.

— То използва шока, травмата, за да сломи волята ти. — Погали косите ѝ. — Няма да допуснем да се случи отново. Няма да му позволя да те докосне. — Повдигна лицето ѝ, изтривайки сълзите ѝ с палци. — Кълна ти се, Лейла, каквото и да трябва да се направи, вече няма да те докосне.

— Ти ме намери, преди сама да намеря себе си. — Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи. — Няма да позволим да се повтори.

— След няколко дни ще направим следващата крачка. Не стигнахме дотук, за да загубим. Когато унищожим демона, ти ще участваш. Ще бъдеш част от силата, която ще го погуби.

— Искам да страда. — Щом осъзна това, гласът ѝ стана посилен. — Искам да крещи, както аз крещях в съзнанието си. — Когато отвори очи, погледът ѝ бе ясен. — Да имаше начин да му попречим да прониква в мислите ни. Като гонене на вампири с чесън. Звучи глупаво.

— На мен ми звучи добре. Може би нашата гениална хакерка ще открие нещо.

— Може би. Чувствам нужда да си взема душ. Зная, че и това е глупаво, но...

— Не, нищо подобно.

— Ще стоиш ли наблизно, докато съм в банята? Само да си говорим.

— Добре.

Лейла остави вратата отворена и Фокс се облегна на касата.

— Вече е почти сутрин — отбеляза той. — Имам пресни яйца от фермата, любезно предоставени от майка ми. — Връщане към нормалния живот, от това се нуждаеха и двамата. — Мога да приготвя бъркани. Все още не съм ти готвил.

— Мисля, че отвори няколко консерви супа по време на виелицата, когато бяхме отседнали у Кал.

— О, значи съм ти готвил. Както и да е, ще забъркам яйца. Като бонус.

— Първия път, когато отидохме заедно до Свещения камък, то не беше толкова силно, колкото сега.

— Не беше.

— Ще става все по-силно.

— Както и ние. Щом те обичам толкова, че предлагам да ти приготвя бъркани яйца, явно съм по-силен, отколкото преди ти да се появиш.

Тя затвори очи под горещата струя. Не сапунът и водата я накараха да се почувства чиста, а Фокс.

— Никой не ме е обичал толкова, че да ми приготви бъркани яйца. Харесва ми.

— Изиграй картите си добре, и може да получиш и от прословутия ми сандвич с бекон, маруля и домати.

Лейла спря водата и излезе за кърпа.

— Не съм сигурна дали заслужавам.

— О! — Той се усмихна, загледан след нея. — Повярвай ми. Мога да ти стопля и кравайче, ако получа насърчение.

Тя се спря на прага.

— Намира ли ти се някое?

— В момента — не, но закусвалнята ще отвори след час.

Лейла се засмя... господи, какво облекчение носеше смехът, и мина покрай него, за да вземе халата, който бе закачила в гардероба му.

— В Ню Йорк има безброй страхотни закусвални — отбеляза той. — Мислех си... като любител на хубавите закусвални и хубавите

кравайчета, след това лято може да кандидатствам за право на адвокатска практика там.

Лейла се завъртя, докато връзваше колана на халата.

— В Ню Йорк?

— Повечето кантори в града изискват документ за това, когато приемат сътрудници. Договорът за пренаемане на апартамента ти изтича през август. Може би ще искаш да поостанеш до сватбата на Кал и Куин през септември. Или да си намериш друго жилище там. Имаш време да решиш.

Тя остана на мястото си, вгледана в лицето му.

— Говориш за преместване в Ню Йорк?

— Говоря за живот с теб. Няма значение къде.

— Твоят дом е тук. Кантората ти е тук.

— Обичам те. Вече изяснихме това, нали? — Той се приближи към нея. — Ти каза, че споделяш чувствата ми.

— Да.

— Хората, които се обичат, обикновено искат да са заедно. Ти искаш ли да бъдеш с мен, Лейла?

— Да. Да, искам да бъда с теб.

— Добре тогава. — Фокс нежно я целуна. — Ще отида да чукна няколко яйца.

По-късно сутринта Фокс седеше в офиса на Кал, потърквайки с крак задницата на Лъмп. Гейдж крачеше наоколо. Беше му безкрайно неприятно да бъде там, Фокс знаеше това, но нямаше начин да се измъкне. Можеха да поговорят насаме и бе удобно. Главно защото Фокс бе решил до пълнолунието да бъде достатъчно близо до Лейла, за да се отзове веднага щом тя го повика.

— Трябва да има причина да е набелязал точно нея. Шибан изнасилвач!

— И ако знаем причината, ще успеем да го спрем — кимна Кал. — Може би е защото нейната връзка е най-крехка. Имам предвид, че ние тримата се познаваме, откакто се помним, а Куин и Сибил — от колежа, но никой от нас не познаваше Лейла преди февруари.

— Или злото копеле просто е хвърлило жребий. — Гейдж се спря до прозореца, не видя нищо интересно навън и продължи: — Никой

друг не е показал признаци на обсебеност.

— Различно е. Не е като онова, което става с хората през Седемте. Изнасилването се е случило в съня ѝ. А втория път Лейла приличаше на сомнамбул. То следва същия модел като с Хестър Дийл. Има много начини за самоубийство, видели сме предостатъчно. Но щеше да бъде удавяне, в открит воден басейн. Както с Хестър. Може би така е трябвало да бъде.

— Един от нас ще остава в квартирата всяка нощ, докато това приключи — реши Кал. — Дори ако Лейла е при теб, Фокс, от сега нататък никоя от трите няма да стои сама в къщата нощем.

— Съгласен съм. След като изпълним танца си на лунна светлина, трябва да помислим по-сериозно върху това. Трябва да намерим начин да го спрем, да защитим... и трите.

— Вдругиден — промърмори Гейдж. — Слава богу. Успя ли някой да изкопчи подробности от мадам Волтер?

Устните на Кал трепнаха.

— Нищо съществено. Ако Куин знае нещо, държи устата си заключена. Казва само, че Сибил доизглажда нещата. После ме разсейва с тялото си, което не е никак трудно.

— Тя пише сценария. — Фокс повдигна ръце при изсумтяването на Гейдж. — Слушай, опитвали сме по безброй начини и не сме постигнали нищо. Нека и дамата се пробва.

— Дамата се тревожи, че всички ще загинем. Или петима от шестимата.

— По-добре разтревожена, отколкото твърде вироглава — реши Фокс. — Ще предвиди всички рискове. Умна жена е. Освен това обича Куин. Обича и Лейла, но с Куин са като сестри. — Фокс се изправи. — Трябва да се върна в кантората. Като заговорих за работа, може би ще се преместя в Ню Йорк, след като вие с Куин се ожените.

— Господи, още един налупал въдицата. — Гейдж поклати глава. — Или с халка на носа.

— Убий ме. Все още не съм казал на семейството си. Ще ги подготвя постепенно. — Фокс се взираше в лицето на Кал, докато говореше. — Но реших, че вие трябва да знаете. Ще изчакам да минат Седемте и после ще обявя сградата за продан. Погасил съм значителна част от кредита и пазарът е стабилен, така че...

— Вечният оптимист. Братко, доколкото знаем, в този град може да не е останал камък върху камък след четиринадесети юли.

Този път Фокс показва на Гейдж среден пръст.

— Както и да е. Ако ти или баща ти — обърна се той към Кал — проявявате интерес, ще обсъдим някои цифри.

— Това е голяма крачка, Фокс — бавно каза Кал. — Свързан си с града не само лично, а и професионално.

— Не всеки може да остане. Ти няма да останеш — обърна се Фокс към Гейдж.

— Няма.

— Но се връщаш, и ще продължиш. Аз също ще се връщам. — Фокс показва китката си и белега на нея. — Нищо не може да заличи това. А и Ню Йорк е само на няколко часа път, по дяволите. Фучах дотам и обратно през цялото време, докато следвах и...

— Докато беше с Карли.

— Да — кимна той на Кал. — Сега е различно. Все още имам някои връзки, пуснах пипала, да видя какво ще излезе. Но точно сега ме чака неотложна адвокатска работа. Мога да поема смяната тази вечер — добави той, докато вървеше към вратата. — Отново ще кажа, че онези жени трябва да си прекарат спортен канал.

Когато Фокс излезе, Гейдж седна на ръба на бюрото.

— Ще му бъде безкрайно мъчно, ако замине за Ню Йорк.

— Да, наистина.

— Все пак ще го направи и ще намери начин да потръгне. Защото О'Дел си е такъв. При него всичко потръгва.

— Щеше да опита и с Карли. Не зная дали щеше да се получи, но щеше да опита. Прав е, с Лейла е различно. Ще направи така, че нещата да потръгнат, и аз съм този, който безкрайно ще тъгува, че няма да виждам тъпата му физиономия всеки божи ден.

— Гореве главата. Петима от шестима ни може да са мъртви след два дни.

— Благодаря. Това помага.

— Винаги на твоите услуги. — Гейдж стана. — И аз трябва да свърша нещо. Ще се видим довечера.

Той почти бе стигнал до вратата, когато на прага се появи баща му. И двамата застинаха, сякаш се бяха блъснали в стена. Кал безпомощно скочи на крака.

— А... Бил, би ли нагледал вентилатора в барчето? Слизам след минута. Почти приключих тук.

Докато руменината от изкачването изчезваше от лицето му, Бил впери поглед в сина си.

— Гейдж...

— Не. — Беше празна дума, изречена с безразличие на излизане. — Тръгвам.

Зад бюрото, Кал разтри тила си, за да разсее напрежението, а Бил гузно вдигна поглед към него.

— А... Какво искаше да нагледам?

— Вентилаторът. Леко трака. Не е спешно.

Когато остана сам, Кал се отпусна на стола си и потърка клепачи. И двамата му приятели, неговите кръвни братя, бяха поели по трънлив път. Не можеше да стори друго, освен да върви с тях по него, докдето ги отведе.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Някои биха казали, че е малко странно човек да стане сутрин и да отиде на работа както обикновено, щом възнамерява да участва в кървав ритуал вечерта. Но за Фокс и приятелите му не бе кой знае колко необичайно.

Лейла, която би могла да засенчи дори многоуважаемата Алис Хоубейкър с организаторските си способности, успя да свие и препореди графика му така, че в големия ден кантората да затвори точно в три. Фокс вече бе опаковал екипировката си. Едва ли някой би могъл да знае какво да вземе на поход през гората привечер, покрай обитавано от дух езеро към мистична открита местност, сред която се издига древен олтар, но за Фокс не бе трудно да реши. Дори се сети да провери прогнозата за времето.

Ясно небе — поне едно предимство — с температури, падащи от пролетните двадесет до хладните, но приятни тринадесет градуса.

Предимствата бяха ключът към спокойствието.

В джоба му бе неговата третина от камъка. Надяваше се и той да се окаже ценен ключ.

Докато Лейла се преобличаше, Фокс добави някои важни неща в малката си хладилна чанта. Огледа се, когато тя влезе, и на лицето му засия усмивка.

— Изглеждаш като момиче от корицата на „Стилна туристка“, ако има такова списание.

— Чудех се дали да не сложа обици. — Лейла огледа чантата и отворената раница. Кока-кола, няколко вида сладкиши и шоколадови десерти. — Както казваш, всички правим каквото намерим за добре.

— Тази част от провизиите е стара традиция.

— Поне притокът на захар е гарантиран. Господи, Фокс, луди ли сме?

— Такива са времената, в които живеем. Ние просто сме част от тях.

— Това нож ли е? — Лейла зяпна, зървайки калъфа на колана му.
— Вземаш нож? Не знаех, че имаш.

— Всъщност е нещо като градинарски трион. Японски сърповиден нож. Добър е.

— И какво? — Лейла потърка слепоочието си, сякаш натискът щеше да ѝ помогне да проумее това. — Възнамеряваш да подкастрираш храсти по време на похода?

— Човек никога не знае, нали?

Тя докосна ръката му, докато той затваряше раницата си.

— Фокс...

— Доста вероятно е Туис да прояви интерес към това, което ще извършим тази нощ. Може да бъде наранен. Кал успя с удобния си скаутски нож последния път, когато бяхме там. Можеш да си сигурна, че Гейдж ще донесе проклетия си пистолет. Аз няма да тръгна въоръжен само с любимия си сладкиш в джоба.

Лейла опита да възрази, очите ѝ го издадоха, но изведнъж в тях се появи нещо друго.

— Имаш ли резервен?

Фокс безмълвно отиде до бюфета и порови вътре.

— Нарича се фро. — Показа ѝ издълженото гладко острие. — Добър е за дялкане на дървени клечки при поход. Може да нареже демон на парчета. Дръж го в ножницата — добави той и го прибра в кожения калъф. — Остър е.

— Добре.

— Не ме разбирай погрешно. — Той сложи ръце на раменете ѝ.
— Знаеш, че съм горещ поддръжник на равенството и правата на жените. Ще те защитавам, Лейла.

— И ти не ме разбирай погрешно. Аз също ще те защитавам.

Фокс потърка устните ѝ със своите.

— Е, мисля, че е време да тръгваме.

Събраха се у Кал, за да започнат похода от пътеката, близо до дома му. Гората се бе променила от предишния път, осъзна Лейла. Тогава имаше сняг, задържал се в сенките, и пътеката бе разкаляна и хлъзгава, а дърветата стърчаха голи и зловещи. Сега клоните им бяха

покрити с нежна зеленина и белите цветове на дивите дрянове проблясваха под залязващото слънце.

Сега тя имаше нож в кожен калъф, който се търкаше в хълбока ѝ.

Веднъж бе изминала този път към неизвестното с още петима души и обожаваното куче на Кал. Сега знаеше какво може да ги очаква и вървеше към него като част от екипа. Вървеше до мъжа, когото обичаше. Затова имаше много повече за губене.

Куин забави, посочвайки към калъфа на колана ѝ.

— Това нож ли е?

— Нарича се *фро*.

— За какво ти е, по дяволите?

— Инструмент. — Сибил посегна зад нея да провери тежестта му. — Служи за разцепване на дърва по посоката на влакната. Побезопасно е, отколкото с брадва. Този, съдейки по големината и формата му, навярно е за бамбук, японците са ги използвали за дялкане на бамбукови клечки по време на поход.

— Щом тя казва — съгласи се Лейла.

— Е, и аз искам нож, брадва или каквото и да е. Не — реши Куин, — искам мачете. С хубава дълга дръжка и зловещо извито острие. Трябва да си купя мачете.

— Можеш да вземеш моето следващия път — каза ѝ Кал.

— Имаш мачете? Господи, моят човек е пълен с изненади. За какво ти е мачете?

— За косене на плевели и треви. По-скоро прилича на коса.

— Каква е разликата? Не. — Куин протегна ръка, преди Сибил да заговори. — Няма значение.

— Тогава ще кажа само, че може би трябва да поискаш коса, защото по традиция обикновено е с дълга дръжка. Но... — Сибил замълча. — От дърветата тече кръв.

— Случва се — каза Гейдж. — Това прогонва туристите.

Гъстата червена течност се спускаше на тънки струи по кората и се разпростираше по килима от листа. Във въздуха се носеше мирис на обгоряла мед, докато следваха пътеката към Хестърс Пул.

Там спряха до кафявата вода, която заклокочи и доби червен оттенък.

— Дали демонът знае, че сме тук? — тихо заговори Лейла. — Или е неговата система за сигурност. Нима мисли, че нещо подобно

може да ни изплаши на този етап, или е туристическа атракция, както казва Гейдж?

— Може би по малко от двете. — Фокс ѝ подаде кока-кола, но тя поклати глава. — Системите за сигурност изпращат сигнал. Ако Голямото зло не знае, че сме тръгнали насам, ще разбере, когато стигнем до определено място.

— И това е пресечната точка... на енергии — обясни Куин. — Място с мощна сила. Щом... О, господи!

Нещо изплува от езерото и тя смръщи ноздри.

— Мъртъв заек.

Кал сложи ръка на рамото ѝ и го притисна по-силно, когато на бълбукащата повърхност се появиха още трупове.

Птици, катерички, лисици... Куин издаде звук на съжаление, но извади фотоапарата си и започна да документира. Смъртта изпълни въздуха със зловоние.

— Достатъчно е постарал тук — промърмори Гейдж.

Точно тогава над водата се показа разплуто тяло на сърна.

— Достатъчно, Куин — каза Кал.

— Не е — отвърна Куин, но прибра апарата. Гласът ѝ бе суров, в очите ѝ се четеше ярост. — Не е достатъчно. Били са безобидни и това е техният свят. Зная, че е глупаво да се разстройвам заради... фауната, когато на карта са заложили човешки животи, но...

— Хайде, Кю. — Сибил сложи ръка на кръста ѝ и я накара да се обърне. — Нищо не може да се направи.

— Трябва да ги извадим. — Фокс се взираше в потресаващата гледка, напрегвайки волята си да издържи, да остане хладнокръвен. — Не сега, но ще се върнем и ще ги извадим. Ще изгорим труповете. Не е само техният свят, а и нашият. Не можем да го оставим така. — После рязко се обърна, обзет от напирещ гняв, и почти нехайно каза: — Тук е. Гледа ни.

„И чака“, помисли той, докато заемаше мястото си в колоната на пътеката към Свещения камък.

Студът обхвана гората. Въпреки че бе измама, сковаваше до кости. Фокс затвори ципа на якето с качулка, без да забави крачките си, и хвана ръката на Лейла, за да я стопли в своята.

— Искането само да ни сплаши.

— Зная.

Фокс настрои ума си към шумоленето и ръмженето. „Следва ни неотлъчно, помисли си той. Знае накъде отиваме, но не и какво ще сторим, когато стигнем там.“

Гръм раздра ясното небе и от него бликна дъжд, който пронизваше плътта като иглички. Фокс повдигна качулката си, Лейла — също. Вятърът задуха на ледени, яростни пориви, които превиваха дърветата и изтръгваха листата от клоните. Той обви ръка около нея за опора, приведе се и продължи напред през пороя.

„Роса по розови листенца, друг път“, помисли си Фокс, но запази спокойствие.

— Всичко наред ли е там отзад? — Вече бе проверил с мисълта си, но утвърдителните викове му вдъхнаха повече увереност. — Ще направим верига — каза той на Лейла. — Застани зад мен и се хвани за колана ми. Кал знае какво да прави. Ще се държи за теб, и така нататък.

— Да запеем нещо — извика тя.

— Какво?

— Да запеем песен, която всички знаем. Нека има весела глъчка.

Фокс се усмихна през яростта на бурята.

— Влюбен съм в гениална жена.

Песен, която всички знаят, помисли си той, докато Лейла хващаше колана му. Това бе лесно.

Започна с „Нирвана“, предполагайки, че и всеки от другите често си е тананикал тяхна песен през последните си ученически години. Припевът отекваше дръзко, докато капките се сипеха остри като диаманти. Продължи с малко от „Смешинг Пъмпкинс“, малко от Спрингстийн, премина на „Пърл Джем“ и леко сладникавата Шерил Кроу.

Следващите двадесет минути крачеха през безмилостната буря в стройна колона като войници, пеейки версията на Фокс за „Демоничен рок“.

Постепенно бурята отслабна, докато остана само хладен бриз и леко ръмене. Най-сетне седнаха на прогизналата земя, за да си поемат дъх и отпуснат скованите си от болка мускули.

— Това ли са възможностите му? — Ръцете на Куин трепереха, докато подаваше термос с кафе. — Ако е така...

— Не — прекъсна я Фокс. — Просто си играе с нас. Но проклети да сме, ако не отвърнем на номерата му. Гората ще бъде мокра, може би трудно ще запалим огън.

Той срещна погледа на Кал, който откачаше каишката на Лъмп от колана си.

— Предвидил съм това. Да продължаваме. Аз ще застана начело за малко.

Огромно черно куче със святкащи зъби скочи на пътеката и заплашително заръмжа. Докато Фокс посягаше към калъфа с ножа си, Сибил се изправи. Извади изпод якето си револвер и хладнокръвно изстреля шест куршума.

Кучето изскимтя от болка и ярост, кръвта му задимя и засъска на земята. После изчезна сред вихрушка във въздуха с енергичен скок.

— Ето ти — за това, че развали прическата ми.

Сибил метна разрошените си къдрици назад, докато отваряше ципа на вътрешния си джоб за кутия с амуниции.

— Добре.

Също на крака, Гейдж протегна ръка. Огледа револвера, лъскав 22-ри калибър с перлена дръжка. Обикновено би се засмял при вида на такова оръжие, но тя си служеше с него като професионалист.

— Нещо, с което се сдобих по законен път.

Сибил взе обратно револвера си и сърчно го зареди.

— О! — Фокс мразеше огнестрелните оръжия и инстинктивно потръпна. Но не можеше да не се възхити на... дързостта ѝ. — Това ще накара Голямото зло да се замисли.

Тя го прибра в кобура под якето си.

— Е, не може да цени дърва, но има своите предимства.

Въздухът отново се затопли, младите листа проблеснаха на вечерното слънце, докато шестимата изминаваха останалата част от пътя до Свещения камък.

Той се издигаше от обгорялата земя сред открита местност, представляваща почти съвършен кръг. Монументът, който според всички изследвания се бе оказал от обикновен варовик, се открояваше като загадъчен олтар в пролетния здрач.

— Първо огъня — реши Кал и свали раницата си. — Преди да стане тъмно.

Отвори я и извади две подпалки.

След не особено приятния поход, смехът на Фокс бе като мехлем.
— Бива си те, Хокинс.

— Човек трябва да е подготвен. Ще започнем с тези, ще струпаме дърва около тях и пламъците ще ги изсушат. Трябва да свършат работа.

— Сладък е, нали? — каза Куин, обви ръце около врата на Кал и весело се сгуши в прегръдката му. — Сериозно.

Събраха камъни и клони, свалиха мокрите си якета и ги окачиха на коловете, които Фокс издялка, с надеждата огънят да ги изсуши. Препекоха донесените от Куин сандвичи с пуешко на заострени клечки, разделиха си топеното сирене на Сибил и ябълковите резени на Лейла и се нахвърлиха на храната като гладници.

Когато се спусна мрак, Фокс разчупи няколко кексчета, докато Кал проверяваше фенерчетата.

— Хайде — подкани той Куин, която жално поглеждаше към сладкишите. — Можеш да се поглезиш.

— Веднага ще се лепнат на задника ми. Ако останем живи, ще трябва да се побера в онази великолепна булчинска рокля. — Тя си взе едно кексче и благоразумно отчупи половината. — Мисля, че ще оцелеем, и половин сладкишче не се брои.

— Ще изглеждаш страхотно — усмихна ѝ се Лейла. — А обувките, които намерихме? Идеални са. И ние със Сибил няма да се изложим. Обожавам роклите, които избрахме. Идеята за тъмнолилаво и орхидея просто...

— Изпитвам непреодолима нужда да си поговоря с някого за бейзбол — каза Фокс и заслужи смущване с лакът.

Разговорите постепенно затихнаха и не остана друг звук, освен прашене на съчки и самотен глас на сова. Шестимата седяха мълчаливо, а огромната луна светеше като бял прожектор на осеяното със звезди небе. Фокс стана да събере отпадъците. Пъргави ръце прибраха останалата храна и добавиха дърва в огъня.

По сигнал на Сибил жените разопаковаха „ритуалната чанта“, както Лейла бе започнала да я нарича. Малка медна купа, пакет морска сол, пресни билки, свещи, изворна вода.

Следвайки указанията, Фокс посипа солта, описвайки широк кръг около Свещения камък.

— Е... — Сибил се отдръпна и огледа подредените върху камъка принадлежности. — Не зная каква част от това е само за визуален ефект, но източниците ми препоръчват всички тези елементи. Солта е за защита от зло, нещо като бариера. Трябва да застанем в кръга, който Фокс направи. Има шест бели свещи. Всеки от нас ще запали една, по реда си. Но първо трябва да налеем изворната вода в купата, после — да сложим билките, и накрая — трите парчета от камъка... едно по едно. Кю?

— Разпечатах шест копия от думите, които ще изречем. — Куин извади папката от раницата си. — Ще ги кажем един по един, в кръг, докато всеки на свой ред пуска от кръвта си с ножа на Кал.

— Над купата — напомни ѝ Сибил.

— Да, над купата. Когато и последният го стори, ще се хванем за ръце и ще повторим думите заедно шест пъти.

— Би трябвало да бъдат седем — каза Лейла. — Зная, че сме шестима, но седем е ключовото число. Може би седмият път е за пазителя или символизира невинността, жертвата. Не зная, просто трябва да бъдат седем.

— И седем свещи — осъзна Фокс. — Седмата ще запалим всички. Мамка му, как не сме се сетили за това?

— Вече е малко късно. — Гейдж сви рамене. — Имаме шест, ще трябва да се задоволим с тях.

— Могат да станат седем. — Кал протегна ръка към Лейла. — Ще ми дадеш ли ножа си за малко?

— Почакай. Досещам се. Този ще свърши по-добра работа. Дай да погледна. — Фокс извади своя нож и взе едната от дебелите восъчни свещи. — Прекарал съм доста време в работа с восък и фитили като малък. — Сложи я легнала напъряно и погледна Сибил. — Има ли някакво значение каква е височината им?

— Не, но според източниците ми трябва да са шест. — Тя погледна Лейла и кимна. — Да пишат каквото си щат. Направи ни още една свещ.

Фокс се залови за работа. Восъкът щеше да съсипе острието му, но ако всичко бе наред, щеше да го наточи, когато се прибере вкъщи. Трябваше му доста време и се запита защо Сибил не е взела цял пакет свещи. Но отрязва парче и взе инструмента на Лейла, за да издълбае отвор за фитила.

— Не е най-сполучливото ми творение — отбеляза той, — но ще гори.

— Ще я запалим последна. — Лейла огледа лицата на другите. — Ще я запалим заедно. — Замълча, за да си поеме дъх и да продължи със спокоен тон: — Почти е време.

— Трябват ни трите парчета от камъка — каза Сибил — и ритуалният скаутски нож — добави тя с едва забележима усмивка.

Момчето излезе от гората с няколко пъргави скока. Острите нокти на ръцете и краката му издълбаха бразди в земята, които се изпълниха с кръв.

— Трябва да знаеш, че и преди сме използвали сол. — Гейдж извади своя „Лугър“ от колана си. — Никаква полза. — Веждите му рязко се повдигнаха, когато създанието докосна солта с ръка, изскимтя от болка и отскочи назад. — Сигурно е от друга марка.

Още щом се прицели, то просъска и изчезна.

— Да започваме. — С уверена ръка, Сибил наля водата в купата и поръси билките. — Сега — камъните. Кал, Фокс, Гейдж.

Отекна гръм, проблесна светкавица и от небето бликна кървав дъжд. Обгорялата земя го пое и задимя.

— Издържа. — Лейла вдигна поглед нагоре. — Не прониква в кръга.

Фокс стисна камъка в шепата си. Носеше го с надежда от близо двадесет и една години. С тази надежда го пусна във водата след третината на Кал. Извън кръга земята се тресеше яростно и бариерата от сол изтъняваше под напора на кървавия порой.

„Разяжда кръга“, помисли си Фокс, запали своята свещ и подаде запалката на Лейла.

На светлината на шестте свещи всички се хванаха за ръце и едновременно запалиха седмата.

— Побързайте — настоя Фокс. — Връща се побесняло.

Кал задържа ръката си над купата, прокара ножа по дланта си и прочете думите. След него Куин, после Фокс.

— Моята кръв, тяхната кръв. Нашата кръв, неговата кръв. Едно на три части и три в едно цяло. Мракът и светлината. Принасяме тази жертва, изричаме тази клетва.

Крясъци и звуци, които не бяха нито човешки, нито животински, разкъсаха мрака. Притаен в сянката на камъка, Лъмп вдигна голямата

си глава и нададе вой.

Лейла взе ножа и стисна зъби от острата болка, докато изричаше думите. Насочи мислите си към Фокс, след като подаде ножа на Гейдж. *Студът! Почти навлиза!*

Земята затрепери под краката им и той стисна кървящата ѝ ръка в своята.

Вятърът засвири оглушително. Гласовете на другите не достигаха до Фокс, не долавяше мислите им, но отправи молитва да са с него. Върху Свещения камък седемте свещи горяха с нетрепващи пламъци, почервенялата вода в купата кипеше. Земята се надигна и невидима сила хвърли Фокс към камъка така мощно, че дъхът му спря. Нещо подобно на нокти се впи в гърба му. Почувства как се завърта неудържимо. Отчаяно потърси Лейла със съзнанието си. В този миг вълна от ослепително сияние и топлина го тласна към мрака.

С мъка запълзя по посока на едва доловимото ѝ ехо. Извади ножа си, влачейки се по разлюляната земя.

Тя допълзя до него и най-мъчителният му страх изчезна, когато намери ръката ѝ. Щом пръстите им се преплетоха, светлината отново лумна и отечна звук, пронизителен като писък. Огън погълна Свещения камък и той се загуби в него като острие в ножница. С оглушителен грохот пламъците се издигнаха към студената всевиждаща луна и образуваха огнена завеса около кръга. На свирепата им светлина Фокс видя другите, отпуснати или коленичили на земята.

Всички бяха във въртящия се кръг от огън, докато в средата му камъкът бълваше още.

„Заедно, помисли си той, плувнал в пот от убийствената жега. В живота или в смъртта, ще бъдем заедно.“ Стискайки ръката на Лейла, повлече и двамата през кръга. Ръката ѝ се обви около него и продължиха да пълзят плътно един до друг. Кал го сграбчи за ръката, задърпа го напред. Средна погледа на Гейдж. Сред бушувания във въздуха пожар отново се хванаха за ръце.

Заедно, помисли си Фокс, докато ужасяващата стена от огън се приближаваше.

— За невинните — едва промълви той, задушавайки се от навлезлия в гърлото му дим. Огънят, ослепително ярък, разяждаше земята. Нямаше път за бягство и Фокс знаеше, че остават само мигове.

Потърка буза в тази на Лейла. — Всичко, което сме сторили, е било за невинните и един за друг... и, мамка му, бихме го сторили отново.

Кал задъхано се засмя и доближи ръката на Куин до устните си.

— Да, мамка му.

— Мамка му — съгласи се Гейдж. — Нека финалът бъде грандиозен.

Придърпа Сибил към себе си и впи устни в нейните.

— Е, ще опитаме да се измъкнем. — Фокс примигна, за да намали паренето в очите си. — Няма смисъл да стоим тук и да чакаме да се опечем, когато можем да... Затихва.

— Зает съм. — Гейдж вдигна глава и огледа местността. — Страшно добър съм в целувките.

— Идиот. — Сибил го блъсна назад и застана на колене. Пламъците се отдръпнаха към камъка и запълзяха нагоре по него. — Оцеляхме.

— Явно всичко, което направихме, е било правилно. — С премрежен поглед, Лейла се взираше в огъня, който се събра обратно в купата, хвърляйки златисти отблясъци. — Особено това, че се намерихме, че останахме заедно.

— Не побягнахме. — Куин потърка изцапаната си буза в рамото на Кал. — Всеки разумен човек би го направил, но не и ние. Не съм сигурна дали можехме.

— Чух те — каза Лейла на Фокс. — „В живота или в смъртта, ще бъдем заедно“.

— Заклехме се. Аз, Кал и Гейдж, когато бяхме десетгодишни. И отново тази нощ, шестимата. Изрекохме клетва. Огънят угасна. — Той успя да се изправи. — Мисля, че трябва да погледнем.

Когато се обърна към камъка, внезапно онемя.

Свещите бяха изчезнали, както и купата. Олтарът стърчеше на лунната светлина неопетнен. Върху него бе техният камък, цял.

— Господи! — задъхано промълви Сибил. — Получи се. Не мога да повярвам, че се получи.

— Очите ти. — Фокс размаха ръка пред лицето на Кал. — Как е зрението?

— Стига. — Кал отблъсна ръката му. — Всичко е наред. Страхотно е, че трите части се сляха. Добра работа, Сибил.

Приближиха се и, както по време на ритуала, застанаха в кръг около камъка и този върху него.

— Е, добре. — Куин овлажни устни. — Някой трябва да го вземе... някой от мъжете, защото принадлежи на тях.

Преди Фокс да вдигне ръка и да посочи Кал, двамата с Гейдж посочиха него.

— Мамка му.

Той отърка ръце в дънките си и посегна към камъка. Главата му се отпусна назад и цялото му тяло затрепери. Когато Лейла го сграбчи, той избухна в смях.

— Майтапя се.

— За бога, Фокс!

— Просто малка шега. — Той стисна камъка в ръката си. — Затоплен е. Може би от страховития магически огън или си е топъл. Свети ли? Наистина ли червените петна светят?

— Сега — да — промълви Лейла.

— То... то не разбира това. Не може да го проумее. Не виждам... — Фокс се олюля, светът се завъртя около него. Лейла хвана ръката му и той отново се опомни. — Държа смъртта му в ръцете си.

Подтикната от Гейдж, Сибил се приближи.

— Как така, Фокс? Как е възможно този камък да е неговата смърт?

— Не зная. Нали се досещате, заради онова, което направихме. Нашата кръв го разпали. Този камък е част от нещо, което трябва да сторим, за да го унищожим. Имаме силата да го сторим. През цялото време сме я имали.

— Но беше разделен на три — добави Лейла. — Досега. Докато се съединихме... всичките.

— Направихме това, за което дойдохме тук. — Куин протегна ръка и потърка камъка. — И оцеляхме. Сега се сдобихме с ново оръжие.

— Кое не знаем как да използваме — изтъкна Гейдж.

— Нека просто го отнесем у дома и го съхраняваме на сигурно място. — Кал огледа местността. — Дано никой не е носил нещо ценно в раницата си, защото са изпепелени. Хладилните чанти — също.

— Жалко. — Фокс хвана ръката на Лейла, целувайки наранената ѝ длан. — Искаш ли да се поразходим на лунна светлина?

— С удоволствие. — Нима можеше да има по-подходящ момент, помисли си тя. — Добре че оставих дамската си чанта у Кал. Сетих се за нещо. Кал, ключовете са там, но бих искала да ги задържа, ако с баща ти нямате нищо против.

— Никакъв проблем.

— Какви ключове? — попита Фокс и изтри петно от сажди върху лицето си.

— За магазина на Главната. Трябвах ми, за да го покажа на Куин и Сибил. Според твоята преценка на дърводелец или адвокат е подходящ, но щом ще отворям бутик за дамско облекло, държа да го видят женски очи.

— Държиш... какво?

— Ще ми трябва твоята помощ, надявам се, и на баща ти, за да обсъдим какво може да се направи. И ще се опитам да очаровам баща ти, за да получа специалната отстъпка за клиентка, влюбена в сина му. Надявам се да е значителна, защото клиентката е хлътнала до уши. — Тя енергично изтупа прахта от ризата му. — Факт е, че дори и да получа кредит, разчитам на теб да кажеш добра дума за мен в банката... ще бъда на строго ограничен бюджет.

— Каза, че не го искаш.

— Казах, че не зная какво искам. Вече зная. — В ясният ѝ зелен поглед проблесна насмешка. — Май съм забравила да го спомена.

— Да, определено.

— Е — тя го побутна по рамото, — имах твърде много други грижи напоследък.

— Лейла...

— Искам свое място. — Опря глава на рамото му, докато вървяха. — Готова съм да преследвам мечтите си. Кога, ако не сега, за бога? Впрочем, смятай това за двуседмичното ми предизвестие.

Той се спря и обхвана лицето ѝ с длани, докато другите тътреха крака покрай тях.

— Сигурна ли си?

— Ще съм твърде заета да наглеждам майстори, да купувам стока и да се боря с демони, за да поддържавам ред в кантората ти. Ще трябва да се справиш някак.

Той докосна с устни челото ѝ, бузите ѝ, устните ѝ и се усмихна широко.

— Добре.

Изтощен и доволен, продължи с нея зад другите по пътеката, озарена от лунна светлина. Тази нощ бяха извършили тайнство. Бяха направили избор и открили пътя си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.